

821

VAN EENEN

LEVENSSTAAT

RAADGEVINGEN

Aan de christelijke jeugd, en meer bijzonder
aan hen die tot den geestelijken of religieuzen staat
geroepen zijn, of reeds dien staat aanvaard hebben

DOOR DEN

HEILIGEN ALPHONSUS

KERKLEERAAR

OP HET FRANSCH VERTAALD

Door Pater M. FRESLEN, Redemptorist.

LUITK

H. DESSAIN, DRUKKER.

'S BOSCH

W. VAN GULICK, BOEKH.

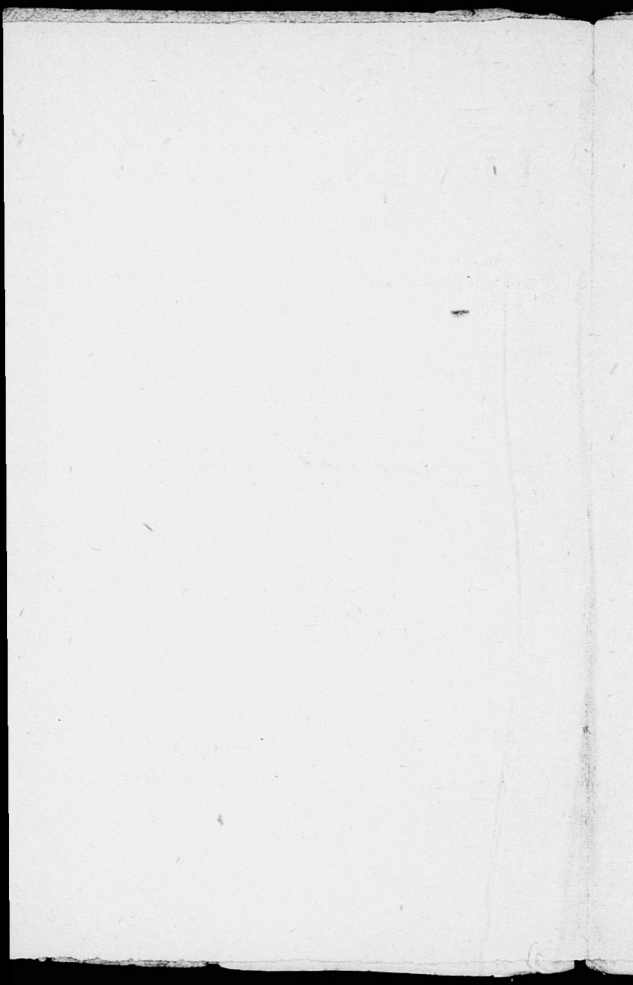
Per.
Vak 164

AAT

KEUZE
VAN EENEN
LEVENSTAAAT

KEUZE

VAN EENEN

LEVENSTAAT

RAADGEVINGEN

Aan de christelijke jeugd, en meer bijzonder
aan hen die tot den geestelijken of religieuzen staat
geroepen zijn, of reeds dien staat aanvaard hebben

DOOR DEN

HEILIGEN ALPHONSUS

KERKLEERAAR

UIT HET FRANSCH VERTAALD

Door Pater H. THEELEN, Redemptorist.

LUIK

H. DESSAIN, DRUKKER.

's BOSCH

W. VAN GULICK, BOEKH.

1885

Liturgische Vereeniging
Aartsbiedem UTRECHT
Volnummer **Bibliotheek**

1798

GOEDKEURING.

Door onzen Hoogwaardigen Pater Generaal
NICOLAUS MAURON, daartoe gemachtigd, staan wij
toe, dat het werkje: « *Keuze van eenen levenstaat,* »
door den H. Alphonsus, Kerkleeraar, uit het fransch
vertaald door Pater H. Theelen, Redemptorist, ge-
drukt worde.

Brussel, 2 Augustus 1882.

J. H. P. KOCKEROLS, C. SS. R.

SUP. PROV. BELG.

IMPRIMATUR.

Leodii, 12^a Januarii 1883.

M. RUTTEN, VIC.-GEN.

INLEIDING VAN DEN VERTALER.

« Notum fac mihi viam in qua ambularem :
« Doe mij den weg kennen, dien ik be-
« wandelen moet. » (Ps. 142. 8.)

Onder alle boeken is er voor de jeugd zeker geen nuttiger dan het werkje dat over de keuze van eenen levensstaat handelt; 't is ongetwijfeld een der belangrijkste en der meest noodzakelijke.

Die keuze immers is niet eene willekeurige zaak, gelijk men het zich in de wereld zoo lichtzinnig en wel ten onrechte inbeeldt; het is den mensch niet vrij den staat te kiezen die hem lust; neen, hij is verplicht hierin den wil van God te volgen, hij moet dien staat omhelzen welken hem de goddelijke Voorzienigheid heeft voorbestemd. Dus moet hij eerst dien goddelijken wil leeren kennen en van zijne vroege jeugd met den profeet uitroepen: « Vias tuas Domine demonstra mihi. » (Ps. 24, 4.) « Toon mij, o Heer, uwe wegen, » — want het is slechts op die wegen, dat hij al de genaden zal vinden welke hem noodig zijn

om wel en gelukkig te leven en zoo zijn eeuwig einde te bereiken.

Om goed te begrijpen hoe noodzakelijk het is aan de roepstem van God in de keuze van eenen staat te gehoorzamen, bedenken men, dat elke levensstaat zijne bijzondere verplichtingen heeft, zijne gevaren, zijne kruisen en kwellingen.

1° Elke staat heeft zijne verplichtingen.

Om deze verplichtingen na te komen, worden zekere talenten, begaafdheden vereischt, alsmede bijzondere genaden van God. — Welnu, God verleent zijne gunsten en genaden volgens het doel dat Hij zich heeft voorgesteld. Bijgevolg, indien iemand aan de roeping van God beantwoordt, zijn hem al die gunsten en genaden, al de begaafdheden, het noodige licht, de sterkte, voorzichtigheid, enz. verzekerd. — Beantwoordt hij niet, dan mag hij op al die bijzondere middelen niet rekenen.

2° Elke staat heeft zijne gevaren.

Gevaren van den kant der wereld, der personen en karakters, des duivels, der bezigheden, enz. Naast elk gevaar heeft God eene genade, dat is, een behoed- of reddingsmiddel geplaatst voor hem die zijne roeping volgt; maar wie ze niet volgt, zou

te vergeefs op al die genaden staat maken. Want welk recht zou hij hebben dien bijzonderen bijstand van God te ontvangen, als hij weigert den weg in te slaan door God hem aangewezen.

3° *Elke staat heeft zijne kruisen en kwellingen.*

Om al die kruisen en kwellingen met geduld en onderwerping aan Gods wil te verduren, heeft men sterkte en troost noodig. Die sterkte, dien troost schenkt God overvloedig in den staat dien Hij zelf ons aanwijst, en dan worden al die beproevingen middelen om schatten van verdiensten te verwerven voor de eeuwigheid. — Doch, buiten de roeping van God is de mensch aan zijne eigene zwakheid overgelaten, te midden der kruisen en kwellingen vindt hij noch sterkte, noch troost, zoodat zijn leven dikwijls onverdraaglijk en zijne zaligheid zeer moeilijk wordt.

Om deze zoo gewichtige waarheden nog al beter te begrijpen, hoort wat eenige geleerde en heilige schrijvers er over gezegd hebben.

Het kiezen van een levensstaat, zegt de heilige Gregorius van Nazianze, is eene zoo gewichtige zaak, dat zij moet de grondslag

genoemd worden van een goed of van een slecht gedrag.

Een ander schrijver, Pater Valny, drukt deze gedachte op eene nog gevoeliger wijze uit : « Tusschen de genade des doopsels en die eener goede dood, sluit de roeping alle andere genaden in zich op. Hieruit kan men opmaken, dat het verschrikkelijk oogenblik hetwelk over onze eeuwigheid beslist, in zekeren zin niet zoozeer het oogenblik onzer dood is, dan wel dat waarop men de keuze van zijnen staat doet ; gelijk de goede uitslag eener reis meer afhangt van den weg dien men gedurig gevolgd heeft, dan van den laatsten stap dien men zet.

Pater Ludovicus van Grenade noemt de keuze van een levensstaat, het hoofdrad des levens : even als een uurwerk bedorven is bij het ontstellen van het hoofdrad, zoo ook in de orde onzer zaligheid, loopt geheel het leven verkeerd wanneer de roeping gemist is.

De genade der goddelijke roeping, zegt een schrijver, is de zekerste weg ter zaligheid ; — zij is eene aaneenschakeling van genaden langs de levensbaan ; eene keten waarvan het ééne eind in onze hand is, het

ander aan den hemel vasthoudt. Buiten zijne roeping is het dus zeer moeilijk zijne zaligheid te bewerken.

Wil men dan in deze zoo gewichtige zaak zich niet bedriegen, men leze vroegtijdig het werkje van den heiligen Alphonsus: « Raadgevingen over de keuze van eenen levensstaat, enz. » — Het zal bijzonder nuttig wezen voor hen die zich tot den religieuzen of tot den geestelijken staat groepen voelen; — alsmede voor hen die reeds dien staat hebben aanvaard, om hem heilig te bewandelen.

AANMERKINGEN. — 1° Om zijne roeping te kennen, leze en gebruike men voornamelijk de middelen hiertoe aangegeven op bladzijde 228.

2° De H. Alphonsus handelt in dit werkje niet in het bijzonder over den staat des *huwelijks*, maar alleen over den *geestelijken* en over den *religieuzen* staat, dewijl deze, omdat zij verhevener zijn, meer licht en meer leiding noodig hebben, alsook meer sterkte om aan al de tegenkantingen der wereld en der hel te wederstaan.

3° Aangezien de roeping tot een levensstaat eene *goddelijke* zaak is, is het duidel-

lijk hoe vermetel de ouders handelen met den wil van God tegen te werken, en tevens hoe wreed het is de kinderen van den weg dien God hun aanwijst af te trekken, en zoo de oorzaak worden van hun tijdelijk en wellicht van hun eeuwig ongeluk.

Luistert, hoe de H. Kerkleeraar Alphonsus spreekt in zijn *Kathechetisch onderricht*: « Sommige ouders durven hunne kinderen van het kloosterleven afhouden; doch zij moeten weten, dat zij *doodelijk* zondigen. » (Instructio Cathedistica P. I. IV. § 1. 10. op. c. VII. pag. 840.)

VOORWOORD VAN DEN VERTALER.

In 1750 liet de Heilige Alphonsus de *Raadgevingen* drukken, *over den roep tot het kloosterleven, gevolgd door de beschouwingen over den kloosterlijken staat*, met een bijzonder oogmerk op de jongelingen, die zich aanboden om in zijne Vergadering te treden. ¹ — In de *Raadgevingen*, welke hij in twee, en wij in vijf afdeelingen rangschikken, handelt de Schrijver eerst over de noodzakelijkheid van zich in de keus van een levensstaat, welke die ook zij, naar de raadsbesluiten der goddelijke Voorzienigheid te voegen, en weidt daarna breedvoerig uit over den roep tot de kloosterlijke volmaaktheid.

Bij dit werkje, dat een der eerste schriften is van den heiligen Leeraar, voegen wij alles wat hij naderhand over deze belangrijke stof in het licht heeft gegeven; en wij voltooien deze verzameling door het bijvoegen eener korte verhandeling over den Roep tot het priesterschap, getrokken uit

(1) Tannoia.

zijn boek dat onder den naam van *Selva* bekend staat. Van al de roepingen, zijn er twee die bij voorkeur uitsteken : de roeping tot het kloosterleven en die tot den geestelijken staat, en beide treft men dikwijls aan in een zelfde hart.

Men zal daarenboven, op het einde van dit werkje, bijzondere onderwijzingen vinden over het gedrag dat men leiden moet om den staat te kennen in welken men geroepen is God te dienen, om Hem te behagen, zich te heiligen en zalig te worden.

Dit werkje is dus zeer geschikt voor alle jonge lieden van beider geslacht, zoodra zij den ouderdom bereikt hebben, om aan den levensstaat te denken dien zij omhelzen moeten, ten einde aan Gods vaderlijke inzichten te beantwoorden en de genaden te ontvangen welke Hij hun heeft voorbereid ; het zal voornamelijk nuttig zijn voor hen die zich geroepen voelen tot de beoefening der evangelische raden en tot de bediening der altaren ; doch zij die reeds in eenen of anderen levensstaat gevestigd zijn, zullen het niet zonder voordeel lezen.

Tot eer en glorie van Jezus en Maria
En tot heil der Christelijke jeugd !

RAADGEVINGEN

OVER DE

ROEPING TOT DEN RELIGIEUZEN STAAT

§ I.

IN DE KEUZE VAN EENEN STAAT, WELKE DEZE OOK
ZIJ, MOET MEN ZICH ONDERWERPEN AAN GODS
RAADSBSLUITEN.

Het is duidelijk dat onze eeuwige zaligheid bijzonder van de keus van eenen staat afhangt. Pater Ludovicus van Grenade noemde de keus van eenen staat het hoofdrad des levens; dus, evenals een uurwerk bedorven is bij het ontstellen van het hoofdrad, zoo is in de orde onzer zaligheid, het geheel leven verloren wanneer de roeping gemist is, gelijk de heilige Gregorius van Nazianze zegt.

Willen wij dus onze zaligheid verzekeren, zoo moeten wij in de keus van eenen staat gehoorzamen aan de goddelijke roeping in welke alleen God ons de krachtadige hulpmiddelen voorbereidt die Hij ons wil geven om zalig te worden; immers

gelijk de heilige Cyprianus opmerkt, de gaven des Heiligen Geestes worden niet toegedeeld naar ons believeu, maar volgens de orde der goddelijke Voorzienigheid. ¹ Daarom vermaant ons de heilige Paulus, dat ieder in het bijzonder van God de gaaf ontvangt die hem eigen is, ² hetgeen, volgens de uitlegging van Cornelius a Lapide, beteekent, dat God aan ieder zijne roeping geeft en den staat kiest in welken Hij hem wil zalig maken. Dit komt oveeren met de orde der voorbeschikking, door denzelfden Apostel beschreven: ³ God roept de menschen gelijk Hij het hun te voren bestemd heeft; en beantwoorden zij aan hunne roeping, dan heiligt Hij ze door zijne genade en geleidt hen ten laatste tot de hemelsche glorie. ⁴

(1) Ordine suo, non nostro arbitrio, virtus Sancti Spiritus ministratur. (de sing. cler.)

(2) Unusquisque proprium donum habet ex Deo, (1 Cor. 7. 7.)

(3) Quos prædestinavit, hos et vocavit; et quos vocavit, hos et justificavit; quos autem justificavit, illos et glorificavit. (Rom. 8. 30.)

(4) In een ander werk drukt de heilige schrijver zich aldus uit: « God wil dat alle menschen zalig worden, maar niet langs denzelfden weg; even als Hij in den hemel verschillende trappen van glorie heeft gesteld zoo heeft Hij ook op aarde verschillende levensstaten ingericht, gelijk zoo vele wegen om tot den hemel te komen. (Selva. II hoofdstuk.) » De keus is niet willekeurig: « Om eenen levensstaat, welke die ook zij, te omhelzen moet men noodzakelijk

In de wereld begrijpt men weinig van hoe groot belang de roeping is ; men houdt het als onverschillig in den staat te leven tot welken men van God geroepen is, of in dien welken men kiest uit eigen beweging: dit is de oorzaak waarom vele menschen slecht leven en ten laatste eeuwig verloren gaan.

Het is zeker dat onze zaligheid daar voornamelijk van afhangt. Op de roeping volgt de rechtvaardiging, en op de rechtvaardiging de verheerlijking, dat is het eeuwig leven. Wie deze orde, deze keten van heil verbreekt, zal moeilijk zalig worden. ¹ Welké moeite hij ook aanwende, welk middel hij gebruike. de Heilige Augustinus zal hem zeggen : Gij loopt goed, maar buiten den waren weg ; — dat wil

van God daartoe geroepen zijn, want zonder deze roeping is het zoo niet onmogelijk, ten minste toch zeer moeilijk, de plichten van dien staat te vervullen en zalig te worden. De reden hiervan is allerduidelijkst ; God immers, volgens de orde zijner voorzienigheid, wijst een ieder van ons zijnen levensstaat aan, en bereidt ons daarna de genaden en hulpmiddelen die eigen zijn aan den staat tot welken Hij ons roept. (X hoofds.) Wij moeten overtuigd zijn en nooit vergeten, dat God van alle eeuwigheid aan ieder onzer met liefde dankt, even als een goede Vader zich bezig houdt met zijn eenig kind.

(DE VERTALER.)

(1) St. Alph. — Theol. Mor Lib. V. N°. 78. Edit. P. Heilig. — Lib. IV N°. 78, Edit. St. Alph.

(2) Bene curris, sed extra viam.

zeggen, buiten den weg dien God u verzocht te bewandelen om tot de zaligheid te komen. De Heer neemt de offers niet aan die wij Hem opdragen terwijl wij onze eigenliefde involgen; Hij wendde zijne oogen af van Caïn en van zijne offeranden. ¹ Hij bedreigt zelfs met de verschrikkelijkste straffen, degenen die zijne vermaningen verachten om hunne eigene neiging te volgen door plannen en ondernemingen te vormen welke Hij niet heeft ingegeven. ²⁻³

(1) Ad Caïn et ad munera illius non respexit. (Gen. 4. 5.)

(2) *Vae, filii desertores, dicit Dominus, ut faceretis consilium, et non ex me; et ordiremini telam, et non per spiritum meum.* (Is. 30. 1.)

(3) Uit het voorgaande blijkt dat de groote of zelfs de eenige zaak waaraan de jonge lieden van beider geslacht aanhoudend moeten denken. is, Gods raadsbesluiten te kennen aangaande den levensstaat dien zij moeten omhelzen, en de krachten te verkrijgen om zich aan den goddelijken wil te onderwerpen. De middelen die zij moeten aanwenden om hierin te gelukken, worden hun op het einde van dit werkje aangewezen.

Maar men wete wel dat God niet altijd van den beginne af en op eens tot den volmaaksten staat roept: eenigen worden daartoe vroeger, anderen later geroepen; sommigen worden tot dien staat trapsgewijze verheven anderen er toe geleid na een korten of langen omweg. Somwijlen schenkt God eene betere roeping nadat men aan de eerste goed beantwoord heeft; somtijds nog, stelt God zich tevreden met de voordelen te doen begrijpen van deze of gene roeping, opdat wij die zouden hoogachten en verlangen, en eindelijk die verlangende, ze trachten te verkrijgen door het gebed en goede werken.

Men moet gedurende heel den loop des levens, zoowel als bij de dood, aan Gods wil onderworpen blijven en zich met hem vereenigen.

§ II.

OVER DE ROEPING TOT HET KLOOSTERLEVEN : HOE
 GEWICHTIG HET IS HAAR STIPTELIJK TE VOL-
 GEN.

1°) *Aan welk ongeluk men zich blootstelt met
 daaraan niet te beantwoorden.*

Wanneer God eene ziel tot een volmaakter leven roept, geeft Hij haar voorzeker eene gansch bijzondere en allerkostbaarste genade; deze gunst schenkt Hij slechts aan weinigen; met recht wordt Hij dus verontwaardigd tegen hen die zulk eene weldaad gering schatten. Hoe zeer zou een vorst zich niet beledigd achten, indien hij een zijner onderdanen riep om hem van nabij, als zijn gunsteling, in zijn paleis te dienen, en deze weigerde te gehoorzamen? En God zou eene dusdanige belediging niet gevoelen? Ach! Hij voelt die maar al te diep; al wie zijne raadsbesluiten tegenwerkt, bedreigt Hij met het uiterste ongeluk: *« Wee hem, die zijnen schepper wederstaat! »* Dit woordje *Wee!* beteekent in

(1) *Væ qui contradicit Fictori suo!* (Is. 45. 9.)

de Heilige Schriftuur den eeuwigen ondergang. Zijne straf zal reeds beginnen *in dit leven*, waar hij, gelijk Job ons waarschuwt, nimmer rust zal hebben: «Wie wederstond aan God, en vond vrede?» ¹ Daarenboven zal hij beroofd blijven van de overvloedige en krachtdadige hulpmiddelen om zich wel te gedragen. En daarom, zegt Habert, zal het hem zeer moeilijk zijn zalig te worden. ² Hij zal, voegt deze geleerde theologant er bij, in het lichaam der Kerk blijven, maar als een ontwricht lidmaat, dat slechts met veel moeite kan dienen. ³ En dus, zoo besluit hij, ofschoon die ongelukkige, streng gesproken, nog kunne zalig worden, zal hij echter moeilijk de noodige middelen nemen om daarin te gelukken. ⁴ De heilige Bernardus ⁵ en de heilige Leo ⁶ leeren hetzelfde. Toen keizer

(1) Quis restitit ei, et pacem habuit? (Job. 9. 4.)

(2) Non sine magnis difficultatibus poterit salutem suam consulere.

(3) Manebitque in corpore Ecclesiae, velut membrum in corpore humano suis sedibus motum, quod servare potest, sed aegre et cum deformitate.

(4) Licet, absolute loquendo, salvari possit, difficile tamen ingrediatur viam humilitatis et poenitentiae, qua sola ipsi patet ingressus ad vitam. (De ord. p. 3 c. 1. § 2.)

(5) De Vit. cler. c. 3.

(6) Epist. 87.

Mauritius bij hoog besluit aan zijne soldaten verboden had kloosterling te worden, schreef hem de heilige Gregorius ¹ en verklaarde dat deze wet onrechtvaardig was, aangezien zij den hemel sloot voor vele Christenen, die zich in den kloosterlijken staat zouden zalig maken, en die in de wereld mochten verloren gaan.

Men kent het droevig voorbeeld dat pater Lancicius verhaalt. In het Romeinsch-Collegie, was een jongeling van groot talent. Op zekeren dag, terwijl hij de geestelijke oefeningen volgde, vroeg hij aan zijnen biechtvader of het zonde is aan de roeping tot het kloosterleven niet te beantwoorden. De biechtvader antwoordde hem, dat dit in zich geene zware zonde is, daar de roeping een raad en geen gebod is; maar dat men, met haar niet te volgen, zijne eeuwige zaligheid in groot gevaar stelt, gelijk de ongelukkige ondervinding van zoo vele Christenen die dus verloren zijn gegaan, dit maar al te zeer bewijst. De jongeling sloot het oor voor de stem van God. Hij ging studeeren te Macerata, waar hij weldra het gebed en de Communie begon te ver-

(1) Epist. 1. 2. c. 100.

waarloozen en zich eindelijk aan een losbandig leven overgaf. Kort daarop toen hij 's nachts het huis eener slechte vrouw verliet, werd hij door zijnen mededinger doodelijk gewond. Priesters snelden toe, maar hij gaf den geest vóór hunne aankomst, en recht tegenover het Collegie. Door deze omstandigheid heeft God willen te kennen geven, dat dit ongeluk hem juist is overkomen, om zijne roeping veracht te hebben.

Een ander merkwaardig feit wordt verhaald door pater Pinamonti in zijne verhandeling over de *zegenpralende Roeping*. Een novice het besluit genomen hebbende, aan het kloosterleven te verzaken, zoo verscheen hem Jezus-Christus op een troon, en gebood met verontwaardiging dat zijn naam in het Boek des levens zou worden uitgewischt. Op dit gezicht werd de jongeling door een heilzamen schrik bevangen en bleef in zijne roeping volharden.

Hoe vele andere voorbeelden lezen wij niet in de boeken! en hoe vele ongelukkigen zullen wij in den dag des Oordeels verdoemd zien, omdat zij aan hunne roeping niet hebben gehoorzaamd! Verdrijvers van het licht, zoo spreekt de Heilige

Geest door den mond van Job, ¹ worden zij door eene rechtvaardige straf van het licht beroofd; en daar zij geweigerd hebben den weg te bewandelen dien God hun aanwees, volgen zij blindelings de richting die zij uit eigene beweging hebben genomen, en zij gaan naar hun verderf. In de spreuken verklaart de Heer dezelfde waarheid met nog meer kracht; ieder woord verdient gewogen te worden: Ik zend u mijnen geest, dat wil zeggen, de genade der roeping; maar gij weigert daaraan te beantwoorden; ² gij versmaadt al mijne raadgevingen. ³ Welnu! op mijne beurt zal ik met u lachen: wanneer de kwalen die gij wilt vermijden op u zullen nederstorten; ⁴ wanneer de bekoringen als een plotselijk onweder u zullen overvallen te midden der klippen en der gevaren der wereld; ⁵ wanneer gij u in den angst en in de benauwdheid der dood zult bevinden, ⁶ dan zal ik

(1) *Ipsi fuerunt rebelles lumini; nescierunt vias ejus.* (Job. 24. 13.)

(2) *En proferam vobis spiritum meum... quia vocavi et renuistis.* (Prov. I. 23.)

(3) *Despexistis omne consilium meum.* (ib.)

(4) *Ego quoque in interitu vestro ridebo et subsannabo, cum vobis id quod timebatis advenerit.* (ib.)

(5) *Cum irruerit repentina calamitas, et interitus quasi tempestas ingruerit.* (ib.)

(6) *Quando venerit super vos tribulatio et angustia* (ib.)

spotten met uwe ellende. Dan zal men mij aanroepen, maar ik zal niet luisteren; men zal mij zoeken, maar niet vinden; ¹ omdat men mijne vermaningen heeft veracht en mijne raadgevingen verworpen. ² Die dwazen! hunne straf zal zijn, de vrucht hunner baan te eten, en door hunne eigene raadgevingen verzadigd te worden; ³ de minste hinderpaal, de lichtste bekoring zal hen doen vallen; hun voorspoed zelf zal hun ondergang zijn. ⁴

Dit alles beteekent dus dat God het ge-roep van hen, die zijne vaderlijke stem verachten, niet zal aanhooren. Maar, zegt de heilige Augustinus, wederstaat men aan Gods wil wanneer Hij uitnoodigt, zijnen wil zal men niet kunnen ontwijken op den dag zijner wraak. ⁵

(1) *Tunc invocabunt me, et non exaudiam; mane con-surgent, et non invenient me. (ib.)*

(2) *Eo quod exosam habuerint disciplinam..., nec acq-ue-riunt consilio meo, et detraxerint universæ correptioni meæ. (ib.)*

Door deze laatste woorden vermaant God dezen die de roeping weinig achten, en beweren dat men onverschillig in elken levenstaat zijne zaligheid bewerken kan. (Theol. mor. l. 4. n. 78. Edit. St. Alph. — lib. 5. n. 78. Edit. P. Heil.)

(3) *Comedent igitur fructus viæ suæ, suisque consiliis saturabuntur. (ib.)*

(4) *Aversio. parvulorum interficiet eos, et prosperitas stultorum perdet illos. (ib.)*

(5) *Qui voluntatem Dei spreverunt invitantem, volun-tatem Dei sentient vindicantem. (R. ad obj. Vinc. 16.)*

2°) *Men moet aan de stem van God zonder uitstel gehoorzamen.*

Zoodra dan de Heer iemand tot een volmaakteren staat roept, moet hij gehoorzamen, en terstond gehoorzamen, wil hij zijne eeuwige zaligheid niet in gevaar stellen. Anders, zal hij Jezus-Christus hem hetzelfde verwijt hooren doen als aan den jongeling, die, door den Zaligmaker uitgenoodigd om Hem te volgen, verlof vroeg om eerst zijne zaken in orde te brengen en over zijne goederen te beschikken. Jezus antwoordde, dat alwie de hand aan den ploeg heeft geslagen en omziet, voor het Rijk Gods niet geschikt is. ¹

De verlichtingen welke God ons toezendt, gaan voorbij en blijven niet duren; daarom zegt de H. Thomas dat aan de goddelijke uitnoodigingen tot een volmaakter leven, zonder uitstel moet gehoor gegeven worden. ² De Engelachtige Leeraar ³ stelt de vraag of het loffelijk is het klooster in te

(1) *Sequar te, Domine; sed permitte mihi primum renuntiare his quæ domi sunt...* Nemo mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno Dei. (Luc. 9. 61—62.)

(2) *Quanto citius.*

(3) 2. 2. Q. 189. a. 70.

treden zonder velen geraadpleegd en zich langen tijd bedacht te hebben. En hij antwoordt: Ja, zeggende dat het noodzakelijk is raad te vragen en na te denken in twijfelachtige zaken, maar geenszins in deze die wij hier behandelen, welke zeker goed is dewijl Jezus-Christus zelf ze in het Evangelie heeft aangeraden; inderdaad, het kloosterleven is niets anders dan de beoefening van verscheidene raadgevingen die de goddelijke Meester ons naliet.

Wonder is het! is er spraak van in een klooster te treden om een volmaakter leven te leiden en meer verzekerd te zijn tegen de gevaren der verleiding, dan wordt in de wereld gezegd, dat men om zulk een besluit te nemen, langen tijd moet nadenken, niet haastig zijn in het uitvoeren van dit plan, ten einde zich te verzekeren of die roeping wezenlijk van God en niet van den duivel komt. Maar zoo spreekt men niet, als het er op aankomt eene waardigheid te bekleeden, in welke men nogtans zoo veel gevaar loopt verloren te gaan! Dan wordt er niet gezegd dat men zich langen tijd beproeven moet om overtuigd te zijn dat men er waarlijk van God toe geroepen is.

Geheel anders is de taal der Heiligen. De H. Thomas ¹ verklaart dat de roeping tot het kloosterleven, al kwam zij ook van den duivel, moet gevolgd worden als een uitmuntende raad, ofschoon hij door een vijand gegeven is. En de heilige Joannes Chrysostomus, door den heiligen Thomas aangehaald, zegt dat God wil, als hij ons met dergelijke ingevingen begunstigt, dat wij niet een oogenblik aarzelen die te volgen. ² Waarom? Omdat de Heer er behagen in schept ons zoo te zien gehoorzamen, en hoe stipter onze gehoorzaamheid is, des te meer opent Hij zijne hand om ons met zijne zegeningen te overladen. Alle uitstel integendeel mishaaft Hem grootelijks; dan sluit Hij zijne hand en behoudt zijne genaden; zoodat hij die wacht om aan zijne roeping te beantwoorden, moeilijk haar volgen kan en ze gemakkelijk laat varen. Vandaar, zegt verder de heilige Joannes Chrysostomus, dat de duivel, als hij iemand niet kan doen afzien van het voornemen zich geheel aan God te wijden, hem ten minste daartoe zoekt over te halen

(1) Contra retr. a. rel. c. 10.

(2) Talem obedientiam Christus quærit a nobis, ut neque instanti temporis moremur. (In Matth. hom. 14.)

dat hij de uitvoering van zijn besluit ver-
trage; en veel reeds meent hij gewonnen
te hebben, als hij een uitstel van één dag,
zelfs van één uur heeft bekomen, ¹ want,
indien zich gedurende dien dag of dit uur
eene nieuwe gelegenheid aanbiedt, zal het
hem minder moeilijk zijn een langer uit-
stel te verkrijgen. Zoo gaat de booze geest
voort, tot dat de mensch die van God ge-
roepen was, altijd zwakker geworden en
minder bijgestaan door de genade, ten
laatste geheel aan de bekoring toegeeft en
zijne roeping vaarwel zegt. Ach! hoe dik-
wijls is het den vijand gelukt de genade
der roeping aan dezen die ze ontvangen
hadden, door dergelijke uitstellen te doen
verliezen! Daarom wendt de heilige Hiero-
nymus zich tot allen die geroepen zijn om
de wereld verlaten, en vermaant hen ten
spoedigste haar te vluchten. ² Even als een
man, zegt de heilige Leeraar, die zich in
een boot zou bevinden, aan den grond
vastgehecht en op het punt van over-
stroomd te worden, de koord eerder zou
zoeken door te hakken dan te ontknoopen,

(1) Si levem arripuerit prorogationem.

(2) Festina, quæso te, et hærentis in salo naviculæ funem
magis præcide quam solve. (Ad Paulin. de St. Scr.)

zoo moet hij die in de wereld tegengehouden wordt, zich zoo haast mogelijk trachten los te maken, om spoediger het gevaar te ontkomen van verloren te gaan : ongeluk waaraan men zeer is blootgesteld te midden der wereld. ⁴

Ziehier wat men in de Werken van den heiligen Franciscus van Sales leest aangaande de roeping tot het kloosterleven ;

(1) Hier moet men zich herinneren wat de Schrijver zegt in zijnen Levensregel, I. Hoofdst. : «Zorgt dat gij eenen geestelijken Bestuurder hebt; vraagt hem raad in uwe zaken van meerder belang, en gehoorzaamt hem in alles. Wie zijnen biechtvader gehoorzaamt, behoeft niet te vreezen dat hij zich bedriegt, *Qui vos audit, me audit* (Luc. 10. 16.) «Stem des biechtvaders, stem van God.» Men vrage dus ten minste raad aan zijnen biechtvader, die zijn antwoord kan uitstellen zoolang hij het noodig oordeelt om eene voorzichtige uitspraak te kunnen doen. Overigens ziehier volgens den H. Alphonsus, de drie voornaamste kenteekens eener ware roeping tot den religieuzen staat : «1°. dat men zich een goed doel voorstelle, zooals zich te verwijderen van de gevaren der wereld, zijne zaligheid beter te verzekeren, en zich nauwer met God te vereenigen; 2°. Dat men geen werkelijk beletsel hebbe, zooals gebrek aan gezondheid of aan bekwaamheid, of wel ouders die in nood verkeerden, («*In necessitate gravi*» Theol. mor. l. 4. No. 66 Edit. S. Alph. l. 5. No. 66 Edit. P. Heilig.) omstandigheden welke men aan het oordeel der Oversten moet onderwerpen en hun duidelijk de waarheid te kennen geven; 3°. Dat men aangenomen worde door de Oversten van de Orde. (Raadgevingen aan de novicen.)»

Daarenboven zijn er in de Kerk verscheidene religieuze instellingen, verscheidene soorten van volmaaktheid. Het is niet genoeg te weten in het algemeen dat men tot den religieuzen staat geroepen is, men moet nog onderzoeken in het bijzonder, tot welke orde, tot welke kloostergemeente de Heer ons bestemt, en in alles de inspraak zijner genade nauwkeurig volgen. (Vide hom. apost. tr. ult. n. 39.)

zijne woorden zullen tot bevestiging dienen van hetgeen wij reeds gezegd hebben, en in het vervolg zeggen zullen: «Om een teeken tot ware roeping te hebben wordt niet gevorderd dat men dezelve onophoudelijk gevoele; het is genoeg dat men ze met de rede blijve zien. Bijgevolg moet men niet oordeelen dat iemand niet waarlijk geroepen is, omdat hij, zelfs vooraleer de wereld verlaten te hebben, die gevoelige gemoedsaandoeningen welke hem in den beginne aandreven niet meer ondervindt; evenmin omdat hij afkeer zelfs en verkoeling gevoelt die hem somwijlen doen wankeelen en inbeelden dat alles verloren is. Het is genoeg dat de wil standvastig besloten zij de goddelijke roeping niet te verlaten; het is zelfs voldoende dat slechts eene geringe neiging bijblijve. Om te weten of het Gods wil is dat men den kloosterstaat omhelze, behoeft men niet te wachten dat Hij op eene gevoelige wijze tot ons spreekt, of een Engel uit den hemel zendt om ons zijnen wil kenbaar te maken. Ook wordt er geen onderzoek vereischt van tien of twaalf geleerden om te zien of de ingeving goed of slecht is; of men ze moet volgen, ja of neen. Men moet vooral op de

eerste ingeving acht slaan, getrouw mede-
werken, en vervolgens zich niet ontrusten
indien er later tegenzin en verkoeling ont-
staan; want als men zoo handelt, zal God
zeker alles tot zijne glorie gunstig doen
uitvallen. — Bekommer u niet om te we-
ten van waar de ingeving komt, want
God heeft verschillende middelen om zijne
dienaars te roepen. Nu eens bedient
Hij zich van eene preek, dan van het
lezen van goede boeken; eenigen werden
geroepen bij het hooren der heilige woor-
den van het Evangelie, zooals de heilige
Franciscus en de heilige Antonius; anderen
door verveling, tegenspoed en kwellingen
die hun overkwamen en eene oorzaak wa-
ren om de wereld te vluchten. Ofschoon
dezen tot God kwamen als uit haat en af-
keer van de wereld, gaven zij zich evenwel
met een oprechten wil aan God over, en
niet zelden klommen zij tot een hooger
trap van heiligheid, dan anderen welke
door eene roeping die duidelijker uitkwam,
het kloosterleven omhelsd hadden. Platus
verhaalt, dat op zekeren dag een edelman
in grooten zwier en op een schoon en wel
versierd paard gezeten, door allerlei mid-
delen aan de juffrouwen, bij wie hij zijn

hof wilde maken, zocht te behagen; en terwijl hij den dappere speelde, wierp zijn paard hem eensklaps ter aarde te midden van het slijk, waaruit hij geheel vuil en bemorsd opstond. Die arme edelman werd over zulk een ongeval zoo bescháamd en verslagen, dat hij, in woede ontstoken, op hetzelfde oogenblik besloot kloosterling te worden. «O verraderlijke wereld, riep hij uit, gij hebt met mij den spot gedreven, maar ik zal ook met u lachen; gij hebt mij deze poets gespeeld maar verwacht u op eene andere: nimmer meer zal ik met u iets gemeens hebben, en van nu af maak ik het voornemen in een klooster te treden.» En inderdaad, hij werd in een klooster aanvaard en leefde aldaar heilig. ¹

§ III.

MIDDELEN OM IN DE WERELD DE ROEPING TOT HET
KLOOSTERLEVEN TE BEWAREN.

Wie aan de stem van God getrouw wil gehoorzamen en zijne roeping niet missen, moet dan, niet alleen het besluit nemen

(1) Zie: «Entretiens S. Franc. de Sales XVII,»

haar te volgen, maar ook werkelijk tot de uitvoering komen zonder uitstel en zoo nauwkeurig mogelijk, op straf van zeker in 't gevaar te verkeeren zijnen roep te verliezen; en indien hij noodzakelijk verplicht is te wachten, moet hij alle zorg aan den dag leggen om de roeping te bewaren, daar zij de kostbaarste schat is dien hij bezitten kan.

Drie middelen zijn er om de roeping te bewaren, te weten: *de voorzichtigheid, het inwendig gebed en de ingetogenheid.*

1°. *De voorzichtigheid.*

In het algemeen gesproken, moet men zijne roeping geheim houden en aan niemand, tenzij aan zijnen biechtvader, bekend maken. Want doorgaans ziet men er in de wereld geen gewetensbezwaar in, aan jonge lieden die tot het religieuze leven geroepen zijn te zeggen, dat men God in alle staten kan dienen, zelfs te midden der wereld; en wat te verwonderen is, zulke gezegden hoort men soms uit den mond van priesters en zelfs van religieuzen, maar van zulken, die zonder roeping den religieuzen staat omhelsd hebben, of niet weten wat dit woord beteekent. Ja, zonder

twijfel, men kan God op alle plaatsen dienen als men niet tot het kloosterleven geroepen is; maar geenzins indien men, tot den religieuzen staat bestemd, volgens zijn zin in de wereld wil blijven; in dit laatste geval is het, gelijk wij reeds gezegd hebben, moeilijk zich goed te gedragen en God te dienen.

Vooraf is het van gewicht dat hij die de genade der roeping ontvangt, er zijne ouders geen kennis van geeft.

Eene der meeningen van Luther, gelijk Bellarminus verhaalt, ¹ was, dat kinderen zondigen als zij zonder toestemming hunner ouders het klooster intreden; immers, zegde hij, kinderen zijn verplicht in alles aan hunne ouders te gehoorzamen. Doch deze meening is door de kerkvergaderingen en door de Heilige Vaders algemeen verworpen. De X^{de} Kerkvergadering van Toledo verklaart uitdrukkelijk dat het aan de kinderen zoodra zij den huwbaren leeftijd bereiken hebben, is geoorloofd zonder toestemming hunner ouders den religieuzen staat te omhelzen. ² Hetzelfde wordt

(1) De Mon. L. 2. c. 36.

(2) Parentibus filios suos religioni contradere, non amplius quam usque ad decimum quartum ætatis eorum annum

door de Kerkvergadering van Tribur voorgeschreven, ¹ en geleerd door den H. Ambrosius, den H. Hieronymus, den H. Augustinus, den H. Bernardus, den H. Thomas en anderen, alsmede door den H. Joannes Chrysostomus die in het algemeen zegt: dat de ouders het geestelijk welzijn hunner kinderen niet mogen tegenwerken. ²

Sommigen beweren, als men van God tot den religieuzen staat geroepen is, en gemakkelijk en zeker de toestemming zijner ouders kan bekomen zonder tegenwerking van hunnen kant, dat het betamelijk zou zijn hunnen zegen te vragen. Deze leer in zich zelve beschouwd zou kunnen doorgaan, maar toch niet wanneer er van de werkelijkheid spraak is; dan immers, zooals het gewoonlijk geschiedt is de tegenstand der ouders altijd te vreezen. — Het is goed deze moeilijkheid volkomen op te helderen, om bij sommigen zekere phariseesche gewetensangsten weg te nemen.

Zeker is het, dat men in de keuze van

licentia poterit esse; postea vero, an cum voluntate parentum, an suae devotionis sit solitarium votum, erit tibi licitum religionis assumere cultum. (cap. 6.)

(1) *Car. 24.*

(2) *Cum spiritualia impediunt parentes ne agnoscendi quidem sunt. (in Jo. hom. 84.)*

eenen staat geenszins verplicht is aan zijne ouders te gehoorzamen. Dit is het algemeen gevoelen der godgeleerden, in overeenstemming met den H. Thomas die leert, dat, noch de onderdanen jegens hunne meesters, noch de kinderen jegens hunne ouders tot gehoorzaamheid verplicht zijn, als er sprake is van het huwelijk aan te gaan of in den maagdelijken staat te leven, of andere dergelijke keuze te doen. ¹ Wat echter den huwelijken staat betreft, pater Pinamonti neemt met recht het gevoelen aan van Sanchez, Koning, en andere godgeleerden, die denken dat de kinderen hunne ouders moeten raadplegen, omdat zij in deze zaak meer ondervinding kunnen hebben, en in dergelijke omstandigheden een vader zich gemakkelijk herinnert dat hij vader is. Maar aangaande de roeping tot het kloosterleven zegt dezelfde Pinamonti met niet minder reden, dat het kind volstrekt niet verplicht is aan zijne ouders raad te vragen, daar zij hierin geene ondervinding hebben en het eigen belang hen gewoonlijk in vijanden verandert. Dit is ook de be-

(1) Non tenentur, nec servi dominis, nec filii parentibus, obedire de matrimonio contrahendo, vel virginitate servanda, vel aliquo alio hujusmodi. — (2. 2. q. 104. a. 2.)

merking van den H. Thomas, die insgelijks van de roeping tot den religieuzen staat sprekende, zegt, dat onze vrienden naar het vleesch, onzen geestelijken voortgang dikwijls tegenstreven. ¹ Inderdaad de ouders zien liever dat hunne kinderen met hen eeuwig verloren gaan, dan hun toe te staan zalig te worden verre van hen; zoo groot, roept de H. Bernardus uit, is de wreedheid der vaders en der Moeders. ²

Als God, zegt een gezaghebbend schrijver aangehaald door den H. Thomas, eene ziel tot het volmaakt leven roept, wil Hij dat zij haren vader en geheel hare familie vergete om naar Hem alleen te zien en naar Hem alleen te luisteren: «Hoor mijne dochter en zie, en richt uw oor tot mij, en vergeet uw volk en het huis uws vaders.» ³ Zonder twijfel, voegt hij er bij, door deze woorden vermaant ons de Heer dat men, om zijne roeping te volgen geen raad behoeft te vragen bij zijne bloedverwanten. De Heilige Cyrillus legt het antwoord uit

(1) *Frequenter amici carnales adversantur profecti spirituali.* (2. 2. q. 189. a. 10.)

(2) *O Durum patrem, o Sævam matrem, quorum consolatio mors filii est; qui me maluit perire cum eis, quam regnare sine eis.* — (Epist. 111.)

(3) *Audi, filia, et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum et domum patris tui.* (ps. 44. 11.)

van Jezus-Christus aan den jongeling van wien reeds gesproken is, ¹ en zegt dat hij, die tijd vraagt ons met zijne bloedverwanten over zijne roeping te beraadslagen juist diegene is welken de Heer onwaardig verklaart den Hemel te bezitten, omdat hij terugziet. ² Daarom verwittigt stellig de H. Thomas dezen die zich tot den religieuzen staat geroepen gevoelt, zijne bloedverwanten over zijne roeping volstrekt niet te raadplegen; want, zegt hij, in deze zaak moeten zij niet als vrienden, maar wel als vijanden beschouwd worden, volgens de woorden van den Zaligmaker. ³

Is het dan eene groote fout aan zijne ouders raad te vragen om zijne roeping te volgen, grooter nog zou de fout wezen indien men hunne toestemming wilde afwachten en ze bijgevolg vragen; inderdaad door deze handelwijze zou men zich ongetwijfeld in het gevaar stellen zijne roeping

(1) *Nemo mittens manum ad aratrum et respiciens retro, aptus est regno Dei.* —

(2) *Aspicit retro, qui dilationem quaerit occasione cum propinquis conferendi.* (ap. S. Thom. *Loc cit.*)

(3) *Ab hoc consilio, primo quidem, amovendi sunt carnis propinqui; dicitur enim: «Causam tuam tracta cum amico tuo.»* (Prov. 25. 9.) *propinqui autem carnis, in hoc proposito, amici non sunt; sed potius inimici, juxta sententiam Domini: «Inimici hominis domestici ejus.»* (Math. 10. 36. *(contra retr. a rel. c. 9.)*)

te verliezen, daar het waarschijnlijk is dat de ouders haar zouden trachten te verhinderen. Ook zien wij dat de Heiligen, zoodra zij geroepen worden aan de wereld vaarwel te zeggen, geheel buiten weten hunner ouders vertrokken zijn. Zoo deed de H. Thomas van Aquine, de H. Franciscus Xaverius, de H. Philippus Neri, de H. Ludovicus Bertrandus; en wij weten zelfs, dat de Heer door wonderen getoond heeft, dat Hij zulk een glorievol vluchten goedkeurt.

Toen de H. Petrus van Alcantara het huis zijner moeder, onder wier gezag hij sedert den dood van zijnen vader stond, ontvluchtte om kloosterling te worden, zag hij zich terug gehouden door eene groote rivier, die hem den weg afsloot; hij beval zich aan God, en aanstonds was hij aan de overzijde gebracht.

Zoo ook ontvluchtte de Heilige Stanislas Kostka, zonder verlof zijns vaders. Aanstonds werd hij door zijn broeder met een rijtuig in vollen ren achtervolgd; maar toen hij op het punt was den vluchteling in te halen, bleven de paarden stilstaan, en welk geweld men hun aandeed, weigerden zij voort te gaan, tot dat zij omkeerend, in aller ijl naar de stad snelden.

Wij hebben nog het voorbeeld van de Gelukzalige Oringa van Valdarno in Toskane. Aan een jongeling ten huwelijk beloofd, verliet zij heimelijk het vaderlijk huis om zich aan God te gaan toewijden. Aan den oever van den Arno gekomen, die haren weg belemmerde, richtte zij een kort gebed tot God, en terstond zag zij de rivier hare waters openen, die zich van beide zijden als twee kristallen muren verhieven en haar droogvoets lieten doorgaan.

Dus, mijn dierbare broeder, zoo God u het voornemen ingeeft de wereld te verlaten, zorg dan toch uwe ouders daarvan geen kennis te geven. Stel u tevreden met den zegen des Heeren en tracht uwe roeping zoo spoedig mogelijk en buiten hun weten te volgen, indien gij u niet aan groot gevaar wilt blootstellen haar te verliezen. Want gewoonlijk, gelijk wij reeds gezegd hebben, verzetten zich de bloedverwanten, vooral vader en moeder, tegen de uitvoering van dergelijke voornemens; ja zelfs wanneer zij godvruchtig zijn, verblinden het eigen belang en de hartstocht hen zoodanig, dat zij, onder verscheidene voorwendselen, er geen gewetensbezwaar uit maken, de

roeping hunner kinderen door allerlei mid-
delen te verhinderen.

In het leven van pater Paulus Segneri den jongere, leest men dat zijne moeder, ofschoon zij veel bad, niets verwaarloosde om de roeping van haren zoon tot den religieuzen staat tegen te gaan. Insgelijks ziet men in het leven van Mgr. Cavalieri, bisschop van Troye, dat zijn vader die nogtans een zeer godvruchtig man was, niets onbepróefd liet om te beletten dat zijn zoon in de Vergadering trad der « *Godvruchtige-Werklieden* » ¹ gelijk hij later deed; ja, daarom begon hij tegen hem een proces vòór de Kerkelijke rechtbank. Hoe veel andere ouders heeft men niet gezien, die, ofschoon God en het gebed beminneend, in zulke gevallen geheel veranderden, en zich voordeden als waren zij van den duivel bezeten! Zoo waar is het dat de hel in geen geval vreeselijker wapens schijnt te gebruiken, dan wanneer het er op aan komt den weg te sluiten voor hen die van God tot den religieuzen staat geroepen zijn.

Om dezelfde reden, wacht u ook uwe roeping aan uwe vrienden bekend te maken; want zij zullen er niets in vinden u

(1) Kloosterorde in Italië.

af te raden, of ten minste het geheim te openbaren, waardoor dan uwe ouders er gemakkelijk kennis van zullea krijgen. ¹

2°. *Het inwendig gebed.*

Men houde zich wel overtuigd, dat men de roeping tot het kloosterleven niet kan bewaren, zonder het *inwendig gebed* te beoefenen. Wie het achter laat, zal zeker zijne roeping verliezen: men moet zich

(1) De genade der roeping tot den kloosterlijken staat, is niet alleen eene uitstekende gunst voor hem die ze ontvangt, maar ook nog een groote zegen voor geheel zijne familie; christene ouders moeten haar aan hunne kinderen als het kostbaarste goed toewenschen, God bedanken wanneer Hij ze verleenen wil, en zich spoeden Hem van ganscher harte het gelukkig offer dat Hij vraagt, op te dragen. Wat mogen zij dan niet verwachten van Hem die zoo milddadig de kleinste dingen beloont welke men te zijner liefde verricht! — Van den anderen kant, eene roeping verhinderen is God tegenwerken; welke dan kunnen de gevolgen zijn van dusdanige handelwijjs?

Gelukkig ziet men ouders die, het voorbeeld gevende van eene volkomene onderwerping aan Gods wil, het verstand hebben hunne kinderen te waarschuwen dat zij besloten zijn zich tegen hun geluk niet te verzetten, en alle vrijheid te laten wegens de roeping, Zulke ouders loopen geen gevaar van bedrogen te worden, en daarenboven verwerven zij groote verdiensten bij den Heer.

Overigens wilt de H. Alphonsus niet, dat de jonge lieden zich lichtziinnig in eene zoo belangrijke en moeilijke zaak gedragen; hij vordert dat zij minstens eenen voorzichtigen bestuurder raadplegen, die zorgvuldig alle omstandigheden voor God overwege en onderzoekte, of, onder anderen, de ouders niet eene gewichtige reden hebben in te brengen, bij voorbeeld de groote behoefte waarin zij zich mochten bevinden, enz. Op deze wijze verwijderd men alle gevaar van een onbescheiden stap te doen.

DE VERTAALKER.

(Zie boven de aanmerking § 2, bl. 15.)

derhalve op het inwendig gebed ernstig toeleggen. Men zorge dan 's morgens bij het opstaan een uur of ten minste een half uur te mediteeren, te huis indien men daar vrij is, of anders in de kerk; insgelijks een half uur 's avonds. ¹

Om de genade te verkrijgen zijne roeping te bewaren, brenge men dagelijks, zonder er aan te ontbreken, een bezoek aan het H. Sakrament en aan de H. Maagd en men nadere tot de H. Tafel drie of minstens twee maal in de week. ²

(1) Men merke wel op dat het inwendig gebed niet door allen op dezelfde wijze moet geschieden. « Het inwendig gebed doen of mediteeren, zegt Mgr. Dechamps, is denken op de waarheden des geloofs, om zich tot de liefde Gods en de beoefening der deugden: op te wekken, en om daarvoor de genade te verkrijgen door het gebed .. » Dus is het inwendig gebed of de meditatie niet zoo moeilijk als men het zich doorgaans in de wereld voorstelt. Er mag gezegd worden dat men mediteert, zoo dikwijls men zich met God en met het werk zijner zaligheid bezig houdt, hetzij te huis, in de kerk of elders, zelfs te midden zijner bezigheden. De H. Mis hooren en een weinig dat groot geheim overwegen, de voorbereiding en de dankzegging bij de H. Communie goed verrichten, den Kruisweg doen en het lijden van Jezus nagaan, een geestelijk boek aandachtig lezen, het Rozenhoedje bidden en de Mysterieën voor den geest houden, over de eene of andere waarheid van ons H. Geloof nadenken, — dit alles mag voor de menschen in de wereld inwendig gebed of Meditatie heeten.

DE VERTALER.

(2) De H. Alphonsus heeft hier vooral het onstandvastig karakter der Italianen in het oog. In onze streken lette men op den staat en de omstandigheden waarin de geroepene zich bevindt; en deze mag zich gerust stellen met den raad zijns biechtvaders te volgen.

DE VERTALER.

Het voorwerp der overwegingen moet bijna altijd de roeping zelve zijn: men overdenke hoe groot die goddelijke gunst is, en, indien men er getrouw aan beantwoordt, hoe zeer men dan zijne zaligheid verzekert; maar ook hoe zeer men zijn eeuwig geluk in gevaar stelt zoo men de roeping verwaarloost. Het is vooral nuttig zich het oogenblik zijner dood voor te stellen, te zien welke tevredenheid men alsdan gevoelen zal indien men aan God gehoorzaamt, en welke smart, welke knaging integendeel, indien men in de wereld sterft. Te dieneinde hebben wij bij dit werkje eenige overwegingen gevoegd, waarvan men zich bedienen kan om te mediteeren.

Men moet verder al de gebeden tot Jezus en Maria, bijzonder na de H. Communie en in de bezoeken, met het inzicht verrichten om de volharding te verkrijgen.

In alle geestelijke oefeningen, en alle communiën vooral, moet men zorg dragen, aan God het offer van zichzelf te vernieuwen, zeggende: Zie, o Heer! ik behoort niet meer mij zelve, maar geheel U toe; ik heb mij reeds gegeven, en nogmaals schenk ik mij aan U. Gewaardig U mijn offer te aanvaarden, mij de kracht gevend

om U getrouw te blijven en zoo haast mogelijk uw heilig huis in te treden.

3°. *De ingetogenheid.*

Het is noodzakelijk ingetogen te leven, maar onmogelijk is dit indien men zich van de werelsche gezelschappen en vermaken niet verwijderen wil. Wat is er voldoende om de roeping te verliezen terwijl men in de wereld blijft? Een niet: een dag van verstrooiing, een woord van eenen vriend, eene slecht beteugelde drift, eene gehechtheid, eene vrees, eene droefgeestigheid die men niet overwinnen wil, dit is genoeg om al de besluiten te vernietigen die men gemaakt had van de wereld te verlaten en zich geheel aan God te geven. Men moet zich dus in eene volkomene ingetogenheid houden, en vaarwel zeggen aan alles wat wereldsch is: geheel het leven zij gedurende dien tijd toegewijd aan het gebed, het ontvangen der H. Sakramenten, het eenzaam verblijven te huis en het bezoeken der kerk. Wie zoo niet handelt, en zich aan de wereldsche vermaken overgeeft, moet verzekerd zijn, dat hij ongetwijfeld zijne roeping zal verliezen; hij zal wel de knaging zijns gewetens gevoelen omdat hij zijnen roed

verwaarloost, maar zeker zal hij hem niet volgen. Ach! hoe velen hebben bij gebrek aan ingetogenheid hunne roeping en daarna hunne ziel verloren!

§ IV.

GESTELTENISSEN DIE VEREISCHT WORDEN OM DEN KLOOSTERLIJKEN STAAT TE OMHELZEN. (*)

Als men zich van God tot eene kloosterorde geroepen voelt, waar de regels goed onderhouden worden, ¹ moet men wel begrijpen, dat het doel van elk klooster is, zoo nabij mogelijk de voetstappen en voorbeelden van Jezus-Christus te volgen, die op aarde een gansch onthecht en verstorven leven vol van smarten en vernederingen geleid heeft. Bijgevolg, al wie zich voor-

(*) Wat van bl. 32 tot bl. 11 gezegd wordt over de roeping tot het kloosterleven in het algemeen, geldt in de schriften van den H. Alphonsus alleen voor de leden zijner Congregatie. Hoewel dus vele punten op alle religieuze orden kunnen toegepast worden, zijn andere uitsluitend voor de Redemptoristen gezegd.

DE VERTALER.

(1) Ik zeg: « waar de regels goed onderhouden worden »; want het is misschien nog beter in de wereld te blijven dan in een orde te treden waar verslapping heerscht. — *Si institutum relaxatum est, melius erit alicui, ordinarie loquendo, quod in sæculo remaneat.* (Hom. Apost. Tom ult. No. 39.)

neemt dezen heiligen staat te omhelzen, besluit terzelfder tijd dáár te lijden en zichzelf in alles te verloochenen gelijk onze Zaligmaker, aan diegenen die Hem volmaakt willen volgen, verklaard heeft. ¹ Dus, om kloosterling te worden, moet men zich in het voornemen versterken van te lijden en veel te lijden opdat men later geen gevaar loope in de bekoringen te bezwijken, als men zich door het lijden en de ongemakken van het arm en verstorven kloosterleven gedrukt zal voelen.

Er zijn er, die, bij hun intrede in eene ijverige kloostergemeente, het ware middel niet gebruiken om er den vrede te vinden en heilig te leven; omdat zij zich alleen de voordeelen welke zij daar hopen te genieten voor oogen stellen: de eenzaamheid, de rust, het bevrijd zijn van de last eener familie, van twist, van moeilijkheden en zorgen aangaande de behoeften des levens, woning, kost en kleederen.

Geen twijfel of iedereen die den religieuzen staat aanvaardt, heeft veel verplichting jegens het gesticht dat hem van zoo veel onrust en tegenkanting bevrijdt en hem

(1) Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et ollat crucem suam, et sequatur me. (Math. XVI. 34.)

zoo veel gemak verschaft om den Heer volmaakt in vrede te dienen. Daarbij schenkt zij hem vele middelen om voortgang te doen in de deugd: zooals de goede voorbeelden zijner medebroeders, de vermaningen zijner oversten die onophoudelijk waken op hetgeen hem voordeelig kan zijn, de geestelijke oefeningen die hem zoo nuttig zijn voor het eeuwig leven. Dit alles is waar; maar om zulke voordeelen niet te verliezen, moet men ook besloten zijn alle moeilijkheden te omhelzen die zich van den anderen kant in het kloosterleven voordoen, en hij die ze niet met liefde aanneemt, zal dien overvloedigen en volmaakten vrede, dat verborgen manna niet bekomen, dat de Heer volgens zijne belofte aan hen alleen doet smaken, die zich weten te overwinnen om Hem te behagen. ¹ Want de vertroosting welke God aan zijne getrouwe dienaars schenkt, zijn eene verborgene gaaf voor het oog der wereldlingen: het verstorven leven der religieuzen zien zij, en wel verre van hun lot te benijden, hebben zij medelijden met hen en achten ze ongelukkig op deze aarde.

(1) *Vincenti dabo manna absconditum.* (Apoc. 2, 17.)

Maar, zegt de H. Bernardus, ¹ indien zij hunne ontberingen en hun lijden zien, de inwendige tevredenheid welke God hen doet gevoelen, ontdekken zij niet.

Het geestelijk leven, wel is waar, gaat vergezeld van kwellingen; maar als men besloten is te lijden, zegt de H. Theresia, dan is het geen lijden meer; en wat meer is, de smarten zelve worden werkelijke vreugde. «Mijne dochter, sprak eens de Heer tot de H. Brigitta, mijne schatten schijnen met doornen omringd; doch voor hem die de eerste steken verduurt, wordt alles aangenaam.» En die vreugde, welke God in het gebed, bij de H. Communic, in de eenzaamheid, aan de zielen die Hij bemint, doet genieten; die verlichtingen, die vurige opwekkingen, die innige vereeniging met God, dien vrede des gewetens, die zoete hoop op het eeuwig leven; — wie kan ze begrijpen, tenzij degene die ze ondervindt? «Een enkel druppel der hemelsche vertroosting, zeide de H. Theresia, is meer waard, dan alle troost en alle vermaken der wereld.» God, die zoo goed is en zoo milddadig, weet wel, zelfs in dit

(1) *Crucem videntes, sed non etiam unctionem.* (In dedic. s. 1.)

tranendal, aan dezen die lijden om hem te behagen, eenen voorsmaak te bezorgen der heerlijke gelukzaligheid, die Hij hun voorbereidt. Alzoo worden juist deze woorden van David bewaarheid. ¹ « Gij doet, o Heer, uw gebod voorkomen als ware het een last ». Met ons moeiten, verveling, ja de dood zelfs in het geestelijk leven voor te stellen en ons gereed te verlangen dit alles te onderstaan, schijnt de Heer ons niets dan smarten voor te bereiden; doch inderdaad is het zoo niet, dewijl het geestelijk leven in de ziel van alwie zich geheel aan God geeft, dien onuitsprekelijken vrede voortbrengt, welke, volgens de getuigenis van den H. Paulus, al de genoegens der wereld en der wereldlingen overtreft. ² Ook zien wij dat een kloosterling in zijne arme cel, meer tevreden leeft dan de grootste vorsten in hunne paleizen. ³ « Smaakt dan, en ziet hoe zoet de Heer is. » — Hij die het niet ondervonden heeft, kan het niet begrijpen.

Maar van den anderen kant, houde men zich overtuigd, dat men er nooit toe ge-

(1) Qui fingis laborem in præcepto. (Ps. 93, 20.)

(2) Exsuperat omnem sensum. (Phil. 4. 7.)

(3) Gustate, et videte quoniam suavis est Dominus. (Ps. 33. 9.)

raken zal dien waren vrede te genieten, al is men ook reeds in het klooster, indien men niet besloten is te lijden en zich niet weet te overwinnen in alles wat aan de natuur mishaagt. « Den overwinnaar zal ik het verborgen manna geven » ¹ Het is dan allernoodzakelijkst dat hij die in eene ijverige kloostergemeente wil opgenomen worden, zich aanbiede met het vast besluit zich geheel en al te overwinnen, en zijn hart te zuiveren van alle neigingen en begeerten die niet van God en voor God zouden wezen. Bijgevolg moet hij zich van alles onthechten, en voornamelijk van vier zaken: 1° van zijne gemakken, 2° van zijne ouders, 3° van zijne eigenliefde, 4° van zijn eigen wil.

1° Onthechting van de gemakken des levens.

Behalve de belofte van zuiverheid en gehoorzaamheid, doet men, in het klooster, na het proefjaar de belofte van Armoede, door welke men zich verbindt, nooit iets, zelfs niet eene speld, noch lijfrenten, noch geld, noch wat het zij, in eigendom te bezitten. Het gesticht belast zich, eenieder van het noodige te voorzien.

(¹) Vincenti dabo manna absconditum.

Maar om een waar leerling van Jezus-Christus te wezen, zal het weinig baten belofte van armoede gedaan te hebben, indien men niet van ganscher harte al de ongemakken omhelzen wil welke uit den staat van armoede voortspruiten. ¹ Om de deugd die heilig maakt te bezitten, zegt de H. Bernardus, is het niet genoeg arm te zijn, men moet daarenboven de onaangenaamheid der armoede lief hebben. Velen zijn er, die wel arm wilden zijn en gelijkvormig aan Jezus-Christus, maar zonder aan iets gebrek te lijden, zegt de godvruchtige Thomas a Kempis. ² In een woord, zij zouden de eer en belooning der armoede willen ontvangen, maar zonder er de onlusten van te verduren.

Men weet dat men in het klooster nooit overvullige zaken zal hebben, zijden kleederen, kostbare spijzen, rijke meubelen en dergelijke voorwerpen; niets mag men verwachten dan het noodige, en dit zelfs ontbreekt somwijlen. Maar dan ziet men of een kloosterling waarlijk de armoede bemint; te weten, wanneer hij zelfs aan het noodige

(1) Non paupertas virtus reputatur, sed paupertatis amor.
(Epist. 100.)

(2) Volunt esse pauperes, sed sine defectu.

in kleeding of voedsel gebrek lijdt, en desniettemin tevreden blijft en zich niet ontstelt. Welke verdienste zou het zijn de armoede te verdragen indien niets van het noodige ontbrak? Om wezenlijk de armoede te beminnen, zegde Pater Balthazar Alvarez, moet men er ook de gevolgen van lief hebben, zooals honger, koude, dorst, verachting. ⁵

Zoo moet iedereen in het klooster tevreden zijn met hetgeen hem gegeven wordt, en het zou eene groote fout zijn iets te vragen, al had ook de uitdeeler, die er last toe heeft, het vergeten te geven; maar wat meer is, een ieder moet bereid zijn somtijds zelfs gebrek te lijden aan de armoedige voorwerpen welke de regel toestaat. Gebeurt het eens dat iets ontbreekt in kleeding, deksel, lijnwaad, eten, enz., dan moet men tevreden zijn met het weinige dat gegeven is, zonder klagen noch zich te ontstellen omdat men zelfs van het noodige niet voorzien is. Wie zoo niet gestemd is, denke er niet aan het kloosterleven te omhelzen; dit immers is een teeken dat hij niet geroepen is, of dat hij niet van plan is

(1) Frigus, famem, sitim, et contemptum.

den geest van dien heiligen staat aan te nemen. « Die zich in Gods huis begeeft om Hem te dienen, zegt de Heilige Theresia, moet niet denken er goed behandeld te worden, maar integendeel te lijden voor God. »

2°. *Onthechting aan ouders en bloedverwanten.*

Het intreden in het klooster vereischt daarenboven, dat men zich geheel en al, met lichaam en geest, van zijne ouders onthechte; want de kloosterlijke tucht wil dat men die onthechting in den hoogsten graad beoefene, om in alles de leer van Jezus-Christus te volgen die verklaard heeft, dat Hij op aarde niet den vrede, maar het zwaard is komen brengen, en den zoon van zijnen vader, de dochter van hare moeder scheiden. ¹ En aanstonds gaf Hij er de reden van, toen Hij zeide dat wij aangaande de zaligheid, vijanden vinden in ons eigen huisgezin. ² Gelijk wij hierboven hebben opgemerkt, is het voornamelijk bij de roeping tot het kloosterleven, wanneer het

(1) Non veni pacem mittere, sed gladium; veni enim separare hominem adversus patrem suum, et filiam adversus matrem suam. (Matth. 10. 34.)

(2) Et inimici hominis, domestici ejus.

geldt de wereld te verlaten, dat men de grootste tegensprevers ontmoet in zijne ouders; inderdaad uit eigen belang of uit hartstocht verkiesen zij meer, door de roeping hunner kinderen tegen te werken, zich de vijandschap van God op den hals te halen, dan hunne toestemming te geven. Ach! hoe vele ongelukkige ouders zullen in het dal van Josaphat veroordeeld worden, omdat zij de genade der roeping aan hunne kinderen of aan hunne naastbestaanden deden verliezen! en hoe vele ongelukkige kinderen zullen insgelijks verworpen worden, daar zij om hunne ouders te believen en zich van hen niet te scheiden, hunne roeping en hunne zaligheid verloren hebben! Daarom vermaant ons de goddelijke Meester, dat alwie de voorkeur boven Hem aan zijnen vader of aan zijne moeder geeft, zijn leerling niet kan wezen. ¹ Men moet dan, om in eene wel geregelde kloostergemeente te treden en ware leerling van Jezus te zijn, alle verkleefdheid aan zijne ouders afleggen.

Daarenboven wete men, dat na de professie dezelfde onthechting moet beoefend

(1) Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem..., non potest meus esse discipulus. (Luc. 14. 26.)

worden. Men zal het ouderlijke huis niet meer mogen bezoeken, buiten het geval eener doodelijke ziekte van vader of moeder, of om eenige andere dringende noodzakelijkheid, en dan nog, wel te verstaan, altijd met verlof van den overste. In het klooster zou het eene groote en ergerlijke fout zijn, zonder een uitdrukkelijk verlof, tot zijne ouders te gaan; ja zelfs zou het reeds berispenswaardig zijn, als iemand dit verlof vroeg, of slechts het verlangen te kennen gaf om zijne ouders te zien of te spreken. ¹

De Heilige Carolus Borromeus zeide, dat hij telkens, als hij zijne familie ging bezoeken, minder ijverig wederkeerde. Een kloosterling die zijne ouders uit eigen wil, en niet uit stellige gehoorzaamheid aan zijne oversten gaat bezoeken, moet dus overtuigd zijn, dat hij zich bij zijne terugkomst, of bekoord of verflauwd zal gevoelen.

De Heilige Vincentius a Paulo heeft maar een enkelen keer aangenomen zijn vader-

(1) Men gedenke hier het zoo veranderlijk karakter der Italianen. en hunne buitengewone gehechtheid aan de familie.

land en zijne familie terug te zien, en wel uit loutere noodzakelijkheid. Hij zeide, dat de gehechtheid aan onze geboorteplaats en het ouderlijke huis, een groot beletsel is tot den voortgang in de volmaaktheid.

« Velen, voegt hij er bij, die in hun vaderland zijn teruggekeerd, hebben aan de belangen en aan de gevoelens van droefheid of vreugde hunner familie deel genomen, en zijn er in verward geraakt, gelijk eene vlieg die in het net der spin valt en zich er niet kan uittrekken. Ik zal mijzelf als getuige dezer waarheid oproepen: Nadat ik acht of tien dagen bij mijne ouders had doorgebracht om hen in de wegen hunner zaligheid te onderrichten en van het verlangen om goederen te bezitten af te keeren hun zelfs zeggende, dat zij van mij niets moesten verwachten; niet te min gevoelde ik op den dag van mijn vertrek zoo veel smart bij het verlaten mijner arme ouders, dat ik den geheelen weg door weende. Daarop volgde het verlangen hen te helpen, en in beteren toestand te stellen; en drie maanden lang kwelde mij deze hartstocht. Ik smeekte God mij te verlossen van deze bekoring, en ik bad Hem zoodanig dat

Hij eindelijk medelijden met mij gehad heeft.» ¹

Nog moet gij weten, dat niemand zonder verlof aan zijne ouders of vrienden mag schrijven, en zonder zijnen brief aan den overste te toonen. Een kloosterling die anders handelt, zou zich schuldig maken aan eene zeer zware fout, welke niet kan geduld worden, maar strenge straf eischt; daaruit toch konden duizend misbruiken voortvloeien, die den ondergang der kloostergemeente zouden veroorzaken. Zij voornamelijk die pas aangenomen zijn, moeten wel weten dat deze regel met meer strengheid nog gedurende het proefjaar onderhouden wordt; aan de novicen wordt moeilijk toegestaan met hunne ouders te spreken of hun te schrijven.

Eindelijk, zou het eene merkelijke fout zijn, indien een religieus door ziekte gekweld, verlof vroeg of het verlangen te kennen gaf om in zijne familie terug te keeren, ten einde daar beter verzorgd te worden en de lucht der geboorteplaats te genieten: die lucht is bijna altijd, ja zelfs altijd nadeelig en besmettelijk voor de ziel

(1) Vie par Abelly, l. 3, ch. 39

va
da
te
va
ov
zie
we
ge
zie
de
an
del
boe
lat
dat
zal
me
bes
spr
ren
sch
God
ges
in
wan

M

van een kloosterling. En mocht hij zeggen dat hij bij zijne ouders wenscht opgepast te worden om het klooster niet lastig te vallen en onkosten te sparen, dan zij hij overtuigd, dat in eene religieuze orde, de zieken het voorwerp zijn van al de zorgen welke de edelmoedigste broederliefde ingeeft. Indien de lucht der streck waar zij zich bevinden hun weinig gunstig is, vinden de oversten middel om hen naar een ander huis te zenden. Wat de geneesmiddelen betreft, zou men desnoods eerder de boeken verkoopen, dan de zieken gebrek laten lijden. Zij hebben dus niet te vreezen dat de goddelijke Voorzienigheid hun te kort zal blijven. Maar als de Heer toch wil dat men niet geneze, moet men zich aan het besluit van God onderwerpen zonder te spreken van in zijne familie terug te keeren. Voor een kloosterling is er niets wenschelijker dan te sterven wanneer het aan God behaagt, in het huis des Heeren, bijgestaan van zijne ordebroeders, en niet in de wereld te midden zijner bloedverwanten.

3°. *Onthechting van de eigenliefde.*

Men moet alle eigenliefde volstrekt af-

leggen. Velen stemmen er in toe hun vaderland te verlaten, hunne gemakken, hunne ouders; maar zij dragen immer de keten der eigenliefde, en dit is het nadeeligste. Het grootste offer dat men aan God kan doen, bestaat daarin, dat men niet alleen rijkdommen, vermaken, naastbestaanden, maar ook nog zich zelve verzake. Deze zelfverloochening is hetgeen dat Jezus-Christus vooral aanbeveelt aan degenen die Hem willen volgen; en om zich zelve te verloochenen, moet men vooreerst alle eigenliefde met voeten treden, en zich bereid houden alle bedenkelijke vernederingen die in het klooster kunnen voorkomen te omhelzen: bij voorbeeld, zich beneden anderen gesteld te zien, terwijl men in hen misschien minder verdienste vindt; of als men ons onbekwaam acht tot eenige bediening, of ons belast met de laagste en moeilijkste. Men zij overtuigd, dat in het huis van God, de verhevenste en eervolste bedieningen diegene zijn welke de gehoorzaamheid oplegt. God verhoede, dat ooit iemand eene aanzienlijke betrekking vrage of schijne te verlangen! dit ware iets vreemds in het klooster, en in dit geval zou men het verwijt van hoovaardigheid of

heerschzucht verdienen, en daarom met recht moeten gestraft worden en hierin juist eene bijzondere vernedering ondergaan. Het zou misschien beter zijn eene religieuze orde te vernietigen, dan er die vervloekte pest van heerschzucht die de bloeienste kloostergemeenten en de schoonste werken Gods kan bederven, te laten binnensluipen.

Men moet zelfs zich inwendig verheugen, als men onder zijne medebroeders een voorwerp van spot en verachting wordt. Ik zeg: «zich inwendig verheugen,» want het natuurlijk gevoel kan zich daaraan niet onderwerpen; maar om dien natuurlijken afkeer van de vernedering moet men zich niet verontrusten; het is genoeg dat zij door den geest aangenomen wordt die zich bovennatuurlijk verblijdt. En indien een kloosterling zich aanhoudend door iedereen, niet alleen door zijne oversten maar ook nog door zijne gelijken en minderen, berispt en verstorven zag, zou hij degenen die hem berispen en de goedheid hebben hem te vermanen, rechtzinnig en kalm moeten bedanken, hun zeggende dat hij voortaan oplettender zal zijn om niet in dezelfde fout te hervallen.

Altijd was een der vurigste verlangens der Heiligen op aarde, zich ter liefde voor Jezus-Christus veracht te zien. Dit alleen wenschte de Heilige Joannes van het Kruis. Onze Zaligmaker verscheen hem eens met het kruis op den schouder, en vroeg wat hij van Hem begeerde: ¹ «Heer, lijden en veracht worden voor u,» was het antwoord van den Heilige. ² De Godgeleerden zeggen met den Heiligen Franciscus van Sales, dat de hoogste graad der ootmoedigheid is, in de verachting en vernedering zijn welbehagen te vinden; en dat is ook eene der grootste verdiensten die wij bij God kunnen verwerven. Eene beschaming geduldig ter liefde Gods verdragen, zal meer waarde bij Hem hebben dan een groot getal boetwerken en vasten.

Men wete dat er in het klooster, zelfs in de heiligste communiteiten, altijd vernederingen te lijden zijn, of van de oversten, of van de medebroeders. Leest het leven der Heiligen, en gij zult zien hoe vele vernederingen zij te verduren hadden; zooals bij voorbeeld de heilige Franciscus Regis, de eerbiedwaardige pater Franciscus

(1) Joannes, pete quid vis a me.

(2) Domine, pati et contemni pro te.

de Hieronymo, pater Torres, en zoo vele anderen! De Heer laat soms toe dat, zelfs onder de heiligen, zeker natuurlijke afkeer gevonden wordt, zonder zonde nogtaans, of wel tusschen de deugzaamste personen zeker verschil van karakter, waardoor geschiedt dat zij vele onaangenaamheden te verdragen hebben. Ook ziet men dikwijls zaken voor waar aan die integendeel valsch zijn, en God zelf laat dit alles toe opdat de kloosterling zich oefene in het geduld en in de ootmoedigheid.

Kortom, in het klooster zal men weinig voordeel winnen, of zelfs veel verliezen, indien men de verachtingen en wederwaardigheden niet geduldig verdraagt. Wie dan dien heiligen staat omhelst om zich geheel aan God te geven, moet zich schamen niet eene vernedering te kunnen doorstaan in de tegenwoordigheid van Jezus Christus, die ter liefde van ons wilde met smaad verzadigd worden. ¹ Op dit punt moet wel gelet worden; men neme het besluit zich van goeder harte te onderwerpen aan alle soort van verachtingen en tegenkantingen en men houde zich bereid er

(1) Saturatus opprobriis.

vele te verdragen die wel zeker zullen voorkomen ; want deze beproëvingen wanneer zij slecht aangenomen worden, kunnen eene zoo groote ontsteltenis veroorzaken dat zij de roeping en de volharding in het klooster doen verliezen. Hoe velen hebben alzoo hunne roeping verloren door gebrek aan geduld in de vernederingen ! Maar wat doet in den dienst van God een kloosterling die niet eens eene verachting kan verdragen uit liefde voor God ? En hoe kan hij zeggen dat hij zich zelve verloochend heeft, volgens de belofte die hij bij zijn intreden in het klooster aan Jezus-Christus heeft gedaan, zoolang hij tot dusverre voor de vernedering gevoelig blijft, dat hij er den vrede door verliest ? Weg, verre weg van een klooster, alwie zoo zeer aan zijne eigenliefde gehecht is ! Het is goed dat hij zich ten spoedigste verwijdere, uit vrees dat hij de anderen door zijnen hoogmoed besmet. In het klooster moet eenieder als dood zijn, vooral aan de eigenliefde ; anders is het beter óf er niet te komen, óf, indien men reeds ingetreden is, er uit te gaan. ¹

(1) Men begrijpt dat de H. Alphonsus hier geenszins wil spreken van de natuurlijke gevoeligheid des harten, die

4°. Onthechting van den eigen wil.

Wie den kloosterlijken staat aanvaardt, moet geheel en al aan zijn eigen wil verzaken en dien zonder voorbehoud aan de heilige gehoorzaamheid toewijden. Dit immers is het noodzakelijkste aller offers. Waartoe zou het dienen aan gemakken, aan ouders, aan eer en grootheid vaarwel te zeggen als men in het klooster zijn eigen wil behield? Het is in deze laatste verzaking dat voornamelijk de zelfverloochening bestaat; zoo sterft men geestelijker wijze en geeft men zich geheel aan Jezus-Christus. Het offer dat Hem het meeste behaagt en dat hij vooral van een kloosterling vereischt, is het offer van het hart, dit wil zeggen, van den wil. Alle verstervingen, alle gebeden, alle verloocheningen, zouden weinig waarde hebben, zoo men zich niet geheel en zonder uitzondering van zijn eigen wil onthechte.

groot kan zijn, ofschoon de wil zeer goed is; maar alleen van de kwade gesteltenis van den geest, die zich niet wil verneder en noch verbeteren. Op vele plaatsen zijner werken, geeft de heilige leeraar dit duidelijk te verstaan. «Laat de hoovaardigheid nooit heerschen in uw gemoed of in uwe woorden; want uit haar is alle verderf gesproten.» (Tobias, IV. 14.)

Het is zeker dat daarin onze grootste verdienste bij God bestaat, en dat dit het eenige, maar ook een zeker middel is, om Hem in alles te bevallen; daardoor kan een ieder zeggen met Jezus onzen Zaligmaker: «Ik doe altijd wat Hem behagelijk is.»¹ Inderdaad, de kloosterling die geen eigen wil heeft, kan zeggen met betrouwen dat hij in alles wat hij doet, altijd den wil van God volbrengt, hetzij hij studeere, of biecht hoore; hetzij hij zich begeve naar de eetzaal, of ter rust, of zijne ontspanning neme; want in het klooster is er bijna niet eene beweging, niet eene ademhaling, die niet geschiedt uit gehoorzaamheid aan den regel of aan de bevelen der oversten.

De wereldlingen en zelfs zekere personen die zich op het geestelijk leven toeleggen, begrijpen maar weinig de waarde van dit leven van gehoorzaamheid dat men in het klooster leidt. Men vindt er, wel is waar, ook buiten den religieuzen staat, velen die groote lasten en zwaren arbeid verduren, en die misschien meer doen dan degenen die onder de gehoorzaamheid leven; zij prediken, versterven zich, bidden en vas-

(1) Ego quæ placita sunt ei, facio semper. (Jo. VIII. 29.)

ten ; maar in dit alles heeft hun eigen wil een groot en misschien het grootste aandeel. Geve God dat zij op den dag des oordeels niet moeten zuchten, gelijk dezen van wie de heilige Schrift ons leert, dat de Heer hunne goede werken zal weigeren te erkennen, omdat zij in alles hun eigen wil gevolgd hebben. ¹ « Ach ! roept de heilige Bernardus uit, wat is de eigen wil toch een groot kwaad, dewijl hij bewerkt dat het goed wat wij doen, van geene waarde is ! » ² Zoo geschiedt het, wanneer men in zijne werken, in plaats van God, zich zelven zoekt ; hij echter die alles uit gehoorzaamheid doet, is verzekerd in alles aan God te behagen.

De eerbiedwaardige Maria van Jezus zeide dat vooral twee zaken haar de roeping tot het kloosterleven uiterst kostbaar maakten: vooreerst dat zij in het klooster gedurig de tegenwoordigheid en het gezelschap van Jezus-Christus in het H. Sacrament des Altaars genoot ; ten tweede, dat zij daar geheel aan God toebehoorde, daar zij den

(1) Quare jejunavimus, et non aspexisti? humiliavimus animas nostras, et nescisti? — Ecce in die jejunii vestri invenitur voluntas vestra. (Is. LVIII. 3.)

(2) Grande malum propria voluntas, qua fit ut bono tua tibi bona non sint. (In cant. S. 71.)

eigen wil slachtofferde door de heilige gehoorzaamheid.

Pater Rodriguez ¹ verhaalt, dat de Heer na de dood van Dositheus, leerling van den heiligen Dorotheus, in eene openbaring deed kennen, dat die religieus, ofschoon hij om zijnen aanhoudend ziekelijken toestand de gewone verstervingen der overige monniken niet had kunnen verrichten, nogtans dezelfde belooning had verdiend als de Heilige Paulus eremijt en de heilige Antonius Abt; en dit krachtens de gehoorzaamheid die hij gedurende vijf jaren beoefend had.

Wie dus in een klooster denkt te treden, moet het voornemen maken zich geheel van zijn eigen wil te ontdoen en niets willen dan wat de heilige gehoorzaamheid vordert. God beware iederen kloosterling van ooit deze woorden uit te spreken: Ik wil — of: Ik wil niet! — Maar in alle omstandigheden, zelfs wanneer zijne oversten hem zouden ondervragen over hetgene hij verlangt, moet hij zich vergenoegen met het antwoord: Ik wil wat de gehoorzaamheid vraagt. — Zoolang het niet duidelijk

(1) Perf. Chret. p. 3. tr. 5. ch. I.

blijkt dat hetgeen hem wordt opgelegd zonde is, moet hij in alles blindelings en zonder onderzoek gehoorzamen; want de zorg om de zaak en de twijfels te onderzoeken behoort aan de oversten en niet aan hem. Anders zal de gehoorzaamheid van een kloosterling die zijn oordeel niet onderwerpt aan dit zijner oversten, onvolmaakt wezen. De heilige Ignatius van Loyola zeide, dat in zaken van gehoorzaamheid, de voorzichtigheid niet aan de onderdanen, maar wel aan de oversten behoort; en zoo er in de gehoorzaamheid eenige voorzichtigheid is, dan bestaat die in te gehoorzamen zonder voorzichtigheid. — De volmaakte gehoorzaamheid onderzoek niet, zegt de heilige Bernardus. ¹ Onmogetlijk is het, voegt hij er bij, dat eene voorzichtige novice lang in eene religieuze vergadering blijve; ² omdat het aan de oversten toekomt te oordeelen, de plicht echter onderdanen is te gehoorzamen. ³

Maar om deze deugd van gehoorzaamheid, waarvan alles afhangt, wel te beoe-

(1) Perfecta obedientia est in discreta. (de Vita sol. c. 5.)

(2) Novitium prudentem in congregatione durare impossibile est. (ibid.)

(3) Discernere Superioris est, aliorum est obedire (ibid.)

fenen, moet men gedurig bereid zijn alles te verrichten waarvoor men den meesten tegenzin gevoelt, en van een anderen kant, geduldig de weigering te verdragen van al wat men vraagt of verlangt. Het gebeurt, wanneer men in de eenzaamheid zou willen blijven om zich op het gebed of op de studie toe te leggen, dat men dan het meest voor uitwendige werkzaamheden gebezigd wordt. Men leidt, wel is waar, in het klooster een zoo veel mogelijk afgezonderd leven wanneer men te huis is; te dien einde worden lange uren toegewijd aan de ingetogenheid; daarom nog zijn er jaarlijks tien dagen geestelijke oefeningen in eene volstrekte stilzwijgendheid, als ook één dag elke maand, behalve de afzondering van veertien dagen die de kleeding, en eene dergelijke die de professie voorafgaat; niettegenstaande dit alles moet men in eene vergadering van priesters toegewijd aan de bedieningen van hun heilig ambt en aan de zaligheid der zielen, zich te vreden stellen met de gebeden en de oefeningen der gemeente wanneer men uit gehoorzaamheid gedurig met werkzaamheden overladen is. Wat meer is, men moet somwijlen, als het de gehoorzaamheid ver-

eischt, bereid zijn de gemeenschappelijke oefeningen achter te laten, zonder tegenspraak of ongerustheid, zoo toonend dat men waarlijk de voortreffelijke woorden van de heilige Magdalena van Pazzi begrijpt: « Alles wat uit gehoorzaamheid gedaan wordt is wezenlijk bidden. »

§ V.

VAN DE BEPROEVINGEN WAAROP MEN ZICH TE VERWACHTEN HEEFT IN HET KLOOSTERLEVEN.

Wanneer iemand het klooster reeds is ingetreden, zelfs met een waren roep en nadat hij alle driften en aardsche genegenheden overwonnen heeft, moet hij zich niettemin verwachten op nieuwe bekoringen en op zekere beproevingen zooals tegenzin, duisterheden, ijdele vrees enz. die hem God zelf zal verzenden, om hem nog meer in zijne roeping te bevestigen. Wij weten dat de heiligen die het meest aan hunnen roep gehecht waren, in dit punt soms zware onzekerheden hebben ondervonden, zoodanig dat het hun scheen alsof zij zich bedrogen hadden, en in den religieuzen staat niet konden zalig worden. Dit overkwam de

heilige Theresia, den heiligen Joannes van het kruis, de eerbiedwaardige moeder De Chantal; maar zij namen hunne toevlucht tot God, werden verhoord en bevrijd van die ongerustheid, en vonden den vrede terug. Zoo beproeft de Heer diegenen, die Hij het meest bemint, opdat de oprechtheid hunner liefde jegens Hem uitschijne, gelijk verklaard werd aan Tobias: «Omdat gij aan God aangenaam waart, was het noodig u door bekoring op de proef te stellen.»¹ En in het Deutoronomium: «De Heer uw God beproeft u, opdat het blijke of gij Hem bemint of niet.»²

Alwie den religieuzen staat omhelst, moct zich dus voorbereiden om zijne beproevingen door te staan. Soms zal hij zich inbeelden dat hij de strengheid van den regel niet zal kunnen verdragen, noch den vrede wædervinden, noch zelfs in dien levensstaat zijne zaligheid bewerken. Men moet vooral op zijne hoede zijn, wanneer de bekoring, ten einde iemand aan zijnen roep te doen verzaken, zich voordoet onder zekere voor-

(1) Quia acceptus eras Deo, necesse fuit ut tentatio probare te. (Tob. XII. 13).

(2) Tentat vos Dominus Deus, ut palam fiat utrum diligatis eum, an non. (Deut. XIII. 3).

wendsels van gewetensangst of van een grooter geestelijk nut.

Tegen dusdanige bekoringen zijn twee voorname middels.

Eerste middel, de toevlucht tot God.

Het eerste middel is het gebed ; Gods tegenwoordigheid verdrijft de duisternissen : « Nadert tot Hem, en gij zult verlicht worden. » ¹ Wie tot God zijne toevlucht neemt zal ongetwijfeld de bekoring overwinnen ; maar zonder dit middel is het onmogelijk dat men niet bezwijke. Hier valt nogtans op te merken, dat het niet altijd genoeg is zich aan God een maal, of gedurende eenige dagen aan te bevelen, om de overwinning te behalen ; de Heer zal misschien toelaten, dat zelfs na het gebed, de beproeving nog verscheidene weken, maanden of geheele jaren blijve voortduren : maar wij moeten overtuigd wezen dat hij, die God voortdurend aanroept, ten laatste zeker zal verlicht worden en zegevieren ; dan zal hij eene volmaaktere rust genieten en meer bevestigd zijn in zijnen roep.

Zoolang men dien storm, waarvan bijna

(1) Accedite ad eum, et illuminamini. (Ps. XXXIII. 6.)

niemand vrij is, niet heeft doorstaan, moet men niet denken in zekerheid te zijn. Men wete dat het nutteloos is in dien tijd van duisternis zijnen ijver te willen opwekken of zich door redeneeringen te verlichten; want in dien toestand waarin men zich bevindt, ziet men anders niet dan verwarring. Alsdan moet men zich vergenoegen tot God te zeggen: « Heer! help mij, Heer! sta mij bij; en ook dikwijls Maria aanroepen, de Moeder der volharding, zijn betrouwen stellende op de goddelijke belofte: « Vraagt en gij zult verkrijgen.» ' Het is zeker dat hij die met de genade Gods zegepralend uit dergelijke beproeving is gekomen, zich des te geruster en sterker gevoelt in zijne roeping.

Tweede middel, de toevlucht tot zijne oversten.

Het tweede even krachtig en noodzakelijk middel in dergelijke bekeringen, bestaat hierin, dat men aan zijne oversten of aan zijnen biechtvader bekend make wat men gevoelt, en dat wel zonder toeven, vóór de bekering in kracht hebbe toegenomen. De heilige Philippus Neri^{us} zeide, dat

(1) Petite et accipietis. (Jo. XVI. 24).

de bekoring, wanneer men ze openbaart reeds half overwonnen is. Daarentegen in zulk geval, is er geen grooter gevaar, dan zijne bekoring den Oversten te verzwijgen; dan toch onttrekt God van den eenen kant zijn licht, om de weinige gehoorzaamheid die de religieus Hem toont met zijne kwaal niet te willen bekend maken; en van een anderen kant de bekoring wordt sterker zoolang de mijn niet ontdekt en verijdelde is.

Het is dus zeker dat alwie bekoringen heeft tegen zijne roeping en ze niet te kennen geeft, groot gevaar loopt van zijne roeping te verliezen.

Laat ons wel begrijpen, dat in het klooster de bekoringen tegen de roeping de noodlottigste zijn welke de hel verwekken kan; want, indien de duivel hierin slaagt, behaalt hij in een keer verscheidene overwinningen. Inderdaad, zoo een kloosterling zijne roeping verliest en zijnen staat verlaat, wat goeds kan hij nog uitrichten op de wegen Gods? De vijand, wel is waar, geeft hem in, dat hij buiten het klooster vrijer en geruster geworden, meer goed zal kunnen doen; maar het is integendeel zeker dat zijn hart aanstonds zal worden aangegrepen door wroegingen die hem nooit de

minste rust zullen laten. En geve God dat die knagingen hem gedurende de gansche eeuwigheid niet blijven kwellen in de hel, waarin, gelijk wij hierboven gezegd hebben, het zoo gemakkelijk is te vallen, als men zich door zijne eigene schuld van zijne roeping verwijdert! Bovendien zal hij, ten opzichte van het goed dat hij nog zal kunnen doen, zoo ontmoedigd zijn en zoo koud, dat hem zelfs de kracht zal ontbreken, om zijne oogen ten hemel te verheffen. Geen wonder dat hij dan het inwendig gebed geheel achterlaat; want telkens dat hij zich voorneemt het te doen, zal hij eene hel van verwijten te verduren hebben; hij zal de knagingen hooren van zijn geweten, dat hem in het diepste des harten toeroept; — « Ongelukkige! wat hebt gij gedaan? Met uwe roeping te verliezen, hebt gij God verlaten! En waarvoor? om uwe drift te bevredigen! om aan uwe ouders te behagen! — Hij zij verzekerd dat deze verwijtingen hem zullen vergezellen gedurende heel zijn leven, maar vooral in het uur der dood bij het zien der eeuwigheid, wanneer in plaats van te sterven in Gods huis, omringd van zijne goede medebroeders, hij den geest zal geven buiten zijne

roeping, misschien in zijn eigen huis, te midden zijner bloedverwanten wier ijdele voldoening hij boven het welbehagen van God gesteld heeft.

Dat de kloosterlingen nooit ophouden den Heer te smeecken, hen liever te doen sterven dan ze te laten vallen in dit uiterste ongeluk, waarvan de gevolgen ten pijnlijkste gevoeld worden in het stervensuur, wanneer men goed erkent dat er voor de kwaal geen geneesmiddel meer bestaat! Ook, als men tegen zijnen roep bekoord wordt, kan men geene betere overweging doen, zoolang die beproeving duurt, dan te beschouwen welke kwelling men in de laatste oogenblikken zou te lijden hebben; welke spijt het is zijne roeping verloren te hebben om eene nietigheid; welke droefheid, te zien dat men door zijne eigene schuld buiten de wegen Gods sterft.

BESLUIT.

Kortom, alwie den religieuzen staat omhelzen wil, moet het besluit nemen zich te heiligen, en alle uitwendig en inwendig lijden te verduren om aan God getrouw te blijven en nooit zijne roeping te verliezen.

Indien hij dit voornemen niet gemaakt heeft, raad ik hem aan, zijne oversten en zich zelve niet te bedriegen, en bijgevolg het klooster niet in te treden; want dit is een teeken dat hij er niet toe geroepen is, of dat hij niet, gelijk het zijn moet, aan zijne roeping wil beantwoorden; en dit is nog een grooter kwaad. Zoolang men niet behoorlijk gestemd is, is het beter te wachten, ten einde zich voor te bereiden gelijk het betaamt, en tot het vast besluit te komen zich geheel aan God te geven en alles voor Hem te lijden. Door anders te handelen benadeeligt men zich zelve en ook het gesticht waar men intreedt; want men stelt zich in groot gevaar er uit te gaan, en dan, behalve de minachting der wereld, die men zich op den hals trekt, blijft men voor God plichtig aan eene grootere ongetrouwheid jegens zijnen roep, en men verliest de hoop voortaan op den weg der deugd voortgang te kunnen doen. God weet welke schade en hoe menige val deze eerste ongenade moeten volgen!

Van den anderen kant, hoe schoon is het in het klooster zielen te zien zonder voorbehoud aan God toegewijd, die leven in de wereld, maar als buiten de wereld, en

geene andere gedachten hebben dan aan den Heer te behagen !

In den religieuzen staat moet ieder slechts leven voor de eeuwigheid. O ! wat geluk voor ons, zoo wij de weinige dagen die wij op aarde door te brengen hebben, aan God schenken ! Zij vooral, moeten zoo handelen die reeds een groot gedeelte van hun leven in de wereld verloren hebben. Stellen wij ons de eeuwigheid voor oogen ; dan zullen wij bereid zijn alles met gelatenheid en zelfs met blijdschap te lijden.

Danken wij den Heer, die ons zoo overvloedig licht en hulp verleent om Hem volmaakt te beminnen ; Hij gewaardigde zich onder zoo vele anderen ons te kiezen om in het klooster Hem te dienen, en schonk ons de genade zijner heilige liefde ! Leggen wij ons dan met ijver toe op de beoefening der deugden om ons in zijne oogen aangenaam te maken ; denken wij, gelijk de heilige Theresia aan hare dochters zeide, dat wij, door te verzaken aan de wereld en aan de aardsche goederen, met Gods genade misschien den moeilijksten stap reeds gezet hebben om tot de heiligheid te geraken ; het gemakkelijkste blijft ons nu nog te doen om heilig te worden. Ik houd het

voor zeker, dat Jezus-Christus in den hemel eene verhevene plaats bereid heeft voor dezen die in het klooster sterven. Hier beneden zullen wij arm zijn en veracht, voor onnoozel en dwaas gehouden worden; maar in het ander leven zal alles anders zijn.

Bevelen wij ons onophoudelijk aan onzen zeer minnenden Verlosser verborgen in het Heilig Sacrament des Altaars, alsmede aan de Allerheiligste Maagd, daar wij als kloosterling eene gansch bijzondere liefde voor Jezus in het Heilig Sacrament en voor de Onbevleete Maagd Maria aan den dag moeten leggen. Stellen wij ons vertrouwen op Jezus-Christus die ons tot zijne hovelingen heeft uitverkoren; wij kunnen het klaarblijkelijk besluiten uit de bescherming welke Hij aan zijne religieuze gestichten verleent en aan ieder die er lid van is; wat hebben wij dan te vreezen? «De Heer is mijn licht en mijn heil; wien zal ik vreezen?»¹

Heer, voltrek uw werk: Geef tot uwe glorie dat wij geheel U toebehooren, zoodat

(1) Dominus illuminatio mea et salus mea; quem time
(Ps. 26. 1.)

al de leden uwer kloosters het geluk hebben U een groot getal zielen te winnen en tot op den dag des oordeels in alles te behagen. Amen. Amen.

OVERWEGINGEN

VOOR HEN

DIE TOT DEN RELIGIEUZEN STAAT GEROEPEN ZIJN.

I^e OVERWEGING.

HOEZEER DE ZALIGHEID ONZER ZIEL IN DEN RELIGIEUZEN STAAT VERZEKERD IS.

Om te begrijpen hoe gewichtig de eeuwige zaligheid onzer ziel is, behoeft men slechts het geloof te hebben en te overwegen dat wij maar ééne ziel hebben; ziel verloren is alles verloren, al ware men meester van geheel de wereld. «Wat toch baat het den mensch, zoo hij de geheele wereld wint, maar zijne ziel verliest?»¹ Het is deze groote grondregel van het Evangelie die zoo vele jongelingen bewogen heeft, of wel zich in een klooster op te sluiten, of hun leven in de woestijn door te brengen, of hun bloed door de marteldood voor Jezus-Christus ten beste te geven. Zij zeiden bij

(1) Quid enim prodest homini, si mundum universum lucratur, animæ vero suæ detrimentum patiat? (S. Matth. 16. 26.)

zich zelve: Waartoe dient het de gansche wereld te bezitten en al de goederen der aarde te genieten in dit leven dat weldra ten einde is, als men verdoemd en ongelukkig wordt in het andere leven dat nooit eindigen zal? — Zoo veel rijken, zoo veel vorsten, zoo veel mogendheden zijn thans in de hel! wat blijft hun over van al wat zij in deze wereld genoten hebben, tenzij eene heviger pijn, eene verschrikkelijker wanhoop? Nu weenen zij in hunne ellende: Helaas! alles is voor ons verloren! 'Ja, alles is voor hen verdwenen als eene schaduw, als een droom; en de straf die zij moeten ondergaan, duurt reeds zoo vele jaren en zal eeuwig duren!

«De gedaante dezer wereld vergaat.»² Deze wereld is een tooneel waarop alles snel voorbijgaat; gelukkig hij die er zijne rol zoo tracht te spelen, dat hij in het ander leven, dat geen einde heeft, zich goed weet voor te doen! Er zal hem weinig aan gelegen zijn of hij hier op aarde arm, veracht, vervolgd was, wanneer hij zich met geluk en eer zal overladen zien, en voor altijd als

(1) Transierunt omnia illa tanquam umbra. (Sap. 3. 9.)

(2) Praeterit figura hujus mundi. (I Cor. 7. 31.)

koning des hemels aangesteld, zoolang God God zal wezen! Heeft God ons in de wereld geplaatst en doet hij ons op aarde leven, het is alleen om er, niet vergankelijke, maar eeuwige goederen te verzamelen; want het eeuwige leven heeft hij ons ten einde gesteld. ¹

Dit is het enig doel welk ieder mensch zich in dit leven moet voorstellen; maar ongelukkiglijk, in de wereld denkt men weinig of bijna niet aan het eeuwige leven. Te midden der duisternissen van dit Egypte zoeken de meeste menschen niets anders dan zich eer en vermaak te verschaffen; daarvan komt het verlies van een zoo groot aantal zielen. ² Hoe weinig zijn er die zich ernstig bezig houden met de overweging der dood waarmede het tooneel des levens eindigt, die denken aan de eeuwigheid die ons wacht, en aan hetgeen God ter onze liefde gedaan heeft! Daarvan ook, dat zoo vele ongelukkigen verre van God leven als blinden, als redelooze dieren; zij vestigen hunne oogen alleen op aardsche zaken, zonder aan God te denken, zonder naar zijne

(1) Finem vero, vitam aeternam. (Rom. 6. 22.)

(2) Desolatione desolata est omnis terra, quia nullus est qui recogitet corde. (Jer. 12. 11.)

liefde te verlangen, zonder de eeuwigheid voor den geest te hebben! Zoo komen zij tot eene rampzalige dood, die niets anders is dan het begin eener eeuwige dood en van een ongeluk zonder einde; daar openen zij eindelijk de oogen, maar alleen om voor altijd hunne dwaasheid te betreuren.

Ziehier het groot middel ter zaligheid dat de religieuze staat ons aanbiedt; men overweegt er onophoudelijk de eeuwige waarheden, waardoor men zeker het leven der genade bewaart: «Gedenk uwe uitersten en gij zult in eeuwigheid niet zondigen.» ¹ In ieder wel geregeld klooster heeft die oefening dagelijks, en meermalen zelfs door den dag, plaats. Ook, bij het helder licht dat de goddelijke zaken er gedurig verspreiden, is het om zoo te zeggen onmogelijk van God verwijderd te leven, ten minste gedurende langen tijd, en zonder zijne rekeningen in orde te houden voor de eeuwigheid.

GEBED.

Mijn God! ik die U meer dan anderen heb beleedigd, en eerder dan zij de beroo-

(1) Memorare novissima tua, et in aeternum non peccabis (Eccli. 7. 40.)

ving van uw goddelijk licht verdiende, welke aanspraak konde ik maken op deze groote gunst uwer barmhartigheid bij voorkeur onder zoo vele anderen, die Gij te midden der wereld laat leven, tot de eer geroepen te worden in uw heilig huis van zoo nabij U te dienen? Geef, o Heer, dat ik de grootheid dezer weldaad naar waarde schatte, opdat ik nimmer ophoude U daarvoor te bedanken, gelijk ik het voornemen heb altoos te doen in mijn leven en gedurende de gansche eeuwigheid. Ach! gedoog niet dat ik aan de erkentenis, die ik U verschuldigd ben te kort blijve. Dewijl gij mij zoo zeer begunstigd hebt, en U hebt gewaardigd mij boven anderen in uwe liefde den voorraug te geven, is het wel billijk dat ik U met meer ijver en met meer liefde dan anderen diene. Gij wilt, o mijn Jezus! dat ik U geheel toebehoore; ik schenk mij aan U zonder voorbehoud. Neem mij aan, en bewaar mij voortaan als uw eigendom, dewijl ik over mij zelve niet meer beschikken kan. Voltrek het werk dat Gij begonnen hebt. Gij hebt mij in uw huis geroepen, opdat ik mij heiligen zou; maak dan dat ik worde hetgeen gij van mij verlangt. — Doe het, o eeuwige Vader! Ver-

leen mij die genade ter liefde van Jezus-Christus, in Wien ik al mijn betrouwen stel. Ik bemin U, mijn opperste Heer! ik bemin U, oneindige Godheid! Ik bemin en wil altijd u alleen beminnen.

IIe OVERWEGING.

GELUK DER KLOOSTERLINGEN IN HET UUR DER DOOD.

«Zalig zijn de dooden, die in den Heer sterven.» ¹ Wie zijn die gelukzalige dooden die in den Heer sterven? Wie anders dan de kloosterlingen die op het einde van hun leven als reeds gestorven zijn, dewijl zij, bij hunne beloften, zich van de wereld en van al hare goederen onthecht hebben?

Overweeg, mijn broeder, hoe tevreden gij zult zijn, indien gij uwen roep volgt en het geluk hebt in Gods huis te sterven. — De duivel zal niet nalaten u voor te stellen als gij u in het huis des Heeren begeeft, dat het u wellicht zal berouwen uwe familie en uw vaderland te verlaten, en uwe ouders te berooven van de voordeelen die zij van u konden verwachten. Maar spreek tot u

(1) Beati mortui, qui in Domino moriuntur. (Apoc. 14. 13.)

zelve: Zal het mij in het uur der dood leed zijn of gelukkig maken, mijn besluit te hebben uitgevoerd? — Verbeeld u dan, bid ik u, dat gij gaat sterven en voor de rechtbank van Jezus-Christus verschijnen; overweeg wat gij verkiezen zoudt, indien gij zoo verre waart. Zoudt gij misschien verlangen uwe ouders voldaan te hebben, aan uwe familie of aan uw vaderland nuttig geweest te zijn, en te sterven omringd van uwe broeders, vrienden en verwanten; zoudt gij wellicht wenschen in uw huis te hebben geleefd, geëerd als pastoor, kanunnik, bisschop of minister, zonder anderen regel dan uwen wil? of zoudt gij niet veeleer begeeren in het huis van God te sterven, te midden uwer goede medebroeders die u aanmoedigen en helpen in den grooten overtocht, nadat gij lange jaren hebt geleefd in de beoefening der godsvrucht, der ootmoedigheid, der versterving; nadat gij aan alle goederen verzaakt hebt, en verre van uwe ouders sterft, zonder eigenwil, in gehoorzaamheid en volkomene onthechting aan het aardsche: — dit toch zijn omstandigheden die de dood zacht maken en beminnelijk.

Wanneer men gewoon is zich van het

aardsche genot te onthouden, zegt de heilige Bernardus, verlaat men de wereld zonder eenigen spijt. ¹ Honorius II betreurde het in zijn stervensuur dat hij, in stede van op den pauselijken troon te zijn geplaatst, niet liever als religieus was bezig gebleven de schotels van het arme klooster te wasschen. Philippus II wenschte bij zijne dood slechts een nederige broeder geweest te zijn, die in een klooster God diende, in plaats van als vorst geregeerd te hebben. Philippus III, ook koning van Spanje, riep in zijne laatste stonden uit: « Ach, had ik God in eene woestijn gediend in stede dat ik koning was, ik zou met meer vertrouwen voor den rechterstoel van Jezus-Christus verschijnen! »

Wanneer de hel u dan bekoort om uwe roeping te verlaten, denk aan de dood, verbeeld u in dat uiterste oogenblik te zijn, dat over uwe eeuwigheid beslissen moet. ² Door dit middel zult gij alle bekoringen overwinnen, aan God getrouw blijven, en voorzeker, wel verre van het u te beklagen in het stervensuur, zult gij er den Heer on-

(1) Qui consuevit se delectationibus mundi privare, mundum deserere non sentiet.

(2) A quo pendet æternitas.

ophoudelijk voor danken; gij zult gerust leven en sterven. — Gerardus, broeder van den heiligen Bernardus, stierf al zingende, verblijd in het huis van God te ontslapen.

Pater Suarez, van de Societeit van Jezus, gevoelde een zoo groot genoegen en dusdanigen troost in het klooster te sterven, dat hij zeide: «Ik wist niet dat sterven zoo zoet was.» ¹

Een ander Jezuïet, als het laatste oogenblik nabij was, begon hartelijk te lachen; en toen men hem vroeg wat hem zoo vroolijk maakte, antwoordde hij: «Hoe zou ik niet lachen? Heeft Jezus-Christus niet den hemel beloofd aan alwie ter zijne liefde alles verzaakt? heeft Hij niet gezegd dat men honderdvoudig zal beloond worden voor hetgeen men om Zijnen naam verlaten heeft, en dat men het eeuwig leven zal bezitten?» ² Ik heb alles om God verlaten; en God is getrouw, Hij kan aan Zijne beloften niet te kort blijven. Hoe dan, besloot hij, zou ik niet vroolijk zijn, hoe zou ik niet lachen terwijl ik mij van den hemel verzekerd zie?»

(1) Non putabam tam dulce esse mori.

(2) Centuplum accipiet, et vitam aeternam possidebit (Matth. 19. 29.)

Eenige jaren geleden, vroeg men aan een leekebroeder die op sterven lag, wat hij het meeste verlangde: «Ik verlang niets anders, antwoordde hij, dan te sterven en met God vereenigd te worden.»

Pater Januarius Sarnelli, weinige oogenblikken voor zijne dood, sprak in dezer voege tot God. «Heer! Gij weet dat al mijne werken, al mijne gedachten, ter Uwer eer zijn geweest; thans verzucht ik naar het oogenblik waarop ik U van aanschijn tot aanschijn zal zien, indien dit uw welbehagen is.» Daarna voegde hij er bij: «Welaan, ik geef mij aan een zachten doodstrijd over.» Aanstonds begon hij eene teedere samenspraak met God, en kort daarna ontsliep hij zacht in den Heer, met een glimlach op de lippen. Van dit oogenblik begon zijn lichaam een zoeten geur te verspreiden, die, gelijk de getuigen het verklaard hebben, gedurende verscheidene dagen de kamer vervulde waar hij gestorven was.

De heilige Bernardus heeft dan wel reden, wanneer hij den lof van den religieuzen staat verkondigt, uit te roepen: «Gelukkig leven, waarin men de dood afwacht

zonder vrees, waarin men die zelfs verlangt en met liefde aanneemt! » ¹

GEBED.

Mijn dierbare Heer, Jezus-Christus, die, om mij eene goede dood te bezorgen, voor U zelven een zoo smartvol sterven hebt verkozen! Dewijl Gij mij zoo zeer bemind en bij voorkeur bestemd hebt om nader de voetstappen van uw heilig leven te volgen ten einde mij inniger met uw teedervolle hart vereenigd te zien, ik bid U, hecht mij met de zoete banden uwer liefde zoodanig aan U vast, dat ik nimmer meer van U afwijke. O mijn allerliefstte Verlosser! ik verlang vurig U mijne erkenntenis te be-
tuigen en aan eene zoo groote genade te beantwoorden; maar ik vrees dat ik door mijne zwakheid ongetrouw worde.

Ach! laat dit niet toe mijn Jezus! en doe mij veeleer sterven dan dat ik mij van U verwijdere en de bijzondere liefde vergete die Gij mij hebt toegedragen.

Ik bemin U, mijn lieve Zaligmaker! Gij zijt en zult altijd de eenige Meester wezen

(1) *O vita secura, ubi absque formidine mors expectatur, immo et exoptatur cum dulcedine, et excipitur cum devotione!* (Ad Mil. T. c. 1.)

van mijn hart en van mijne ziel. Ik verzaak aan alles, en U alleen kies ik mij ten schat, o Lam Gods, allerzuiverste Lam, en vol liefde voor mij. ⁴ — Verre van mij, nietige schepselen, mijn eenig goed is God; Hij is mijne liefde, mijn Al. — Ik bemin U, mijn Jezus! Aan uwe liefde wil ik al den tijd, kort of lang, dien ik nog te belevén heb, toewijden. Ik omhels U, en druk U op mijn hart, met U vereenigd wil ik sterven. Ziehier de genade welke ik U vraag, ik verlang niets anders: maak dat ik altijd leve, brandend van liefde tot U; en wanneer mijn laatste uur zal komen, maak dat ik sterve in eene vurige akte dezer heilige liefde.

O onbevleete Maagd! Verkrijg mij deze genade; ik verwacht die van U.

IIIe OVERWEGING.

REKENING, WELKE HIJ DIE AAN ZIJNEN ROEP NIET GEHOORZAAMT, ZAL MOETEN AFLEGGEN VOOR JEZUS-CHRISTUS IN DEN DAG DES OORDEELS.

De genade van de roeping tot den reli-

(1) *Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex milibus.* (Cant. 5. 10.)

gieuzen staat, is geen gewone genade; zij is zeer zeldzaam, God schenkt die aan weinigen slechts. ¹ O! hoe veel beter is het tot het volmaakt leven geroepen en een der trouwe dienaars van God in zijn heilig huis te worden, dan bestemd te zijn om te heerschen over den grootsten Staat der aarde! En welke overeenkomst bestaat er tusschen een tijdelijk rijk dezer aarde en het eeuwig rijk des hemels?

Maar hoe grooter de verleende genade is, des te meer zal de Heer vergramd zijn tegen hem die verwaarloost er aan te beantwoorden, en zijn oordeel zal des te strenger zijn op den dag der rekening. Indien een koning een armen herder in zijn paleis riep om hem als een der grooten van zijn hof te dienen, welke zou niet de verontwaardiging van dien vorst zijn, zoo die onderdaan dusdanige gunst weigerde, om zijn ellendigen schapenstal en zijne kleine kudde niet te verlaten! God kent volmaakt den prijs zijner genaden; daarom straft Hij streng alwie ze veracht. Hij is onze opperste Meester; als Hij spreekt wil Hij, en wel zonder toeven, gehoorzaamd

(1 Non fecit taliter omni nationi. (Ps. 147. 20.)

worden. Wanneer Hij zich dus gewaardigt eene ziel te verlichten en tot het kloosterleven te roepen, en zij beantwoordt niet aan haren roep, dan berooft Hij haar van zijn licht en verlaat ze te midden der duisternissen. Ach! hoe velen dier ongelukkigen zullen wij in den dag des Oordeels verworpen zien, omdat zij aan de stem van God weigerden te gehoorzamen!

Bedank dus den Heer wijl Hij u heeft uitgenoodigd om Hem te volgen; maar vreest zoo gij aan deze uitstekende genade niet getrouw zijt. Wanneer God u roept om van meer nabij Hem te dienen, is dit een teeken dat Hij uwe zaligheid wil; maar ook langs dien weg wil Hij dat gij zalig wordt, welken Hij zelf u heeft gekozen en aangewezen. Indien gij verlangt uwe zaligheid te bewerken langs den weg dien gij zelf kiest, stelt gij u in groot gevaar verloren te gaan; want, daar gij in de wereld blijft terwijl God u in het klooster wil, zult gij de krachtadige hulpmiddelen niet bekomen welke Hij u in zijn huis bereid had; en zonder dien bijstand zult gij moeilijk zalig worden.

Mijne schapen hooren naar mijne stem,

zegt de Heer. ¹ Wanneer men het oor sluit voor de stem van God, is het een teeken dat men niet tot zijne kudde behoort, en dat men met de bokken zal veroordeeld worden in het dal van Josaphat.

GEBED.

Heer! door de overmaat uwer goedheid hebt gij mij boven zoo vele anderen verkoren, om mij onder uwe bevoorrechte dienaren op te nemen en in uw heilig huis te laten wonen. Ik ken de waarde dezer genade en weet hoezeer ik uwer grootheid onwaardig ben. Zie, o mijn God! aan zooveel liefde wil ik beantwoorden, ik wil U gehoorzamen. Gij zijt zoo milddadig jegens mij geweest, dat gij mij geroepen hebt terwijl ik U niet zocht en toen ik ten uwen opzichte ondankbaar was. Ach! laat niet toe dat ik op nieuw in die overgrootte ondankbaarheid valle door U te verlaten, Gij die ter mijne liefde uw bloed en uw leven ten beste gegeven hebt, en mij over te leveren aan de wereld, de vijand die mij vroeger zoo dikwijls uwe genade en mijne zaligheid heeft doen ver-

(1) Oves meae vocem meam audiunt. (Jo. 10. 27.)

liezen ! Wijl Gij U gewaardigd hebt mij te roepen, verleen mij de sterkte om naar uwe stem te hooren. Ik heb reeds beloofd U te gehoorzamen ; ik beloof het U nogmaals : maar indien Gij mij de genade der volharding niet geeft, kan ik U niet getrouw blijven : deze hulp vraag ik U ; ik wil en hoop haar te bekomen door uwe verdiensten. Geef mij den moed de driften van het vleesch te overwinnen , door welke de duivel mij wil overhalen om U te verraden. Ik bemin U, mijn Jezus ! ik wijd mij geheel aan U toe. Reeds ben ik de uwe, en wil U altijd getrouw blijven.

Maria , mijne Moeder en mijne Hoop ! Gij zijt de moeder der volharding ; deze genade wordt alleen door uwe voorspraak verleend : verkrijg ze voor mij ; op u stel ik mijn betrouwen.

IVe OVERWEGING.

FOLTERING WELKE HIJ TE VERDUREN HEEFT IN DE HEL, DIE VERWORPEN WORDT OM HET VERLIES VAN ZIJNEN ROEP.

De spijt van eenig groot goed door zijne eigene schuld verloren, of van zich vrij-

willig een groot kwaad aangedaan te hebben, veroorzaakt eene dusdanige pijn dat deze zelfs in dit leven, eene onverdragelijke smart wordt. Welke hevige pijn zal dan in de hel den jongeling kwellen, die niet heeft willen gehoorzamen wanneer hij door eene bijzondere gunst van God tot den religieuzen staat geroepen was! dan zal hij erkennen, dat door te luisteren naar de goddelijke stem, hij eene schoone plaats in den hemel zou bekomen hebben; en nu integendeel om zijne ongetrouwheid is hij in die plaats van foltering en verbannen, zonder middel om zijn eeuwig verlies te herstellen.

Dit zal de wreede worm zijn, die altijd levendig door eene onophoudelijke knaging zijn hart zal kwellen: «Hun worm sterft niet.» ¹ Dan zal hij zeggen: O dwaze die ik was! ik kon een groote heilige worden; hadde ik gehoorzaamd, ik zou thans in den hemel zijn; en nu ben ik verloren, en zonder eenige hoop!

Tot zijne grootste kwelling zal die ongelukkige nu reeds weten, en in den dag van het laatste oordeel zal hij zien, dat zij aan

(1) Vermis eorum non moritur. (Marc. 9. 43.)

de rechterhand des Zaligmakers geplaatst en als heiligen gekroond zijn, zij die hunnen roep zullen gevolgd hebben, aan de wereld verzaakt en zich in het huis van God begeben hebben, waartoe ook hij was uitgenoodigd. Hij zal zich van het gezelschap der gelukzaligen gescheiden zien en te midden der ontelbare menigte verworpelingen gebannen omdat hij aan de stem van God niet gehoorzaamd heeft. En zeker is het dat dan de herinnering aan de genade der roeping, voor hem in de hel eene dubbele hel zal wezen.

Men weet, volgens hetgeen hierboven gezegd is, dat men gemakkelijk in dit uiterste ongeluk valt, wanneer men om zijn eigen zin te volgen, zich van de goddelijke roeping verwijdert. Gij dan, beminde broeder, die geroepen zijt om u in het huis des Heeren te heiligen, overweeg het groot gevaar waaraan gij wordt blootgesteld, zoo gij vrijwillig die genade zoudt verliezen; daar zij eene gaaf is van Gods hoogste goedheid, die haar geschonken heeft om u boven de menigte te verheffen en onder de vorsten des hemels te plaatsen, zou zij door uwe schuld, indien gij aan God ongetrouw waart, eene afzonderlijke hel voor u ver-

dienen. Dewijl de Heer u thans de keuze overlaat, kies dan, beslis zelf wat gij eens wilt zijn : of een verheven koning in den hemel, of een verdoemde in de hel die daar meer dan anderen gefolterd wordt.

GEBED.

O mijn God ! gedoog niet dat ik U ongehoorzaam en ongetrouw zij. Ik erken uwe goedheid jegens mij, en ik dank U, dat Gij, liever dan mij van uw aanschijn te verwerpen en in de hel te storten zooals ik dikwijls verdiend heb, U gewaardigt mij tot de heiligheid te roepen en mij eene verhevene plaats in den hemel te bereiden. Ik begrijp dat ik eene dubbele straf zou verdienen, zoo ik naliet aan deze genade, die niet aan iedereen gegeven wordt te beantwoorden. Heer ! ik wil U gehoorzamen ; zie, ik ben aan U, en wil U voor altoos toebehooren. Met blijdschap aanvaard ik alle lasten en alle onaangenaamheden van den kloosterlijken staat tot welken Gij mij uitnoodigt. Wat toch zijn die lasten in vergelijking der eeuwige pijnen die ik verdiend heb ? Reeds was ik verloren om mijne zonden ; thans geef ik mij geheel aan U,

beschik over mij en over mijn leven gelijk het U behaagt. Duld, o goede Meester! dat ik, ofschoon vroeger tot de hel veroordeeld, U diene en U beminne in dit leven en in het andere. Voortaan wil ik U zooveel beminnen als ik verdiend heb U in de hel te haten, o oneindig beminnelijke God! Ach! mijn Jezus! Gij hebt de ketenen verbroken waarin de wereld mij gebonden hield; Gij hebt mij van het juk mijner vijanden verlost; ik moet dus wenschen U veel te beminnen, o mijne Liefde! ook ben ik besloten, om de liefde die ik U toedraag, U in alles en altijd te dienen en te gehoorzamen.

O Maria, mijne voorspreekster! aan wie ik deze groote barmhartigheid verschuldigd ben, ik bedank U; sta mij gedurig bij, en laat niet toe, dat ik in ondankbaarheid jegens een zoo goeden God, die mij aldus bemind heeft, hervalle! Verkrijg dat ik eerder sterve dan aan eene zoo groote genade ongetrouw te wezen. Zoo hoop ik.

~~~~~

Ve OVERWEGING.

VAN DE OVERGROOTE HEERLIJKHEID WELKE DE
KLOOSTERLINGEN GENIETEN IN DEN HEMEL.

Overweeg ten eerste dat, volgens den heiligen Bernardus, het gemakkelijk is voor den kloosterling zalig te worden, en dat zij die in het klooster sterven zelden verloren gaan. ¹ De reden die de heilige tot bevestiging van zijn gevoelen aanhaalt, is dat een kloosterling moeilijk tot de dood toe volhardt indien hij niet van het getal is der uitverkorenen. ² Daarom noemde de heilige Laurentius Justinianus den religieuzen staat « de Deur des hemels. » ³ En hij besloot daaruit dat het voor de kloosterlingen een groot teeken is hunner voorbeschikking tot het hemelsch rijk. ⁴

Overweeg daarenboven dat de Hemel, volgens de uitdrukking van den Apostel, eene kroon van rechtvaardigheid is. ⁵ Al-

(1) *Facilis via de cella ad cœlum; vix unquam aliquis a cella in infernum descendit.*

(2) *Quia vix unquam, nisi prædestinatus, in ea usque ad mortem perstitit. (De Vita sol. c. 4.)*

(3) *Illius cœlestis civitatis iste est introitus.*

(4) *Magnum quippe electionis indicium.*

(5) *Corona justitiæ. (II Tim. 4. 8.)*

hoewel de Heer het goede dat wij doen verre boven onze verdiensten beloont, vergeldt Hij nogtans eenieder volgens zijne werken. ¹ Oordeel diensvolgens welke onschatbare belooning God in den hemel bewaart voor de goede kloosterlingen, ten aanzien der groote verdiensten die zij dagelijks verwerven.

De kloosterling offert aan den Heer al zijne tijdelijke goederen op, en stelt zich tevreden in eene volmaakte armoede te leven, zonder iets te bezitten. De kloosterling, om zich inniger met God te vereenigen, verzaakt aan alle gehechtheid, aan ouders, vrienden en vaderland. De kloosterling versterft zich geheel en al, met Hem het offer op te dragen van zijn eigen wil door de belofte van gehoorzaamheid.

De eigen wil is ons boven alles dierbaar, en juist deze wil of dit hart vraagt God vooral van ons. « Mijn zoon schenk mij uw hart. » ² Zij die God in de wereld dienen, geven Hem wel wat zij bezitten, maar geven zich zelve niet; een gedeelte geven zij, maar niet alles; zij geven van hunne goederen door de aalmoezen, van hun voedsel

(1) Reddet unicuique secundum opera ejus. (Matth. 16. 27.)

(2) Præbe, fili mi, cor tuum mihi. (Prov. 23, 26.)

door het vasten, van hun bloed door de geeseling, enz.; maar hun eigen wil behouden zij altijd; zij vasten wanneer zij willen, bidden wanneer zij willen enz. De kloosterling integendeel, door het offer van zijn eigen wil, geeft zich zelven aan God, en geeft Hem alles; niet alleen de vruchten der plant, maar de plant zelve in haar geheel. Daarna kan hij in waarheid tot Hem zeggen: Heer! daar ik U mijnen wil heb gegeven, kan ik U niets meer schenken.

Zoo is de kloosterling, daar hij uit gehoorzaamheid handelt, verzekerd den wil Gods volmaakt te volbrengen; hij verdient in alles, niet alleen wanneer hij bidt, biecht hoort of predikt, vast of andere verstervingen pleegt, maar ook nog wanneer hij eet, zijne kamer veegt, zijn bed spreidt, wanneer hij rust neemt of zich vermaakt; want, daar hij alles doet uit gehoorzaamheid, volbrengt hij in alles Gods wil. De heilige Maria Magdalena van Pazzi zeide: «Al wat uit gehoorzaamheid geschiedt, is gebed.» Ook verklaarde de heilige Anselmus, van de kloosterlingen sprekende die de gehoorzaamheid beminnen, dat al hunne werken verdienstelijk zijn. En de heilige

Aloïsius van Gonzaga vergeleek den religieuzen staat bij een zeilschip, in hetwelk men, zelfs zonder te roeien, altijd vooruitgaat.

Hoe veel meer wint een kloosterling die gedurende eene maand zijnen regel onderhoudt, dan een wereldling in een jaar, door al zijne boetewerken en gebeden! Door openbaring weten wij, dat Dositheus, leerling van den heiligen Dorotheus, tot belooning der vijf jaren die hij onder de gehoorzaamheid doorbracht, in den hemel verheerlijkt werd gelijk de heilige Paulus cremijt, en de heilige Antonius abt, die een zoo groot getal jaren in de woestijn geleefd hebben. De kloosterlingen wel is waar, hebben gedurende hun leven de ongemakken van den regeltucht te verduren en zij zaaien met moeite, ¹ maar als zij tot het verblijf der belooning worden geroepen, gaan zij blijmoedig daarheen met een overvloedigen oogst beladen. ² Ook zingen zij alsdan: ³ De banden die mij aan den Heer gehecht hebben, zijn voor mij onschatbaar

(1) *Euntes ibant et flebant, mittentes semina sua.*

(2) *Venientes autem venient cum exultatione, portantes manipulos suos.* (Ps. 125. 6.)

(3) *Funes ceciderunt mihi in praeclearis; etenim hereditas mea praecleara est mihi.* (Ps. 118. 6.)

geworden, en overgroot is de heerlijkheid die zij mij verworven hebben.

GEBED.

Is het mogelijk, o mijn God, o ware vriend mijner ziel! Is het mogelijk dat Gij zoo vurig mijn geluk verlangt, en dat Gij van mij wilt bemind worden, terwijl ik, ellendige, zoo weinig bekeer U lief te hebben en aan U te behagen? Waarom toch hebt Gij mij met zoovele genaden begunstigd, en uit het midden der wereld tot U geroepen? — Mijn Jezus! ik begrijp U, Gij bemint mij innig en wilt dat ik U zoo beminne, dat ik U geheel toebehoore in dit en in het ander leven. Gij wilt dat de schepselen geen deel in mijne liefde hebben, maar dat zij geheel en al voor U zij, het eenig goed, alleen beminnelijk, alleen eener oneindige liefde waardig. O! dat het zoo zij, mijn zoete Meester, mijn Schat, mijne Liefde, mijn Al! Ik brand van een oprecht verlangen om U te behagen en niets anders te beminnen dan U. Ik dank U voor dit gelukkig verlangen dat van U komt; gewaardig U het mij te bewaren, en altijd meer en meer te doen aangroeien; maak dat ik U aangenaam zij

en dat ik U volgens uw welbehagen lief hebbe op aarde, om daarna in den Hemel van aanschijn tot aanschijn U te mogen aanschouwen en uit al mijne krachten beminnen. Ziedaar al wat ik U vraag, o mijn God! ik wil U beminnen, en daarom bied ik mij aan alle smarten te lijden. Ik wil heilig worden, niet om veel te genieten in den hemel, maar om U, mijn allerliefste Zaligmaker veel te behagen en veel te beminnen in de eeuwigheid. — Verhoor mij, o eeuwige Vader! ter liefde van Jezus Christus.

Mijne teedere Moeder, Maria! help mij om de liefde van uwen goddelijken Zoon! Gij zijt mijne hoop, van U verwacht ik alle goed.

VIe OVERWEGING.

VAN DEN INWENDIGEN VREDE, DIEN GOD AAN DE
GOEDE KLOOSTERLINGEN VERLEENT.

Gods beloften zijn onfeilbaar; welnu, aan alwie om zijnen naam, ouders en goederen verzaakt, heeft de Heer het honderd-

voud hier beneden en het eeuwig leven in den hemel beloofd. ¹

De vrede der ziel is een goed dat boven alle koninkrijken der aarde verkieslijk is. Waartoe zou het dienen geheel de wereld te bezitten, zonder den inwendigen vrede? Beter is het de armste landman der aarde te zijn, maar vrede te genieten, dan de geheele wereld te bezitten en te leven in ongerustheid. Maar wie kan ons dien vrede bezorgen? Is het de wereld? Neen, de vrede is een goed dat men van God alleen kan bekomen, gelijk de Kerk het in hare gebeden verklaart. «O God.... schenk aan uwe dienaren den vrede dien de wereld niet geven kan. ² Daarom wordt de Heer, door den Apostel Paulus, de God van alle vertroosting genoemd. ³ Zoo God dan de eenige uitdeeler van den vrede is, aan wien denkt gij, zal Hij deze kostbare gave verleenen? Is het niet aan degenen die alles verlaten en zich van alle schepselen onthecht hebben om zich geheel aan hunnen

(1) Omnis qui reliquerit domum, vel fratres aut sorores, aut patrem aut matrem, ... aut agros, propter nomen meum centuplum accipiet et vitam aeternam possidebit. (Matth. 19, 29.)

(2) Deus.... da servis tuis illam, quam mundus dare non potest, pacem.

(3) Deus totius consolationis. (II Cor. 1. 3.)

Schepper te geven? Ook ziet men dat de goede kloosterlingen, in hunne cellen opgesloten, ofschoon verstorven, veracht en arm, meer tevreden leven dan de grooten der wereld, ondanks al hunne rijkdommen en pracht, en al de vermaken die zij genieten.

De heilige Scholastica zeide dat de gansche wereld een klooster zou worden, indien de menschen begrepen welk geluk de goede kloosterlingen smaken; en de heilige Maria Magdalena van Pazzi, dat men de muren zou beklimmen om er in te treden.

Dewijl 's menschen hart voor een oneindig goed geschapen is, kunnen alle schepselen te zamen het niet bevredigen, omdat zij slechts een beperkt en vergankelijk goed zijn; God alleen, die een oneindig goed is, kan zijne verlangens vervullen. ¹ O! gewis, een goede kloosterling met God vereenigd, is wel verre het lot te benijden van eenen vorst dezer aarde die het gezag voert en over rijkdommen en eereposten beschikt; gaarne laat hij hem deze voorrechten en roept met den heiligen Paulinus uit, dat Jezus Christus al zijn rijkdom en

(1) Delectare in Domino. et dabit tibi petitiones cordis tui.
(Ps. 36. 4.)

al zijne glorie is. ¹ Terwijl hij de wereldlingen op hunne grootheid en pracht hoort roemen, zoekt hij anders niet dan zich meer en meer van de aardsche goederen los te maken om zich altijd inniger met God te vereenigen; zoo leeft hij steeds te vreden en zingt met den Psalmist: Dat zij van hunnen overvloed genieten; voor mij, ik stel al mijn betrouwen in den naam des Heeren. ²

Volgens de heilige Theresia, is een druppel der hemelsche vertroosting en meer waard dan al de vermaken der wereld. — Pater Karel van Lorreine, van het vorstelijk huis van Lorreine, verzekerde dat God door een oogenblik van het zuiver geluk dat Hij hem in het klooster deed smaken, hem overvloedig beloonde voor alles wat hij om den Heer verlaten had. Ook was hij somtijds zoo verrukt van blijdschap, dat hij, wanneer hij zich alleen in zijne cel bevond, zich niet kon weerhouden en van vreugde opsprong. De gelukzalige Seraphinus van Arcoli, eenvoudige Capucijnebroe-

(1) *Sibi habeant divitias suas divites, sibi regna sua reges; nobis gloria et possessio et regnum Christus est.* (Ep. ad Aprum.)

(2) *Hi in curribus, et hi in equis; nos autem in nomine Domini Dei nostri invocabimus.* (Ps. 19. 8.)

der, zeide dat hij niet één palm zijner koord voor al de koninkrijken der wereld zou gegeven hebben.

O! wat een geluk te kunnen uitroepen met den heiligen Franciscus, na alles voor God te hebben verlaten: Mijn God en mijn Al! ¹ en zich alzoo bevrijd te zien van de slavernij der wereld, van hare booze ingevingen en aardse genegenheden. Deze is de vrijheid die de kinderen Gods, zooals de goede kloosterlingen, genieten. Het is wel waar dat in den beginne de berooving der wereldsche gezelschappen en vermaken, de gebruiken der kloostergemeente en de regel doornen schijnen; maar gelijk de Heer zelf heeft willen verklaren aan de heilige Brigitta, wanneer men met moed en liefde de eerste steken verdraagt, veranderen die doornen in bloemen en in hemelsche zoetheid; men smaakt dan dien onuitsprekelijke vrede, welke volgens den heiligen Paulus alle zinnelijke vermaken en alle genot van feesten en maaltijden en genoegens der wereld te boven gaat. ² Is er grooter geluk, dan te weten dat men aangenaam is aan God?

(1) Deus meus, et omnia.

(2) Pax Dei quae exsuperat omnem sensum. (Phil. 4. 7.) III

GEBED.

Mijn Heer, mijn God, mijne Liefde, mijn Al! ik weet dat Gij alleen, in dit en in het ander leven mijn geluk kunt uitmaken; maar geenszins wil ik U tot mijne eigene voldoening beminnen; mijn enig verlangen, met U te beminnen, is uw goddelijk hart te voldoen. Ik wil dat mijn vrede, mijn geluk, gedurende geheel mijn leven, daarin besta, dat ik mijnen wil met uwen heiligen wil vereenige, al moest ik daarvoor ook alle kwalen verduren. Gij zijt mijn God; ik ben uw schepsel. Kan ik iets grooters verhopan dan aan mijn oppersten Heer, aan mijnen God te behagen, die mij met eene zoo bijzondere liefde bemind heeft? O mijn Jezus! Gij zijt uit den hemel gedaald om hier op aarde, ter liefde van mij, een zoo arm en zoo verstorven leven te leiden; ik verzaak aan alles, en wil niet leven dan om U te beminnen; al mijn genoegan zal zijn U te behagen. Ik bemin U, o mijn beminnelijke Verlosser! ik bemin U uit al mijne krachten. Beschik over mij volgens uw welbehagen, mits Gij mij toestaat U te beminnen. Ik ben besloten U aangenaam te wezen zoo veel in mijn vermogen is.

O Maria, Moeder van mijnen God! bescherm mij, maak mij aan U gelijk, niet in de heerlijkheid, die ik niet verdien gelijk gij ze verdiend hebt, maar in de genade van aan den Heer te behagen, en zijn goddelijken wil te volbrengen, gelijk Gij zelve dien volbracht hebt.

VIIe OVERWEGING.

WELK KWAAD DE LAUWHEID DEN KLOOSTERLINGEN
VEROORZAAKT.

Overweeg den ellendigen staat van eenen kloosterling die, nadat hij zijn vaderland, zijne familie en de wereld met al hare genoegens verlaten heeft; — nadat hij zich aan Jezus Christus gegeven heeft, met Hem zijnen wil, zijne vrijheid en geheel zich zelve op te offeren, en dan aan het gevaar zich blootstelt van verloren te gaan, door zich aan een leven van nalatigheid over te geven. Want een kloosterling is gewis niet verre van zijn eeuwigen ondergang, wanneer hij in de lauwheid leeft, hij dien God tot zijn huis geroepen heeft om heilig te worden. De Heer bedreigt degenen die in dien droevigen staat verkeeren, hen uit

zijnen mond te spuwen, en, indien zij zich niet beteren, hen te verlaten. ¹

De heilige Ignatius, ziende dat een leekbroeder zijner orde in den dienst van God verflauwde, riep hem op zekeren dag tot zich en sprak in dezer voege: «Mijn broeder, zeg mij, wat zijt gij in het klooster komen doen?» Ik ben gekomen, zoo was het antwoord, om God te dienen. »
 « Ach, mijn broeder, hernam de Heilige, wat hebt gij gezegd? Indien gij mij geantwoord hadt, dat gij hier zijt om een kardinaal, een vorst dezer aarde te dienen, zoudt gij eenigermate te verontschuldigen zijn; maar gij zegt dat gij gekomen zijt om God te dienen, en gij dient Hem aldus? »

Pater Nieremberg verzekert dat velen door God geroepen zijn om alleen als heiligen zalig te worden; indien zij zich dus niet beijveren om heilig te leven en zich inbeelden hunne zaligheid te bewerken terwijl zij onvolmaakt blijven, zullen zij zelfs niet zalig worden. De heilige Augustinus zegt, dat zij gewoonlijk van God ver-

(1) Quia tepidus es..., incipiam te evomere ex ore meo
 Apoc. 3. 16.)

laten worden. ¹ En op welke wijze? Daar Hij toelaat dat zij de kleine fouten, die zij wel bemerken, voor niets achten, weldra overgaan tot zware zonden, en eindigen met de goddelijke genade en hunnen roep te verliezen. De heilige Theresia heeft de plaats gezien welke haar in de hel was voorbereid, indien zij zich niet onthecht had aan eene aardsche genegenheid, ofschoon het maar eene kleine zonde was. Die het kleine veracht zal allengskens vallen. ² Wanneer men kleine fouten verwaarloost, zal men langzamerhand in groote vallen.

Velen zijn er die wel Jezus Christus willen volgen, maar van verre, gelijk de heilige Petrus deed toen men zijn goddelijken Meester in den hof van Olijven gevangen nam. ³ Doch door zulk een gedrag, vallen zij licht in het ongeluk dat den heiligen Petrus overkwam; zich in eene gevaarlijke omstandigheid bevindende, verloochende hij Jezus Christus. De lauwe kloosterling stelt zich tevreden met het weinige dat hij doet voor God; maar dat weinige voldoet

(1) *Deus negligentes deserere consuevit.*

(2) *Qui spernit modica, paulatim decidet.* (Ecclesi. 19. 1.)

(3) *Sequebatur eum a longe.* (Matth. 26. 58.)

geenszins den Heer, die hem tot de volmaaktheid heeft geroepen en tot straf zijner ondankbaarheid berooft Hij hem niet alleen van zijne bijzondere gunsten, maar soms laat Hij zijn volkomen ondergang toe. Zoo- dra gij meent genoeg te doen, zijt gij verloren zegt de heilige Augustinus. ¹ De vijgeboom van het Evangelie werd tot het vuur veroordeeld, alleen omdat hij geene vruchten droeg.

Pater Ludovicus Dupont zei : « Ik heb vele fouten bedreven, maar nooit heb ik vrede met hen gemaakt. » Wee den kloosterling die, geroepen om volmaakt te worden, den vrede met zijne fouten sluit ! Zoolang men zijne gebreken verfoeit, kan men hopen heilig te worden ; maar de heilige Bernardus verzekert, dat alle hoop om de heiligheid te bereiken verloren is voor hem die fouten begaat en ze voor niets rekent. « Die spaarzaam zaait, zal ook spaarzaam maaien. » ² Men kan slechts maaien naar evenredigheid van hetgeen men gezaaid heeft ; — welnu, om iemand te heiligen zijn de gewone genaden niet voldoende ; hiertoe zijn buitengewone hulp-

(1) Si dixeris : sufficit ; — periisti. (Serm. 169. E. B.)

(2) Qui parce seminat, parce et metet. (II. Cor. 9. 6.)

middelen noodig, en hoe zou de Heer milddadig zijne gunsten schenken aan dengene die Hem zoo flauw en zoo weinig bemint?

Daarenboven, moet men, om heilig te worden, zich met moed en sterkte wapenen, om allen tegenzin te overwinnen; en wie gij ook zijt, geloof niet, zegt de heilige Bernardus, tot de volmaaktheid te geraken zonder u te onderscheiden van anderen en op eene bijzondere wijze u toe te leggen op de beoefening der deugden. ¹

Bedenk dus, mijn broeder. Waarom hebt gij de wereld en alle dingen verlaten? Het is om heilig te worden. Maar het lauwe leven dat gij leidt, dat leven vol fouten, is dit de weg tot de heiligheid? De heilige Theresia moedigde hare dochters aan door deze woorden: « Mijne zusters, het zwaarste is reeds gedaan; het minste nog blijft over om u te heiligen. » Ik zeg u hetzelfde: Met uw vaderland, uwe ouders, uwe goederen, uwe vermaken te verlaten, hebt gij wellicht den moeilijksten stap gezet; hetgeen u verder te doen staat is gemakkelijker; doe het derhalve.

(1) Perfectum non potest esse, nisi singulare.

GEBED.

Ach, mijn God ! verwerp mij niet gelijk ik verdiend heb ; want ik ben besloten mij te bekeeren. Ik begrijp dat mijn leven, zoo vol nalatigheid, U niet kan voldoen. Ik zie dat ik zelf, door mijne lauwheid, de deur sluit voor de genaden welke Gij mij zoudt willen geven. Heer verlaat mij nog niet, ga voort jegens mij barmhartig te zijn ; ik wil opstaan uit een zoo ellendigen staat ; voortaan wil ik vlijtiger zijn om mijne driften te bedwingen, om uwe ingevingen te volgen, om nooit uit tegenzin mijne plichten te verzuimen, maar om deze allen met ijver te vervullen. In een woord, ik wil van nu af alles doen wat mij mogelijk is om u te behagen, en niets verwaarloozen van hetgeen ik weet dat u aangenaam kan zijn. Gij, mijn Jezus, hebt mij met zooveel genaden begunstigd, uw leven en uw bloed hebt gij voor mij ten beste gegeven ; het is dus niet billijk dat ik jegens U gierig ben. Gij zijt alle eer, alle liefde waardig ; Gij verdient, dat men om U te behagen, alle vermoeienissen en kwellingen met blijdschap verdure. Edoch, mijn goddelijke Verlosser ! Gij kent mijne zwakheid ; dat

uwe machtige hand mij helpe ; op U stel ik mijn betrouwen.

O onbevleete Maagd, mijne teedere Moeder Maria ! Gij die mij geholpen hebt de wereld verlaten, schenk mij hulp om mij zelve te overwinnen en heilig te worden.

VIII^{ste} OVERWEGING.

HOE DIERBAAR EENE ZIEL AAN GOD IS, DIE ZICH GEHEEL AAN HEM GEEFT.

God bemint allen die Hem lief hebben. ¹ Velen geven zich aan God, maar behouden in hun hart eenige genegenheid tot de schepselen ; hetgeen hen belet geheel aan God te behooren. Maar hoe zou de Heer zich geheel en al kunnen geven aan hem die zijne liefde tusschen den schepper en de schepselen verdeelt ? Het is rechtvaardig dat hij weinig gevee aan dengene die zich spaarzaam toont in zijne liefde. Maar hij schenkt zich geheel aan die zielen, welke alles wat niet God is of tot de goddelijke liefde niet opwekt uit hun hart verbannen, en zich zonder uitzondering aan hem toe-

(1) Ego diligentes me diligo. (Prov. 8. 17.)

wijden, zoodat zij in waarheid zeggen kunnen: Mijn God en mijn Al! ¹ Zoo lang de heilige Theresia eene ongeregelde genegenheid, ofschoon die niet onzuiver was, jegens zekeren persoon in haar hart behield, mocht zij uit den mond van Jezus de zoete woorden niet hooren, welke de Zaligmaker haar toesprak wanneer zij zich van alle gehechtheid gezuiverd, zonder voorbehoud aan de goddelijke liefde had toegewijd: «Nu gij geheel aan Mij behoort, ben ik geheel aan u.»

Overweeg dat Gods Zoon, zich gewaardigde zich geheel aan ons te schenken, met in de wereld te komen alleen uit liefde voor ons. «Een klein kind is ons geboren, en een Zoon is ons gegeven.» ² En hetgeen hem bewogen heeft zich aan ons te geven, is de liefde die Hij ons toedraagt. ³ Dewijl Hij zich zonder voorbehoud aan u heeft geschonken, zegt de heilige Joannes Chrysostomus, ⁴ is het billijk dat gij u ook geheel en zonder voorbehoud aan God geeft, en dat

(1) Deus meus, et omnia.

(2) Parvulus natus est nobis, et Filius datus est nobis. (1s. 9. 6.)

(3) Dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis. (Eph. 5. 2.)

(4) Totum tibi dedit, nihil sibi reliquit.

gij Hem voortaan in alle vurigheid der heilige liefde dit loflied toezingt :

Mijn goddelijk' Heer en Koning !

Ik schenk mij gansch aan U ;

Gij gaaft u eens geheel voor mij,

Ontvang mij thans voor U.

De heilige Theresia verscheen na hare dood aan eene harer medezuster, en openbaarde, dat God eene ziel die zich geheel aan hem heeft gegeven, meer bemint dan duizende lauwe en onvolmaakte zielen. Door zulke edelmoedige zielen wordt het koor der Serafijnen aangevuld. De Heer zelf verklaarde, dat Hij eene ziel die naar de volmaaktheid streeft, zoo zeer lief heeft dat Hij haar alleen schijnt te beminnen. ¹ Vandaar dat de gelukzalige Egidius in zijne vermaningen schreef : « Eene alleen, aan eenen alleen. » ² — Daardoor wilde hij zeggen, dat wij de eenige ziel die wij hebben, geheel en zonder verdeeling aan Hem moeten geven die alleen al onze liefde waardig is, van wien al ons geluk afhangt, en die ons meer bemint dan alle schepselen der aarde. Zoo gij alles verlaat voor God, zegt Thomas-a-Kempis, zult gij alles vinden in

(1) Una est columba mea, perfecta mea. (Cant. 6. 8.)

(2) Una uri.

God. ¹ Blijf dan alleen, o mijne ziel, zoo besluit de heilige Bernardus, verwijder u van de schepselen om geheel en gansch aan Hem alleen te behooren die alleen eene oneindige liefde waardig is, en dien gij alleen moet beminnen. ²

GEBED.

Mijn Welbeminde behoort aan mij, en ik aan Hem. ³ Ja, mijn God! Dewijl Gij U geheel aan mij hebt gegeven, zou ik al te ondankbaar wezen indien ik mij niet geheel aan U gaf. Gij wilt mij gansch en al voor U alleen: Zie, o Heer! ik geef mij geheel aan U. Ik bid U, aanvaard mij in uwe barmhartigheid, verwerp mij niet. Maak dat dit hart, hetwelk een tijd lang de schepselen heeft bemind, zich thans geheel aan de liefde uwer oneindige goedheid overgeve. Ik zeg met de heilige Theresia: « Dat mijn eigen «ik» afsterve, en een ander in mij leve! dat hij leve en mij het leven schenke! dat hij heersche, en ik zijn slaaf worde! mijne ziel wil geen andere vrijheid meer. ⁴» Ach! mijn beminnelijke Heer! mijn hart is te klein en zoo nietig om U te beminnen,

(1) *Dimitte omnia et invenies omnia.* (Imit. 1. 3. c. 32.)

(2) *O anima! sola esto, ut soli te serves.* (In Cant. s. 40.)

(3) *Dilectus meus mihi, et ego illi.* (Cant. 2. 16.)

(4) *Excl. 17.*

U die eene oneindige liefde waardig zijt ! ik zou dus zeer onrechtvaardig zijn, zoo ik het tusschen U en eenig schepsel wilde verdeelen. Ik bemin U, mijn God ! ik bemin U boven alle dingen, U alleen bemin ik en niets anders ; ik verzaak alles, en schenk mij gansch aan U, mijn Jezus, mijn Zaligmaker, mijne Liefde, mijn Al ! Ik zeg en wil altoos herhalen : Al wat ik wensch in dit en in het ander leven, is den schat uwer liefde te bezitten. ¹ Ik wil niet dat nog een schepsel plaats vindt in mijn hart ; Gij moet er de eenige meester van zijn ; want aan U alleen zal het voortaan toebehooren. Gij alleen zult al mijn geluk wesen, mijne rust, mijn verlangen, al mijne liefde. ² Het eenige, dat ik met den heiligen Ignatius, van U verhoop en begeer, is uwe liefde en uwe genade ; schenk mij deze gave, en mijne verlangens zijn vervuld. ³

Allerheiligste Maagd Maria ! Maak dat ik God getrouw blijve, en dat ik nooit meer de gave van mijzelven, welke ik aan mijn beminnelijken Heer gedaan heb, herroepe.

(1) Quid mihi est in coelo, et a te quid volui super terram?... Deus cordis mei et pars mea Deus in aeternum. (Ps. 72. 25.)

(2) Amorem tui solum cum gratia tua mihi dones, et dives sum satis.

(3) Et dives sum satis, et dives sum satis.

IXe OVERWEGING.

HOE NOODZAKELIJK HET IS, OM HEILIG TE WORDEN,
ER EEN GROOT VERLANGEN NAAR TE HEBBEN.

Nooit is iemand heilig geworden, zonder een vurig verlangen tot de heiligheid te geraken. Gelijk vleugelen noodig zijn aan de vogelen, zoo hebben de zielen behoefte aan goede verlangens om zich tot de volmaaktheid te verheffen. Om heilig te worden moet men zich onthechten van de schepselen, de driften beteugelen, zich zelve overwinnen, de kruisen liefhebben; dit alles toch kan niet volbracht worden zonder eene groote sterkte en zonder veel lijden. Welnu, wat doet het goed verlangen? De heilige Laurentius Justinianus antwoordt, dat het onze krachten vermeerdert en de moeilijkheden vermindert. ¹ Daarom voegt hij er bij, dat men bijna de zegepraal heeft behaald, zoodra men een groot verlangen heeft te overwinnen. ² Wie op den top van een hoogen berg wil geraken, zal daar nimmer komen,

(1) Vires subministrat, pœnam exhibet leviozem.

(2) Magna victoriæ pars est vincendi desiderium. (De Disc. mou 6.

indien hij het niet vurig verlangt ; dit zal hem den moed en de sterkte geven om de vermoeienis te verdragen ; ontbreekt echter dit verlangen, dan zal hij, door tegenzin en moedeloosheid overwonnen aan den voet van den berg blijven staan.

De heilige Bernardus verzekert dat men zoo veel volmaaktheid bekommt als men verlangt. Volgens de heilige Theresia bemint en begunstigd God de edelmoedige zielen die groote verlangens hebben ; ook geeft zij aan allen dezen raad : « Laat ons grootmoedige gedachten hebben ; want vandaar zal ons geluk komen. — Onze verlangens moeten wij niet beperken, maar integendeel hopen dat wij, op God steunende, door aanhoudende pogingen welke zijne genade versterkt, allengskens daar geraken zullen, waar de Heiligen gekomen zijn. » ¹ Op die wijze zijn de Heiligen er in geslaagd in korten tijd tot een verheven trap van volmaaktheid te klimmen en groote zaken voor God te doen. ² De heilige Aloïsius van Gonzaga, die niet langer dan drie-en-twintig jaren leefde, bereikte nogtans een zoo

(1) Leven, Hoofd. 13.

(2) Consummatus in brevi, explevit tempora multa. (Sap. 4. 13.)

hoogen trap van volmaaktheid, dat de heilige Maria Magdalena van Pazzi, hem in eene geestvervoering in den Hemel ziende, verklaarde dat het haar toescheen alsof zich daar geen Heilige bevond die grootere eer genoot dan Aloïsius. Zij vernam insgelijks dat de jongeling zich die Heiligheid had verworven door zijn groot verlangen om God zoo zeer te kunnen beminnen als hij het verdient, alsook door de marteldood der liefde die hij hier op aarde doorstond, bij het zien zijner onbekwaamheid om God te beminnen gelijk hij wenschte.

De Heilige Bernardus, het klooster-ingetreden, had de gewoonte zijnen ijver op te wekken door zich af te vragen, tot welk einde hij daar gekomen was: *Bernardus, waartoe zijt gij gekomen? Bernardus, waartoe zijt gij gekomen?* ⁵ Ik stel u dezelfde vraag: Wat zijt gij komen doen in het huis van God? Waarom hebt gij de wereld verlaten? Om u te heiligen? En nu, wat doet gij? waarmede brengt gij den tijd door? Zeg mij: verlangt gij de volmaaktheid te bereiken? Zoo gij het niet verlangt, zult gij er nooit toe komen. Indien dit ver-

(1) Bernarde, ad quid venisti? Bernarde, ad quid venisti?

langen u ontbreekt, vraag het aan Jezus-Christus, vraag het aan Maria. Maar zoo gij het bezit, schep moed, zegt de heilige Bernardus ; velen worden niet heilig, bij gebrek aan moed. Ik herhaal het dus, wapen u met moed, en met grooten moed. Wat zouden wij vreezen ? Waarom zouden wij geen betrouwen hebben ? De Heer die ons kracht heeft gegeven om de wereld te verlaten, zal ons ook sterkte verleen en om een heilig leven te omhelzen. Alles eindigt : het tegenwoordig leven, gelukkig of ongelukkig, zal weldra ten einde zijn, de eeuwigheid echter gaat nooit voorbij. In het uur der dood en gedurende de eeuwigheid zal ééne zaak alleen ons troosten : het weinige dat wij zullen gedaan hebben voor God. Het lijden is van korten duur ; maar de kroon die ons bestemd is, zal blijven in eeuwigheid. O ! welke blijdschap gevoelen de Heiligen, over hetgeen zij voor God geleden hebben ! Indien een gevoel van spijt den Hemel kon binnendringen, dan zouden de gelukzaligen alleen betreuren, verwaarloosd te hebben wat zij voor God meer konden doen, en wat thans niet meer in hunne macht is. Zijt moedig dus, en haast u ; er valt geen tijd te verliezen ; wat van-

daag kan gedaan worden, zal morgen niet meer mogelijk zijn. De Heilige Bernardinus van Siënna zeide, dat een oogenblik zoo veel waard is als God; want ieder oogenblik kunnen wij God en zijne genade, of een hooger en graad van genade, winnen.

GEBED.

Zie, mijn God! zie mij hier, bereid alles te doen wat gij van mij verlangt. ¹ Leer mij, o Heer, wat Gij verlangt dat ik doe, ik wil u in alles gehoorzamen. ² Ik beklaag het zoo veel tijd te hebben verloren terwijl ik kon werken om U te behagen, en het niet heb gedaan; thans bedank ik U, dat Gij mij nog den tijd verleent om het ten uitvoer te brengen. Ach! ik ben besloten dien tijd niet meer te laten voorbij snellen. Ik wil en wensch vurig heilig te worden, niet om meer glorie en meer genot te verwerken, maar om U meer te beminnen en meer te behagen in dit en in het ander leven. Heer! maak dat ik U liefhebbe en U behage zooveel Gij verlangt. Ziehier wat ik U

(1) Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum. (Ps. 56. 8.)

(2) Domine, quid me vis facere? (Act. 7. 6.)

vraag : ik wil U beminnen. o mijn God ! en om U te beminnen, bied ik mij aan om allen arbeid en alle lijden uit te staan. Heer ! doe dit verlangen meer en meer in mij aangroeien, en schenk mij de genade om het te vervullen. Uit mijzelfen kan ik niets, doch met uwe hulp kan ik alles. — Eeuwige Vader ! ter liefde van Jezus-Christus, verhoor mij. — Mijn Jezus ! door de verdiensten van uw lijden, sta mij bij. — Maria, mijne Hoop ! uit liefde voor Jezus, bescherm mij.

~~~~~

Xde OVERWEGING.

VAN DE LIEFDE DIE WIJ AAN JEZUS-CHRISTUS VERSCHULDIGD ZIJN, UIT ERKENTENIS VOOR DE LIEFDE WELKE HIJ ONS GETOOND HEEFT.

Om te begrijpen hoe zeer de Zoon Gods ons bemind heeft, is het genoeg deze woorden van den heiligen Paulus omtrent Jezus-Christus te overwegen : Hij heeft zich zelve vernietigd, de gedaante en de natuur van een dienstknecht aannemende. Hij veronderde zich daar Hij gehoorzaam was tot de dood, en wel tot de dood des kruises. ¹

(1) Semetipsum exinanivit, formam servi accipiens... Hu-

Welke stof van bewondering voor de Engelen gedurende de gansche eeuwigheid, eenen God te zien vleesch worden uit liefde tot den mensch, en zich onderwerpen aan al de krankheden en aan al het lijden der menschelijke natuur! « En het Woord is vleesch geworden. » ¹ Welk wonder zou het zijn, eenen koning de gedaante te zien aannemen van een wormpje uit liefde voor de wormen? Doch oneindig grooter is het wonder een God te zien mensch worden; en dan, Hem vernederd te zien tot de zoo wreede en schandelijke dood des kruises, waardoor Hij zijn heilig leven eindigt!

Het Evangelie leert ons dat de profeten Mozes en Elias, sprekende op den berg Thabor over de dood van den goddelijken Zaligmaker, haar eene overmaat noemden. ² Ja, zegt de heilige Bonaventura, met recht wordt die dood van Jezus-Christus aldus genoemd, daar zij eene overmaat was van pijn en van liefde, eene gebeurtenis die men niet kon gelooven, ware zij niet

miliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. (Phil. 2. 7.)

(1) Et Verbum caro factum est! (Jo. 1. 14.)

(2) Dicebant excessum ejus, quem completurus erat in Jerusalem. (Luc. 9. 31.)

wezenlijk voorgevallen. ¹ Overmaat van liefde voorwaar, herneemt de Heilige Augustinus, wijl de zoon Gods op aarde een zoo lastig leven is komen leiden en eene zoo pijnlijke dood uitstaan, alleen om aan de menschen geheel zijne liefde kenbaar te maken. ²

De Zaligmaker openbaarde aan zijne getrouwe dienares Armella Nicolas, dat zijne liefde tot de menschen de oorzaak is geweest van al zijn lijden en van zijne dood. Ware Jezus-Christus niet God, maar een eenvoudig mensch gelijk wij geweest, welk grooter bewijs van liefde had Hij ons kunnen geven dan voor ons te sterven? ³ Ook, wanneer de Heiligen de liefde overwogen die Jezus-Christus ons heeft toegedragen, hoe gering achtten zij dan het offer van hun leven en van alle dingen voor een zoo beminnenden God! Hoe veel jonge lieden, hoe veel edelen, hebben huis, vaderland, rijkdommen, ouders, in één woord alles verlaten, om zich in een klooster af te zonderen en daar hun leven aan de liefde van

(1) *Excessus doloris, excessus amoris.*

(2) *Propterea Christus advenit, ut cognosceret homo quantum eum diligat Deus. (De catech. rud. c. 4.)*

(3) *Majorem hac dilectionem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro amicis suis. (Jo. 15. 13.)*

Jezus-Christus toe te wijden? Hoe vele jonge maagden hebben de hand van vorsten en grooten afgewezen, zijn blijmoedig ter dood gegaan, en hebben alzoo aan de liefde van een God beantwoord, die voor ons als een misdadiger op een schandelijk kruis-hout gestorven is!

Deze overmaat der liefde van het eeuwig Woord jegens de menschen, schein eene dwaasheid aan de heilige Maria Magdalena van Pazzi, die Jezus-Christus zoo durfde toespreken: « Ja, mijn Jezus! Gij zijt uitzinnig van liefde. » Ook de Heidenen, zooals de heilige Paulus getuigt, wanneer zij de dood van Jezus-Christus hoorden prediken, aanzagen haar als eene dwaasheid waaraan men nooit geloof zou kunnen hechten. ¹ En, zeiden zij, hoe zou een oneindig gelukkige en volmaakt onafhankelijke God kunnen sterven uit liefde voor de menschen, bestemd Hem te dienen? Dit ware zooveel als gelooven dat een God dwaas is geworden uit liefde tot de menschen. — En nochtans is het een geloofspunt, dat Jezus-Christus, de ware Zoon van God, zich uit liefde tot ons ter dood heeft

(1) Prædicamus Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiam. (I. Cor. 1. 23.)

overgeleverd. ¹ De heilige Maria Magdalena van Pazzi had dan wel reden om uit te roepen, terwijl zij de ondankbaarheid der menschen jegens een zoo minnenden God beweende: «O liefde die niet gekend, o liefde die niet bemind wordt.» Inderdaad, zoo Jezus-Christus niet bemind wordt, is dit omdat zijne liefde jegens de menschen wordt vergeten.

O! gewis, wanneer eene ziel overweegt dat een God uit liefde voor haar is gestorven, dan kan zij niet leven zonder Hem te beminnen; dan gevoelt zij zich ontvlamd, en is als gedwongen een God te beminnen die haar zoo zeer heeft lief gehad. ² Een enkel druppel van Jezus bloed, zegt Pater Nieremberg, was genoeg om ons vrij te koopen; doch Hij heeft al zijn bloed en geheel zijn leven willen slachtofferen, opdat wij, op het zien zijner wreede smarten en zijner dood, als 't ware gedwongen zouden worden niet alleen Hem te beminnen, maar ook een God zoo vol liefde tot ons uit al onze krachten lief te hebben, en niet meer te leven dan voor Hem volgens het woord van den Apostel: «Opdat zij die

(1) *Dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis.* (Eph. 5.2.),

(2) *Charitas enim Christi urget nos.* (II Cor. 5.14.)

leven, nu niet meer voor zich zelve leven, maar voordezen die voor hen gestorven is.» ¹

GEBED.

Ja, mijn Jezus, mijn Zaligmaker en mijn Verlosser ! Gij hebt mij al te zeer verplicht U te beminnen, mijne liefde heeft U al te veel gekost, en ik zou wel ondankbaar zijn zoo ik mij tevreden stelde met een God weinig te beminnen, die mij zijn bloed, zijn leven en geheel zich zelve heeft gegeven. Zoo Gij voor mij, uw armen dienstknecht, zijt gestorven, is het ook billijk dat ik sterve voor U, mijn God en mijn Al ! Ja, mijn Jezus ! Alles verzaak ik om mij aan U te schenken. Ik onthecht mijn hart van alle schepselen, om mij geheel en zonder verdeeling aan uwe liefde toe te wijden. « Mijne welbeminde is uitverkoren onder duizenden. » ² Ik verkies U onder alle dingen tot mijn goed en mijn schat, tot mijn eenige liefde. O ! U bemin ik, mijne Liefde ! Ja ik bemin U ! ik herhaal het en wil het onophoudelijk herhalen : Ik bemin U, mijne Liefde ! Ik bemin U. Gij zijt niet voldaan,

(1) Ut et qui vivunt, jam non sibi vivunt, sed ei qui pro ipsis mortuus est. (Ibid. 15.)

(2) Dilectus meus..., electus ex millibus. (Cant. 5. 18.)

zoo ik U maar weinig bemin ; Gij duldt niet dat ik iets anders dan U lief hebbe ; ik wil U in alles bevredigen, ik wil U veel beminnen ; ik verlang niets dan U, en wil niets anders beminnen dan U alleen. Mijn God ! help mij om U ten volle aangenaam te zijn.

En ook Gij, mijne Koningin Maria ! help mij mijnen Heer en mijnen God veel beminnen. Amen. Zoo hoop ik ; zoo zij het.

XIe OVERWEGING.

VAN HET GROOT GELUK DER RELIGIEUZEN, NABIJ
JEZUS IN HET HEILIG SACRAMENT TE WONEN.

De eerbiedwaardige Maria van Jezus, die eene kloosterorde te Toulouse stichtte, zeide dat zij om twee zaken vooral zich in haren staat gelukkig achtte : vooreerst, dat de religieuzen zich geheel aan God geven door de belofte van gehoorzaamheid ; ten tweede, dat zij het geluk hebben gedurig bij Jezus in zijn Heilig Sacrament te wonen. — En inderdaad, als de menschen der wereld de gunst zoo hoog schatten door een koning geroepen te worden om in zijn paleis te wonen, hoe veel meer moeten zich de

religieuzen gelukkig achten toegelaten te worden **geheel hun** leven met den Koning des hemels in zijn huis door te brengen !

Jezus-Christus verblijft in de kerk juist voor hen, opdat zij Hem ten alle tijde kunnen vinden. In de wereld kan men Jezus nauwelijks in den dag gaan bezoeken, en op vele plaatsen alleen 's morgens, terwijl religieuzen Hem zoo dikwijls zij verlangen in het Tabernakel vinden, 's morgens in den dag, gedurende den nacht. Daar kunnen zij zich gedurig met hunnen Heer onderhouden, en Jezus-Christus van zijnen kant spreekt gaarne gemeenzaam met zijne dienaren die Hij uit Egypte heeft gevoerd, om hen in dit leven zijne tegenwoordigheid onder den sluier van het Heilig Sacrament te doen genieten, in afwachting dat zij Hem in den Hemel gedurende de gansche eeuwigheid van aanschijn tot aanschijn mogen aanschouwen.

« O eenzaamheid, waar God vertrouwelijik met de zijnen spreekt en omgaat. » ¹ Elk klooster is eene zoete eenzaamheid, waar God zich met de meeste vriendelijkheid, aan zijne beminden mededeelt. De

(1) O solitudo, in quo Deus cum suis familiariter loquitur et conversatur.

zielen die Jezus-Christus vurig liefhebben, zouden geen beteren hemel op aarde kunnen verlangen dan zich in tegenwoordigheid te bevinden van hunnen Heer, in het Sacrament des altaars, waar Hij onophoudlijk verblijft uit liefde voor dezen die Hem verlangen en bezoeken.

« Zijne gesprekken hebben niets bitter, en met Hem leven baart geene verveling, maar integendeel blijdschap en vreugde. »¹ Wanneer men Jezus-Christus weinig bemint, gevoelt men bij Hem verveling; maar wanneer eene ziel op aarde in Jezus-Christus allœn al hare genegenheid heeft gesteld, dan vindt zij in het Heilig Sacrament haar ganschen schat, hare rust, haren hemel. Ook beijvert zij zich dan uit al hare krachten haar hof te maken bij God op het altaar tegenwoordig, en Hem zoo dikwijls en zoo lang mogelijk te bezoeken; zij komt aan zijne voeten hare genegenheden, hare moeilijkheden blootleggen, hare verlangens te kennen geven om Hem te beminnen, om Hem eenmaal van aanschijn tot aanschijn te mogen aanschouwen, en om Hem intuschen, in alles te kunnen behagen.

(1) Non habet amaritudinem conversatio illius, nec tedium convictus illius, sed lætitiâ et gaudium. (Sap. VIII. 16.)

GEBED.

Zie mij hier in uwe tegenwoordigheid, o mijn Zaligmaker, onder de gedaanten van dit goddelijk Sacrament verborgen ! ik erken U voor denzelfden Jezus, die mij zoo zeer heeft bemind dat Hij op het kruis voor mij zich zelve geslachtofferde, en daarna in deze gevangenis van liefde heeft opgesloten. En vervolgens hebt Gij de goedheid gehad, onder zoo vele anderen die U veel minder beleedigd en U meer dan ik bemind hebben, mij uit te kiezen om met U in dit heilig huis te wonen, waar Gij mij, uit het midden der wereld getrokken, bestemd hebt om gedurig met U vereenigd te leven, ten einde mij meer verzekerd te houden U eenmaal in uw eeuwig rijk te gaan loven en beminnen. Heer ! ik dank U voor al die genaden. Waaraan heb ik zulk een groot geluk toe te schrijven ? « Liever wil ik een der geringste zijn in het huis van mijnen God, dan te wonen in de tenten der goddeloozen. »¹ Ja, mijn Jezus ! ik acht mij al te gelukkig de wereld verlaten te

(1) Elegi abjectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. (Ps. LXXXIII. 11.)

hebben, en ik verkies de laagste bediening uit te oefenen in uw huis, liever dan te wonen in de prachtigste paleizen der menschen. Aanvaard mij dan, o goede Meester! gedoog dat ik geheel mijn leven bij U blijve; verwerp mij niet, gelijk ik zou verdienen; laat toe dat onder zoo veel deugd-zame broeders die U in dit huis getrouwdienen, ook ik U dienst moge bewijzen, hoewel ik een arme zondaar ben. Vele jaren heb ik geleefd verre van U verwijderd, maar, nu Gij mij de oogen over de ijdelheid der wereld en over mijne dwaasheid hebt geopend, wil ik mij niet meer van uwe voeten scheiden, o mijn Jezus! uwe tegenwoordigheid zal mij moed geven om de bekoringen te bestrijden; bij U blijvend, zal ik mijne verplichting niet vergeten U te beminnen en in den strijd tegen de hel tot U mijne toevlucht te nemen. Ik verlang altoos bij U te blijven, om mij steeds inniger met U te vereenigen. Ik bemin U, o mijn God in dit Sacrament van liefde verborgen! Uit liefde tot mij rust Gij voortdurend op dit altaar; uit liefde tot U wil ik zooveel mogelijk in uwe tegenwoordigheid komen. Terwijl Gij hier opgesloten zijt, bemint gij mij onophoudelijk; hier

met U opgesloten, wil ook ik onophoudelijk U beminnen. Alzoo, mijn Jezus, mijne Liefde, mijn Al ! zullen wij altoos te zamen zijn gedurende den tijd in dit huis, en gedurende de eeuwigheid in den hemel. Zoo zij het. Zoo zij het.

Allerheiligste Maagd Maria ! verkrijg mij eene groote liefde tot het Heilig Sacrament.

XIIe OVERWEGING.

HET LEVEN DER RELIGIEUZEN GELIJKT HET MEEST
OP HET LEVEN VAN JEZUS-CHRISTUS.

De Apostel verzekert ons dat de eeuwige Vader niemand tot het rijk der hemelen voorbestemt, dan dezen die hun leven gelijkvormig maken aan dit van het menschgeworden Woord. ¹ Welk moet dan het geluk der religieuzen zijn, welke hunne verzekering eens den hemel in te treden, als zij zien dat Jezus-Christus hen geroepen heeft tot den staat die onder alle anderen

(1) Quos præsavit, et prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui. (Rom. VIII. 29.)

de meeste gelijkheid heeft met het leven van den Zaligmaker.

De Zaligmaker wilde een arm leven op aarde leiden als een eenvoudige leerjongen in een arm huis, arm gekleed en arm gevoed; en zulks uit liefde tot ons, om ons door zijne armoede rijk te maken. ¹ Daarenboven wilde Hij in versterving leven, verre van de vermaken der wereld, altijd in smarten en kwellingen van zijn geboorte af tot aan zijne dood, zoodat de Profeten Hem genoemd hebben: « den man van smarten. » ² Zoo heeft Hij getoond welk het leven moet zijn van hen, die Hem volgen willen, een leven van verloochening en offering. « Indien iemand na mij wil komen, hij verloochene zich zelve, en neme zijn kruis op en volge mij. » ³ Volgens dit voorbeeld en dit woord van Jezus-Christus, hebben de Heiligen zich welhaast ontbloot van alle aardsche goederen, en zich met kwellingen en kruisen overladen om hun welbeminden Meester te volgen.

Dusdanig was het gedrag van den heili-

(1) Propter vos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia vos divites essetis. (II. Cor. 89.)

(2) Virum dolorum. (Ps. 53. 3.)

(3) Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me. (Matth. 16. 24.)

gen Benedictus, die, afstammeling van de heeren van Norcia en bloedverwant van den keizer Justinianus, aan de rijkdommen en vermaken der wereld reeds in den ouderdom van veertien jaren verzaakte, om te gaan leven in eene spelonk op de bergen van Sublac; daar ontving hij tot zijn onderhoud niets anders dan een stuk brood dat een monik, Romanus genoemd, hem dagelijks uit liefdadigheid bracht.

Insgelijks deed de heilige Franciscus van Assisië; hij liet aan zijn vader al wat hem toekwam, zelfs zijn laatste kleedingstuk, wijdde zich dan geheel aan Jezus-Christus, en omhelsde een gansch armoedig en verstorven leven. — Zoo handelde ook de heilige Franciscus van Borgia en de heilige Aloïsius van Gonzaga: de eerste was hertog van Candië, de andere markgraaf van Castielje; beiden verlieten rijkdommen, landerijen, onderdanen, vaderland, huis en bloedverwanten om arm in een klooster te gaan leven.

Hoe vele andere doorluchtige mannen, hoe vele vorsten zelfs van koninklijken bloede, hebben aan de wereld dit groot voorbeeld gegeven! — De gelukzalige Zederra, dochter van den koning van Ethio-

pië, verzaakte aan den troon om religienze te worden in de orde van den H. Dominicus. Insgelijks verkoos de gelukzalige Joanna van Portugal boven de kronen van Frankrijk en Engeland eenvoudige non te worden. De orde van den heiligen Benedictus alleen telt vijf en twintig keizers en vijf en zeventig koningen en koninginnen die de wereld hebben verlaten om in een gering klooster, arm, verstorven en vergeten te leven.

O ! gewis, deze zijn het, en niet de grooten der wereld, die waarlijk verdienen gelukkig genoemd te worden ! Thans aanzien de wereldlingen hen als dwazen, maar in het dal van Josaphat, zullen zij hunne eigene onzinnigheid bekennen ; alsdan, bij het zien der Heiligen op hunne tronen gezeten en door God gekroond, zullen zij zuchtende en met wanhoop uitroepen : Zie daar dan degenen die eertijds het voorwerp waren onzer spotternij ! ¹ Dwazen die wij waren, hun leven scheen ons eene uitzinnigheid toe. ² En thans zijn zij verheven

(1) Hi sunt quos aliquando habuimus in derisum.

(2) Nos insensati vitam illorum aestimabamus insaniam.

tot de waardigheid van kinderen Gods, en hun aandeel is dat der Heiligen. ¹

GEBED.

O Jezus, mijn Meester en mijn Verlosser ! ik ben dus onder het getal der bevoorrechten die Gij geroepen hebt om U te volgen ! Heer ! ik dank U daarvoor. Ik verzaak alles ; ik zou meer willen te verlaten hebben om mij aan U te hechten, o mijn koning, o mijn God, die een zoo armoedig en zoo lastig leven hebt willen leiden uit liefde voor mij, en om mij aan te moedigen door uw voorbeeld ! Ga voorop Heer ! ik zal U volgen. Kies voor mij welk kruis Gij ook wilt, en help mij, ik ben besloten het onophoudelijk met liefde en standvastigheid te dragen. Ik beklaag het dat ik U eertijds verlaten heb om mijne lusten en de ijdelheden der wereld na te jagen ; voortaan wil ik mij niet meer van U scheiden. Hecht mij aan uw kruis ; en indien ik soms wedersta uit zwakheid, trek mij mee aan de zoete banden uwer liefde, en laat niet toe dat ik U ooit meer verlate. Ja, mijn Jezus ! ik verzaak aan alle vreugden

(1) *Ece quomodo inter filios Dei computati sunt, et inter Sanctos sors illorum est. (Sap. 5. 3.)*

der wereld ; mijn eenig vermaak zal zijn, U te volgen en alles te beminnen en te lijden wat U kan behagen. Dan hoop ik mij eenmaal in uw rijk te bevinden, waar men U zonder sluier aanschouwend, met U vereenigd door dien band van eeuwige liefde niet meer te vreezen heeft ooit-van U losgerukt en gescheiden te worden. Ik bemin U, mijn God, mijn Al! en altoos zal ik U beminnen.

Dusdanig is mijne hoop. O Maria! omdat gij het meeste gelijk zijt geweest aan Jezus op aarde, zijt gij nu in den hemel de machtigste om zijne genaden te verkrijgen; bescherm mij.

XIIIe OVERWEGING.

VAN DEN IJVER DIEN DE RELIGIEUZEN HEBBEN
MOETEN VOOR DE ZALIGHEID DER ZIELEN. ¹

Wie tot de vergadering van den Allerheiligsten Verlosser geroepen is, zal nooit

(1) Ofschoon de H. Alphonsus, in deze overweging bijzonder de Vergadering der Missionnarissen bedoelt welke hij heeft ingesteld, betreft nogtans dit onderwerp de religieuzen van heider geslacht, en alle personen die God beminnen. Allen toch zijn geroepen om dit liefdadig apostolaat uit te oefenen, op eene onmiddelijke of middelijke wijze; eeneder volgens zijne begaafdheid of zijne natuurlijke hoedanigheden,

een ware leerling van Jezus-Christus zijn en nooit heilig worden, indien hij niet streeft naar het doel zijner roeping en den geest der orde niet aanneemt; namelijk de zaligheid der zielen bewerken, en wel der zielen die het meest aan geestelijke middelen gebrek lijden, zooals de arme landbewoners.

Dusdanig was het doel der komst van den goddelijken Verlosser op aarde gelijk Hij zelf verklaarde: «De Geest des Heeren heeft mij gezalfd om aan de armen het Evangelie te prediken.» ¹ En toen Hij een bewijs wilde hebben van de liefde die de heilige Petrus Hem toedroeg, eischte Hij slechts eene zaak: te weten, dat hij zou werken aan de zaligheid der zielen. ² Hij legde hem geene boetewerken op, zegt de heilige Joannes Chrysostomus, geene gebeden of

hetzij door eene edelmoedige medewerking in de bedieningen die de verdediging des geloofs of de bekeering der zondaars ten doel hebben; hetzij ten minste door het gebed en andere godvruchtige oefeningen. (Zie het groot middel des gebeds. *Le grand moyen de la prière. Chap. 3. § 1.*) Allen kunnen deel hebben aan de heerlijke belooning die de Heer, voor zijne Evangelische werklieden heeft weggelegd. (Mat. 10. 40 — et sup. — Jac. 3. 20.)

DE VERTALER.

(1) Spiritus Domini unxit me, evangelizare pauperibus (Luc. 4. 18.)

(2) Simon Joannis, diligis me? Pasce agnos meos. . . Pasce oves meas. (Jo. 21. 16.)

andere dergelijke oefeningen; de Heer wilde alleen dat hij zich besteedde aan de zaligheid zijner schapen. ¹ Daarenboven heeft Jezus-Christus nog verklaard, dat Hij iedere weldaad die wij aan den laatsten onzer broeders bewijzen, zal aanzien als ware dit aan Hem zelve gedaan. ²

Ieder religieus moet dan in den hoogsten graad, dien geest en dien ijver voor het welzijn der zielen in zich onderhouden; naar dat doel moet hij al zijne pogingen richten; en wanneer zijne oversten hem met eene bediening belasten, moet hij al zijne gedachten en al zijne zorgen er aan toe wijden. Men zou zich geen waar lid dezer Vergadering kunnen noemen, indien men zulke werkzaamheden door de gehoorzaamheid opgelegd, niet van ganscher harte aannaam, en verkiezen zou met zich zelve alleen bezig te blijven door te leven in de afzondering en de eenzaamheid.

O! kan er grooter glorie voor een mensch wezen, dan, volgens de uitdrukking van van den heiligen Paulus, ³ Gods medewer-

(1) Non dixit Christus: Abjice pecunias, jejunium exerce, macera te laboribus; — sed dixit: «Pascere oves meas.»

(2) Amen dico vobis: quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis. (Matth. 25. 40.)

(3) I Cor. 3. 9:

ker te zijn in dat groot werk van de zaligheid der zielen? Alwie den Heer innig lief heeft, stelt zich niet tevreden met alleen Hem te beminnen; hij zou alle menschen tot die heilige liefde willen trekken, en met den koninklijken Profeet houdt hij niet op hen daartoe uit te noodigen. ¹ «Looft met mij den Heer en laat ons zijnen naam verheffen.» Ook spoort de heilige Augustinus dezen aan, die God beminnen, alle menschen tot die heilige liefde te voeren. «Zoo gij God bemint, trekt een ieder tot die heilige liefde.» ²

Daarenboven, als men zich met waren ijver op de zaligheid van anderen toelegt, heeft men groote reden om met vertrouwen te hopen, dat men zijne eigene zaligheid zal bewerken: eene ziel redden, zegt de heilige Augustinus, is zijne eigene zaligheid verzekeren. ³ En de heilige Geest doet ons deze belofte: Wanneer gij zult gewerkt hebben tot het geestelijk welzijn van een behoeftige, ⁴ en door uwe liefdadige zorgen

(1) Magnificate Dominum mecum, et exaltemus nomen ejus. (Ps. 33. 4.)

(2) Si amatis Deum, rapite omnes ad amorem Dei. (In ps. 33 en. 2.)

(3) Animam salvasti, animam tuam praedestinasti.

(4) Cum effuderis esurienti animam tuam.

zijne ziel met de vertroosting en genade zult vervuld hebben, ¹ dan zal u de Heer met licht en vrede begunstigen. ² De heilige Paulus vestigde de hoop zijner eeuwige zaligheid op het goed dat hij aan anderen deed, gelijk hij getuigt in zijnen brief aan de inwoners van Tessalonica die hunne zaligheid aan hem te danken hadden. ³

GEBED.

Heer, Jezus-Christus! hoe kan ik U waardig bedanken, mij door uwe barmhartigheid geroepen ziende die heilige bediening waar te nemen, welke Gij zelf op aarde hebt uitgeoefend; dit is, de zielen bijstaan door mijne zwakke werkzaamheden en ze helpen hunne zaligheid te bewerken? Welk recht had ik tot zulke eer en tot dusdanig voorrecht, ik die U zoo zwaar beleedigd heb, en oorzaak ben geweest, dat anderen U insgelijks vergramden? O mijn Zaligma-ker! wijl Gij U gewaardigd mij te roepen

(1) Et animam afflictam repleveris.

(2) Requiem tibi dabit Dominus semper, et implebit splendoribus animam tuam. (Is. 58, 10-11.)

(3) Quae est enim nostra spes, aut gaudium, aut corona gloriae? nonne vos ante Dominum nostrum Jesum Christum estis in adventu ejus? (1. Thess. 2, 19.)

om U in dit groot werk te helpen, wil ik al mijne krachten besteden tot uwen dienst ; zie ik bied mij aan om alle vermoeienissen te verduren, ja mijn bloed en mijn leven te geven om U te gehoorzamen. Hierin wil ik geenszins mijne eigene neigingen volgen, of de toejuichingen en de achting der menschen najagen ; de eenige zaak die ik verlang is, door alle menschen U bemind te zien, gelijk Gij verdient. Ik acht mij gelukkig door U zelven tot die groote bediening gekozen te zijn ; en terwijl ik er mij aan toewijd, verklaar ik aan allen lof van den kant der menschen , aan alle eigene voldoening te verzaken, om niets dan uwe glorie te zoeken. Aan U, alle eer en al wat U aangenaam kan zijn ; aan mij slechts tegenkating, vernedering en smart. Heer ! neem dit offer aan van een ellendigen zondaar, die verlangt U te beminnen en ook door anderen bemind te zien ; schenkt mij de kracht om het ten uitvoer te brengen.

O Maria, mijne machtige Voorspreester ? gij die de zielen zoo lief hebt, sta mij bij.

XIVe OVERWEGING.

HOEZEER DE DEUGD VAN ZACHTMOEDIGHEID EN
OOTMOEDIGHEID NOODIG ZIJN AAN EEN RELI-
GIEUS.

Jezus-Christus, onze allerbeminnelijkste Verlosser, heeft een Lam genoemd willen worden, om ons een denkbeeld te geven zijner zachtmoedigheid en ootmoedigheid. Aan zijne leerlingen heeft Hij bevolen deze twee deugden vooral van Hem te leeren. « Leert van mij dat ik zachtmoedig ben en nederig van harte. » ¹ Hij vereischt deze voornamelijk van de religieuzen die de belofte doen zijn heilig leven na te volgen.

Als men in eene wildernis alleen woont, heeft men deze deugden zoo zeer niet noodig: doch wanneer men in een klooster leeft, is het onmogelijk dat men niets te lijden hebbe, hetzij door vermaningen der oversten, hetzij door zekere onaangenaamheden met de medebroeders; daaruit volgt, dat een religieus die zich niet toelegt op de beoefening der zachtmoedigheid, dagelijks vele fouten zal begaan en altijd een

(1) Discite a me quia mitis sum et humilis corde. (Matth. 11. 29.)

ongerust leven zal leiden. Het is dus noodzakelijk dat een kloosterling als de zachtmoedigheid zelve zij jegens iedereen; jegens de vreemdelingen, jegens zijne medebroeders en, indien hij ooit overste wordt, jegens zijne onderhoorigen: hij zij overtuigd, dat eene akte van zachtmoedigheid, wanneer hij versmadingen of verwijtingen te verdragen heeft, hem meer zal baten dan duizend vasten en duizend geeselingen.

De heilige Franciscus zegt, dat vele personen de volmaaktheid zoeken in uitwendige verstervingen, terwijl zij niet een beleedigend woord kunnen verdragen; zij weten niet, voegt hij er bij, dat dit veel voordeeliger is dan de versterving. ¹ Velen nog, bemerkt de heilige Bernardus, schijnen vol zachtmoedigheid zoolang er niets gezegd of gedaan wordt dat hen tegengaat; maar ontmoeten zij iets dat hun mishagt, aanstonds ziet men hoe gebrekkig hunne deugd is. Alwie met de bediening van overste belast is, wete, dat hij van zijne onderdanen meer verkrijgen zal door eene vermaning die met zachtmoedigheid geschiedt, dan door honderd akten van gestrengheid.

(1) Non intelligentes quanto majus sit lucrum in tolerantia injuriarum.

Wie zachtmoedig is, zegt de heilige Johannes Chrysostomus, strekt zich zelve en anderen tot nut. ¹ In één woord, dezelfde heilige leert ons, dat het zekerste teeken voor de deugd eener ziel is, haar zachtmoedig en geduldig te zien in de wederwaardigheden. Eene zachtmoedige ziel behaagt aan Gods Hart.² Het is goed dat de religieus zich al de beproevingen die hem kunnen overkomen voorstelle in zijne overwegingen, om zich vooraf te wapenen; wanneer zij zich dan voordoet, moet hij zich met geweld bedwingen om de ontsteltenis en het ongeduld te vermijden. Is men ontroerd dan wachtte men zich te spreken, tot dat men de overtuiging heeft dat het gemoed bedaard is.

Doch om de beledigingen met gerustheid te verdragen, is het vooral noodzakelijk een goeden grondslag van ootmoedigheid te hebben; hij die waarlijk ootmoedig is, wordt er niet door ontsteld wanneer hij zich veracht ziet; integendeel, hij neemt er behagen in en inwendig verblijdt hij er zich over, alhoewel de natuur voor die verachting niet ongevoelig is. In deze gelegen-

(1) Mansuetus utilis sibi et aliis. (In Act. hom. 6.)

(2) Beneplacitum est illi fides et mansuetudo. (Eccli. 1. 34.)

heid is hij tevreden zich behandeld te zien zooals hij meent te verdienen, en dezen trek van gelijkvormigheid te hebben met Jezus-Christus die ofschoon alle eer waardig, uit liefde tot ons, met versmadingen heeft willen verzadigd worden. Wanneer broeder Juniperus, leerling van den heiligen Franciscus, beleedigd werd, strekte hij zijn kleed uit als om paarden die uit den hemel vielen, op te vangen. De Heiligen waren altijd meer begeerig naar vernederingen, dan de wereldlingen naar lof en eer. En wat is een religieus die geen smaad voor God kan verdragen ? hij zal altoos een hoovaardige zijn, of slechts een schijn van ootmoedigheid hebben, en de genade Gods, gelijk de heilige Geest ons leert, zal hem altijd wederstaan : « God wederstaat den hoovaardigen, en schenkt den ootmoedigen zijne genade. » ¹

GEBED.

O mijn allerootmoedigste Jezus ! die uit liefde voor mij, U hebt willen vernederen en gehoorzaam worden tot de dood des kruises ! hoe durf ik voor U verschijnen en

(1) Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam.
(1. Pet. 5. 5.)

mij uwen leerling noemen, ziende dat ik, met zoo veel zonden beladen, niet te min zoo hoovaardig ben, dat ik geene verachting zonder tegenzin kan verduren? Van waar kan mij zulke hoogmoed komen, daar ik om mijne zonden verdiend heb eeuwig in de hel onder de voeten der duivels getrapt te worden! Ach! mijn Jezus, zoo zeer met verachtingen verzadigd! kom mij te hulp, maak dat ik aan U gelijk worde; ik wil mijn gedrag veranderen. Uit liefde tot mij hebt gij alle versmadingen verdragen; uit liefde tot U, wil ik ook alle beledigingen verduren. Mijn goddelijke Verlosser! gij hebt de vernederingen te eervol en te wenschelijk gemaakt door deze met zoo veel liefde aan te nemen gedurende uwen levensloop; daarom wil ik voortaan al mijnen roem stellen in het lijden met U en voor U: « Verre van mij, op iets anders dan op het kruis van onzen Heer Jezus-Christus te roemen. »¹

Allerrootmoedigste Maagd Maria, Koningin des Hemels, en Moeder van God! die in alles en bijzonder in de smarten de volmaakste gelijkheid met uwen goddelijken

(1) Mihi absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu-Christi. (Gal. 6. 14.)

Zoon hebt verworven, bekom mij de genade alle beledigingen welke mij voortaan zullen overkomen, met gelatenheid te verdragen. Amen.

~~~~~

XVe OVERWEGING.

VAN HET BETROUWEN DAT DE RELIGIEUZEN MOETEN HEBBEN IN DE BESCHERMING VAN MARIA.

Indien het waar en, volgens den heiligen Petrus Damianus ontwijfelbaar is, dat onze goddelijke Moeder Maria alle menschen zoo zeer bemint, dat er na God niemand is of bestaan kan, die haar overtreft of evenaardt in liefde tot ons; ¹ hoe zeer moeten wij denken dat die groote Koningin de religieuzen bemint, die vrijheid, leven, alles in een woord hebben toegewijd aan de liefde van Jezus-Christus! Zij ziet dat hun levenswijze het meeste aan haar leven en aan dit van haar goddelijken Zoon gelijkvormig is; zij ziet hen dikwijls bezig met haren lof te verkondigen, aanhoudend waakzaam om haar te eeren door novenen, bezoeken, rozenkransen, vasten en andere

(1) Amat nos amore invincibili. (In Nat, B. V. S. 4.)

devotiën. Menigmaal ziet zij hen voor hare voeten, om haar aan te roepen en genaden te vragen, die geheel overeenstemmen met hare heilige verlangens, zooals de volharding in den dienst van God, sterkte om aan de bekoringen te wederstaan, onthechting van de aarde, liefde tot God. — Ach ! hoe zouden wij kunnen twijfelen dat zij geen gebruik zou maken van hare gansche macht en barmhartigheid ten gunste der religieuzen ? en hoe zouden wij kunnen twijfelen dat wij niet het voorwerp harer bijzondere welwillendheid zijn, wij vooral die deel maken van de Vergadering des Allerheiligsten Verlossers, in welke men, gelijk bekend is, zich bij uitstek beijvert de Moeder-Maagd te vereeren door dagelijksche bezoeken, door een Zaterdagsche vasten, door bijzondere verstervingen gedurende de novenen welke hare feestdagen voorafgaan, enz..., en door den ijver om alom, bij middel van predikingen en oefeningen ter harer eer, de godsvrucht jegens haar te verspreiden ?

Die verhevene koningin is geenszins ondankebaar. Dezen die haar lief hebben, kan zij niet nalaten te beminnen. «Ik bemijn die mij beminnen.»¹ Zij is zelfs zoo milddadig,

(1) Ego diligentes me diligo. (Prov. 8. 17.)

zegt de heilige Andreas van Creten, dat zij gewoon is groote geschenken te doen voor het minste eerbewijs. ¹ Zij belooft diegenen die zich beijveren om haar ook door anderen te doen vereeren, van zonden te bevrijden, ² en daarenboven verzekert zij hun den hemel. ³

Wij moeten dan op eene bijzondere wijze God bedanken dat Hij ons tot deze Vergadering geroepen heeft waar de kloostergebruiken en de voorbeelden onzer medebroeders ons zoo dikwijls verwittigen, en om zoo te spreken, noodzaken tot Maria ons te wenden, en onophoudelijk die teedere Moeder te vereeren, die met recht genoemd wordt de Blijdschap, de Hoop, het Leven, de Zaligheid van allen die haar aanroepen en vereeren.

GEBED.

Mijne beminuenswaardige en beminnende Koningin ! Voortdurend dank ik den heer en U, omdat Gij mij uit de wereld getrokken hebt en geroepen om mijn leven

(1) Solet maxima pro minimis reddere. (In Dorm. B. V. S. 3.)

(2) Qui operantur in me non peccabunt.

(3) Qui elucidant me, vitam aeternam habebunt. (Eceli, 24. 30. — Offic. B. V.)

door te brengen in deze Vergadering waar Gij op eene gansch bijzondere wijze gediend wordt. Neem mij dan aan voor uwen dienaar, o mijne Moeder ! gewaardig toe te laten dat ik, opgenomen onder het gefal van zoo vele zonen die U liefhebben, U diene gelijk zij U dienen, hoe ellendig ik ook ben. Na God zult gij altijd mijne hoop en mijne liefde wezen. In al mijne behoeften, moeilijkheden en bekoringen zal ik mij altijd tot U wenden ; gij zult mijne toevlucht en mijn troost zijn. Om mij in den strijd, in het lijden en in de vervelingen van dit leven te ondersteunen, wil ik niemand dan God en U. Ik verzaak aan alles, en wil liever uw dienaar zijn dan over de gansche wereld te heerschen. U dienen op aarde, U loven en beminnen, o mijne goede Koningin, zal voor mij eene heerschappij zijn ! want U dienen is heerschen, gelijk zeer wel de heilige Anselmus zegt. ¹ Gij die de Moeder der volharding zijt, verkrijg mij de genade U getrouw te blijven tot aan de dood. Zoo doende hoop ik, en wel met zekerheid, eens te mogen gaan waar gij heerscht, om eeuwig U te

(1) Cui servire, regnare est.

loven en te zegenen, en mij nooit meer van uwe heilige voeten te verwijderen. Jezus en Maria ! ik verklaar met uwen toegenegen dienaar, Alphonsus Rodriguez, dat ik wil lijden voor U, sterven voor U, aan U geheel toebehooren. ⁴

GEBED VAN DEN H. THOMAS VAN AQUINEN.

Mijn God ! schenk mij de genade uwen wil te kennen, en dien volmaakt tot uwe glorie te volbrengen. Geef mij de kracht om U niet te mishagen, noch door in voorspoed mij te verheffen, noch door in tegenspoed mij te ontmoedigen. Maak dat ik mij over niets verheuge of bedroeve, dan over hetgeen mij tot U geleidt of van U verwijdert ; dat ik aan niemand verlange te behagen, of vreeze te mishagen dan aan U ; dat alle goederen mij verachtelijk schijnen, dat uwe gaven mij wenschelijk zijn uit liefde tot U en dat ik U boven alles beminne ; dat ik alle blijdschap zonder U smakeloos vinde, en aangenaam alle kwelling voor U verdragen, zoodat ik niets wille buiten U. Geef dat ik immer al mijne gedachten en genegenheden tot U richtte.

(⁴) Jesu et Maria, amores mei dulcissimi ! pro vobis patiar, pro vobis moriar ; sim totus vester, sim nihil meus.

Heer ! maak mij gehoorzaam zonder tegenspraak, arm zonder verlangen, zuiver zonder besmetting, geduldig zonder morren, ootmoedig zonder geveinsdheid, vroolijk zonder uitgelatenheid, godvrezend zonder mistrouwen, vlijtig zonder kommer, voorzichtig zonder arglist. Maak mij bereid aan anderen goed te doen zonder verwaandheid, hen te vermanen zonder ijdelheid, hen door mijn voorbeeld te stichten zonder veinzerij. Schenk mij een waakzaam hart, dat zich van U niet laat afwenden door ijdele gedachten ; een verheven hart, ontoegankelijk voor onwaardige gevoelens ; een rechtzinnig hart, dat niet bewogen wordt door slechte inzichten ; een hart, standvastig in de kwellingen, vrij van aardse gehechtheden. Dat ik verlicht zij om U te kennen, snel om U te zoeken, behendig om U te vinden, volhardend in U te behagen, getrouw om U voor uwe weldaden te bedanken. Eindelijk verleen mij den moed het lijden te omhelzen om mijne zonden in dit leven uit te boeten, en het geluk U eenmaal van aanschijn tot aanschijn te mogen aanschouwen, bezitten en eeuwig beminnen in het ander leven. Amen.

O Maria, mijne Koningin, mijne Hoop

en mijne Moeder! ik bemin U en stel in U mijn vertrouwen. Ik smeek U door de liefde welke gij Jezus toedraagt, door de blijdschap die gij gevoeld hebt toen gij zijne Moeder werd en door de droefheid welke gij hebt uitgestaan bij zijne dood, verkrijg mij van den Heer een levendig berouw en de vergiffenis mijner zonden, de volharding in het goede, en eene zuivere liefde tot God met eene volmaakte gelijkvormigheid aan zijnen wil. Gij zijt de toevlucht der zondaars en bijgevolg mijne toevlucht; ik beveel U mijne ziel en mijne eeuwige zaligheid. Neem mij tot uwen dienaar aan, en als dusdanig bescherm mij altijd, vooral in het uur mijner dood: aan U komt het toe door uwe machtige voorspraak mij zalig te maken. Zoo hoop ik, zoo zij het.

ANTWOORD AAN EEN JONGELING

DIE RAAD VRAAGT

OVER DEN LEVENSSSTAAT DIEN HIJ KIEZEN MOET.

In uwen brief lees ik, dat gij sedert lang de ingeving van God gevoelt om den religieuzen staat te omhelzen ; maar dat er in uwen geest verscheidene twijfels zijn opgevoelen, en wel voornamelijk, dat gij ook zonder religieus te worden, uwe zaligheid in de wereld zoudt kunnen bewerken.

Een kort antwoord wil ik u geven : indien gij meer uitleg begeert, kunt gij een werkje lezen dat ik heb laten drukken onder dezen titel : *Raadgevingen over de roeping tot het kloosterleven* ; daarin heb ik deze stof breedvoerig behandeld.

Ik zal mij dus vergenoegen hier in korte woorden te zeggen, dat de keuze van eenen staat eene zaak is van het grootste belang, omdat daarvan de eeuwige zaligheid afhangt. Wie den staat omhelst waartoe God hem roept, zal gemakkelijk zalig worden ; maar wie aan de goddelijke roeping niet gehoorzaamt, zal hoogst moeilijk zijne zaligheid bewerken. Een groot gedeelte der

verdoemden zijn daarom verloren gegaan, omdat zij aan hunne roeping niet beantwoord hebben.

Wilt gij dus den zekersten staat kiezen om tot de zaligheid te geraken, wat toch alles voor ons is, overweeg dat uwe ziel onsterfelijk is, en dat gewis het doel waarvoor God u in deze wereld geplaatst heeft niet is rijkdommen of eer te verkrijgen of een gemakkelijk en aangenaam leven te leiden, maar wel en alleen, om door de beoefening der deugden de eeuwige looning te verdienen. ¹ In den dag des oordeels zal het u niets baten uwe familie te hebben verheven of in de wereld geschitterd te hebben; maar alleen Jezus-Christus, die u moet oordeelen, bemind en gediend te hebben.

Gij meent heilig te kunnen worden, zelfs wanneer gij in de wereld blijft. — Ja, Mijnheer, gij zoudt het kunnen, doch moeilijk, en zoo gij waarlijk van God tot het religieuze leven zijt geroepen, en desnietemin in de wereld wilt blijven, uwe heiligmaking, zooals ik gezegd heb, zal groot gevaar loopen. De reden hiervan is, dat u daar de genaden zullen ontbreken welke God u in den religieuzen staat had voorbe-

(1) Finem vero vitam aeternam. (Rom. 6 22.)

reid ; en van die hulpmiddelen ontbloot, zult gij uwe zaligheid zeer moeilijk bewerken. Om heilig te worden moet men de middelen gebruiken, zooals het vluchten der gevaarlijke gelegenheden, de onthechting der aardse goederen, en eindelijk zich met God vereenigen ; daarenboven is het noodig om te volharden, dikwijls de heilige Sacramenten te ontvangen, dagelijks het inwendig gebed, de geestelijke lezing en andere oefeningen van godsvrucht te verrichten ; anders kan men den ijver niet onderhouden. Welnu, zeer moeilijk is het, om niet te zeggen onmogelijk, dit alles te midden van het gewoel en de beslommering der wereld te beoefenen. Familiezorgen, behoeften des huisgezins, klachten der bloedverwanten, twisten, vervolgingen, (zaken die zoo algemeen zijn in de wereld) vervullen zoodanig den geest met gedachten en vrees, dat men zich 's avonds, met veel verstrooiing, nauwelijks aan God kan aanbevelen. Gij zult het inwendig gebed willen doen, een geestelijk boek lezen, dikwijls communiceeren, dagelijks het II. Sacrament des altaars bezoeken ; maar de wereldsche bezigheden zullen u verhinderen, en het weinige dat gij zult doen zal

vol onvolmaaktheid wezen, omdat het geschiedt te midden van duizend verstrooidheden en met een koud hart. Alzoo zal uw leven altijd ongerust, en uwe dood nog ongeruster zijn.

Van den eenen kant, zullen de wereldsche vrienden u willen afschrikken van den religieuzen staat, als zijnde een hard en smartvol leven, terwijl de wereld van den anderen kant u niets zal aanbieden dan vermaken, rijkdommen, en een gelukkig leven. Maar bedenk wel en bedrieg u niet. Wees overtuigd dat de wereld eene verraadster is die belooft en haar woord niet houdt. Zij biedt u de aardsche goederen aan; doch zelfs wanneer zij die allen zou bezorgen, zou zij ooit den vrede der ziel kunnen geven? Neen, God alleen kan u den waren vrede schenken. Onze ziel is alleen voor God geschapen, om Hem te beminnen in dit leven, en te bezitten in het andere; daarom kan God alleen ons hart bevredigen. Alle rijkdommen en vermaken der wereld kunnen ons den waren vrede niet bezorgen; integendeel, hoe overvloediger men zulke goederen op aarde bezit, des te meer wordt men ontrust en gekweld, gelijk Salomon beleet te midden van der-

gelijken overvloed : « Alles is ijdelheid en kwelling des geestes, » ¹ Indien wereldsche goederen geluk konden verschaffen, dan zouden zeker de rijken, grooten en vorsten, wien noch geld, noch eer, noch vermaken ontbreken, volkomen tevreden zijn ; doch de ondervinding leert ons dat zij des te meer mocilijkheden, vrees en kwellingen ontmoeten, naarmate zij in hunnen voorspoed verheven zijn. Een eenvoudige capucijnē leekbroeder, die niets anders dan een koord tot gordel en een grof kleed heeft, een weinig boonen tot voedsel, en in eene arme cel op stroo slaapt, zal veel meer in vrede leven, dan een vorst in gouden gewaad en in al zijnen overvloed ; dagelijks zal hij een kostelijk opgedischte tafel hebben, en zich 's avonds op een prachtig donzen bed ter rust nederleggen ; maar om al de bekommelingen die hem de rust beneemen zal hij niet kunnen slapen. — Dwaas is hij die de wereld en niet God bemint ! zeide de heilige Philippus Neri. — En indien de wereldlingen reeds zoo rusteloos zijn in hun leven, zullen zij nog meer ontsteld zijn in het uur der dood, wanneer Gods priester hun zal aankondigen, dat het

(1) *Universa vanitas et afflictio spiritus.* (Eecl. 1. 14.)

tijd is om afscheid van deze wereld te nemen en hun zeggen: «Christene ziel, vertrek uit deze wereld.» ¹ Christene ziel, vereenig u met den gekruisten Jezus; de wereld is voor u niet meer. — Ongelukkig is het dat men in de wereld weinig aan God denkt, en weinig ook aan de andere wereld waar wij eeuwig moeten verblijven. Alle of bijna alle gedachten richten zich op aardse zaken; vandaar dat het leven ongelukkig is, en ongelukkiger nog de dood.

Zoo gij dan zeker wilt zijn uwen staat goed te kiezen, verbeeld u in doodelijken toestand te verkeeren, en omhels de levenswijze welke gij alsdan zult wenschen gekozen te hebben. Dan zal er geen gelegenheid meer zijn om uwe fout te herstellen, zoo gij den misslag begaat uwen heiligen roep te verwaarloozen, om natuurlijke neigingen op te volgen die u aanzetten in grooter vrijheid te leven. Overweeg dat alle dingen dezer aarde een einde hebben: ² voor eenieder van ons moet het tooneel dezer wereld eens ophouden. — Alles gaat voorbij, de dood komt ons te gemoet; en wij, bij elken stap dien wij zetten, naderen tot de

(1) Proficiscere, anima christiana, de hoc mundo.

(2) Præterit enim figura hujus mundi. (1 Cor. 7. 31.)

doed en tot de eeuwigheid. Daarvoor zijn wij geboren « want de mensch zal het huis zijner eeuwigheid ingaan. »¹ Op het oogenblik dat wij er het minst aan denken, zal de dood ons overvallen. Ach! wanneer het stervensuur nabij zal zijn, wat zullen wij dan in alle aardsche goederen vinden? Zullen wij er iets anders in zien dan bedrog, ijdelheid, leugen, dwaasheid? Wat zal het ons dan baten, zoo vermaant ons de Heer, geheel de wereld gewonnen te hebben, indien wij onze ziel hebben verloren.² Tot niets anders zal dit dienen dan om een ongelukkig leven te eindigen, door eene ongelukkige dood.

Welk intègendeel is het geluk van een jongeling, die aan de wereld heeft verzaakt om zich geheel aan Jezus-Christus te schenken, zijn leven door te brengen in eene eenzame cel verre van het gewoel, en buiten het gevaar van God te verliezen, gevaar dat in de wereld zoo menigwerf voorkomt! In het klooster treft hij noch concerten aan, noch tooneelspelen, noch danspartijen, noch andere dergelijke ver-

(1) Quoniam ibit homo in domum aeternitatis suae. (Eccle 12. 5.)

(2) Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiat. (Matth. 16. 26.)

maken; maar hij vindt er God die hem troost en vrede doet genieten; ik spreek van den vrede welken men verkrijgen kan in dit tranendal, waarin wij allen verblijven om te lijden en door het geduld den volmaakten zielsvrede te verdienen die ons in den hemel is weggelegd. Wanneer men verre van de vermaken der wereld leeft, een teedere blik van tijd tot tijd op het kruisbeeld geslagen, een: «*Mijn God en mijn Al!*»¹ hartelijk uitgesproken, een «*Mijn God*» met een liefdezucht gezegd, verschaft meer ware vreugde dan alle vermaken en alle pracht der wereld, die een bitteren nasmaak achterlaten.

Ja, die jongeling omdat hij den religieuzen staat heeft omhelsd, is gelukkig gedurende zijn leven, maar veel gelukkiger nog is hij in zijne laatste oogenblikken. Hoe groote troost zal het dan zijn voor hem, zijne dagen geheiligd te hebben door het gebed, de geestelijke lezing, de versterving, en door andere oefeningen van godsvrucht, voornamelijk indien hij zich in het klooster heeft toegewijd aan de zaligheid der zielen met te prediken en biecht te hooren! Bij de

(1) Deus meus et omnia.

dood zijn dit even zoo vele redenen van betrouwen op Jezus-Christus, die alles wat men voor zijne glorie doet erkent en milddadig weet te beloonen.

Komen wij tot het besluit aangaande de keuze die gij moet doen. Daar de Heer u geroepen heeft om de wereld te verlaten en u geheel aan Hem te schenken in den religieuzen staat, zeg ik : Verblijd u, maar sidder tevens. — Verblijd u, zeg ik, bedank onophoudelijk den Heer ; want door God geroepen te worden tot een volmaakt leven, is eene genade die hij niet aan allen verleent. ¹ Maar sidder, want zoo gij aan de stem van God niet gehoorzaamt, stelt gij uwe eeuwige zaligheid in groot gevaar. Ik kan u hier de menigvuldige voorbeelden niet aanhalen van jongelingen die hunne roeping in den wind geslagen hebben, en daarom een ongelukkig leven hebben geleid door eene verschrikkelijke dood gevolgd ; maar wees wel overtuigd, dat gij tot het klooster geroepen, in de wereld blijvend er geen vrede meer zult hebben ; en uwe dood zal zeer verontrust worden, door de knaging die gij alsdan zult gevoelen om

(1) Non fecit taliter omni nationi. (Ps. 147. 20.)

niet aan God te hebben gehoorzaamd toen Hij u riep tot den religieuzen staat.

Op het einde van uwen brief verlangt gij van mij te weten, in geval gij den moed niet zoudt hebben in het klooster te treden, of het beter zou zijn een huwelijk aan te gaan, gelijk uwe ouders willen, of wel den priesterlijken staat in de wereld te omhelzen. — Ziehier mijn antwoord.

Wat den huwelijken staat betreft, ik kan u dien niet aanraden, dewijl de heilige Paulus hem aan niemand aanbeveelt, ten zij er eene noodzakelijkheid bestond ten gevolge eener aangewende ononthouding, noodzakelijkheid die, ik ben er zeker van, voor u niet bestaat.

En wat den priesterlijken staat in de wereld aangaat, merk wel op, dat de wereldlijke priester ¹ te gelijker tijd én de verplichtingen van het priesterschap, én de verstrooidheden met de gevaren der wereldlingen heeft; want, daar hij in 't midden der samenleving verkeert, kan hij alle wanorde die zijn huis en zijne familie overkomt niet vermijden, noch buiten alle

(1) In Italie ziet men dikwijls priesters die bij hunne familie wonen.

gevaar zijn voor zijne ziel ; in zijn huis zelf is hij aan bekoringen blootgesteld, dewijl hij niet beletten kan dat zich daar vrouwen bevinden, bloedverwanten of dienstdoden, en daar vreemdelingen komen. Gij zoudt u geheel moeten terugtrekken in eene bijzondere kamer, uitsluitend bezig met de zaken die God aangaan ; doch zulks is allermoeijlijkst ten uitvoer te brengen, en ook is het uitermate zeldzaam dat priesters die bij hunne familie wonen zich op de volmaaktheid toeleggen.

Van den anderen kant, treedt gij in een klooster waar de regeltucht heerscht, dan zijt gij niet meer genoodzaakt te denken aan hetgeen kost en kleeding betreft, wijl men u daar van alles voorziet. Gij zult er niet aanhoudend verhinderd worden door bloedverwanten en door de onvermijdelijke beslommering van een wereldlijk huis ; geen personen zult gij er aantreffen wier tegenwoordigheid den geest ontstelt. In een woord, alzoo van de wereld afgezonderd, zult gij niets meer hebben wat zou kunnen beletten u aan ingetogenheid en gebed over te geven.

Ik heb gesproken van een klooster waar de *regeltucht heerscht* ; want indien er

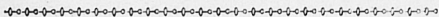
spraak was van eenig ander waar men op ongeregelde wijze leeft, zou het beter zijn in uw huis te blijven en daar uwe ziel zalig maken naar uw vermogen; want in een klooster treden waar de regeltucht is vervallen, is u in gevaar stellen van verloren te gaan. Al zoudt gij ook oprecht besloten zijn u op het inwendig gebed toe te leggen en met niets anders dan met God bezig te houden, toch door de kwade voorbeelden uwer medebroeders langzamerhand meegeesleept, en u daarenboven uitgelachen en zelfs vervolgd ziende als gij hunne handelwijze weigert te volgen, zoudt gij ten laatste al uwe devotiën verwaarloozen en doen gelijk de anderen; aldus leert de ondervinding.

Eindelijk, indien God zich gewaardigt u de genade der roeping te geven, let wel op dat gij ze bewaart met u dikwijls aan Jezus en Maria door heilige gebeden aan te bevelen; en weet, zoo gij besluit u geheel aan God te geven, dat de duivel zijne pogingen om u in zonde te doen vallen, en vooral u de roeping te doen verliezen, zal verdubbelen.

Ik eindig met u de verzekering mijner eerbiedige gevoelens aan te bieden, en ik

bid den Heer u de genade te verleenen
Hem geheel toe te behooren.

RAADGEVINGEN

AAN EENE JONGEDOCHTER

DIE IN TWIJFEL IS OVER DEN STAAT WELKEN ZIJ
MOET KIEZEN, (1)

Bemide dochter in Jezus-Christus.

Gij zijt in beraad over den levensstaat dien gij moet omhelzen. Ik zie dat gij moeite hebt om tot een besluit te komen : van de eené zijde roept u de wereld en noodigt u ten huwelijk uit ; van de andere zijde, Jezus-Christus verlangt ook dat gij u aan Hem zoudt schenken en religieuze worden in eene vurige kloostergemeente. Weet dat uwe eeuwige zaligheid afhangt van de keuze welke gij zult doen. Daarom raad ik u aan dagelijks den Heer te bidden, en begin van het oogenblik af dat gij dezen brief

(1) De heilige schrijver veronderstelt (evenals in het voorgaande antwoord) dat de persoon aan wie hij deze raadgevingen richt, reeds is geroepen of ten minste een begin van roeping tot den religieuzen staat gevoelt, maar dat zij aarzelt, omdat de wereld haar terughoudt. Anders is het in den brief aangaande de geestelijke oefeningen.

leest, opdat Hij u verlichte en kracht verleene zooals gij noodig hebt om den staat te kiezen die de nuttigste is voor uwe zaligheid ; opdat gij over de keuze die gij doet, u niet zoudt te beklagen hebben gedurende heel uw leven en de gansche eeuwigheid door, wanneer er geen tijd meer zal zijn om uwen misslag te herstellen.

Onderzoek wat het voordeeligste voor u is, wat u het zekerst kan gelukkig maken : is het een mensch van deze wereld tot bruidegom te hebben, of bruid te zijn van Jezus-Christus, Gods Zoon en Koning des hemels ? Zie welke dezer twee partijen u de beste toeschijnt, en verkies die. — De heilige Agnes werd, van den ouderdom van dertien jaren af, zeer gezocht om hare buitengewone schoonheid. Onder anderen, bood zich de zoon aan van den stadhouder van Rome ; doch de heilige maagd sloeg hare oogen op Jezus-Christus, die haar voor zich wilde, en gaf den jongeling ten antwoord : « Ik heb een bruidegom, die u en alle koningen der aarde overtreft ; ik kan hem niet verlaten om een anderen te volgen. » En inderdaad deze heldhaftige maagd verkoos het leven in een zoo teederen leeftijd te verliezen, en met blijdschap

doorstond zij de marteldood ter liefde van Jezus-Christus. — Eene andere maagd, de heilige Domitilla, gaf een dergelijk antwoord aan den graaf Aurelianus, die een voornaam man was; zij ook stierf als martelares, en wilde liever levend verbrand worden dan Jezus-Christus te verzaken. — Welk moet thans in den hemel het geluk dier deugdzame maagden zijn over een zoo goede keuze, geluk dat eeuwig zal duren. Hetzelfde geluk is het aandeel en zal het immer blijven van alle jonge dochters die de wereld verlaten om aan Jezus-Christus zich toe te wijden.

Overweeg dus ook welke de gevolgen zijn van den staat dien gij zult kiezen, door u aan de wereld, of door u aan Jezus-Christus te geven. De wereld biedt u de goederen der aarde aan, rijkdommen, eer, uitspanning, vermaken; Jezus-Christus integendeel, geeselen, doornen, smaad en kruisen; dit ook heeft Hij voor zich zelve verkozen gedurende al den tijd dien hij hier op aarde doorbracht; maar daarbij voegt Hij twee overgrootte voordeelen die de wereld u niet kan geven: den vrede des harten in dit leven, en den Hemel in het andere.

Daarenboven, alvorens te besluiten welken staat gij zult omhelzen, is het noodig voor oogen te houden dat uwe ziel eeuwig is; dit wil zeggen: na het tegenwoordig leven dat toch weldra eindigt, zult gij door de dood de eeuwigheid moeten ingaan, om u van uwe intrede af, in het verblijf der straffen of der belooningen te bevinden, volgens hetgeen gij op aarde door uwe werken zult verdiend hebben. Dus tot welke plaats gij na uw laatsten snik u moet begeven, hetzij in het verblijf des levens, hetzij in het verblijf der dood, dàar zult gij wonen de gansche eeuwigheid door. Gij zult óf wel voor altijd zalig en gelukkig te midden der vreugde des hemels zijn, óf wel verloren en wanhopend voor altoos te midden der folteringen van de hel. Overweeg bijgevolg dat alle dingen dezer wereld slechts van korten duur zijn. Gelukkig hij die zijne ziel redt! Wee hem die haar verliest! Herinner u altoos dezen grooten grondregel van Jezus-Christus: « Wat toch zal het den menschen baten, indien hij de geheele wereld wint, zijne ziel echter verliest? » Die waarheid heeft zoo vele christenen bewogen in de kloosters zich op te sluiten of afgezonderd te leven in de woestijn; aan zoo vele jonge

dochters heeft zij doen besluiten de wereld te verlaten om zich aan God toe te wijden en eene goede dood te sterven.

Zie vervolgens wat zoo vele groote vrouwen geworden zijn, zoo vele princessen en koninginnen, die in de wereld gediend, geprezen, geëerd en bijna aangebeden werden! hebben zij het ongeluk gehad van verloren te gaan, wat blijft hun over van al hunne rijkdommen, vermaken en eer, tenzij pijnen en gewetens knagingen die hen eeuwig zullen kwellen, zoolang God God zal blijven, zonder ooit eenig reddingsmiddel in hunnen eeuwigen ondergang te mogen verhoppen.

Doch werpen wij nu een blik op de goederen welke de wereld in dit leven aan hen geeft die haar volgen, alsook op de voordeelen welke God bezorgt aan dezen die Hem beminnen en om zijne liefde de wereld verlaten.

De wereld belooft haren aanhangers groote dingen; doch, wie ziet niet dat de wereld een bedriegster is, die belooft maar hare beloften niet nakomt? en ware zij getrouw om ze te vervullen, welke zijn de goederen die men van haar mag verwachten? het zijn slechts aardsche goederen.

Geeft zij den vrede, het geluk zooals zij belooft? neen; want al hare goederen streelen de zinnen en het vleesch, maar kunen hart en ziel niet bevredigen. Onze ziel is door God geschapen, alleen om Hem te beminnen in dit leven en Hem te bezitten in het andere; vandaar dat alle goederen der wereld, alle vermaken en grootheden om ons hart heengaan maar er geenszins intreden; God alleen kan het bevredigen. Ook bekende Salomon dat alle dingen dezer aarde niets anders dan ijdelheid en logentaal zijn, dat zij verre van onze ziel te bevredigen, eerder geschikt zijn haar te kwellen. ¹

En inderdaad, de ondervinding leert dat zij die het overvloedigst van die goederen voorzien zijn, des te meer in angst en droefheid leven. Indien het geluk in de voorrechten der fortuin bestond, dan zouden de princessen en koninginnen allen volmaakt gelukkig zijn; want aan dezen ontbreken noch vermaken, noch schouwspelen, noch feesten, noch kostelijke maaltijden, noch heerlijke paleizen, noch prachtige rijtuigen, noch rijke kleederen, noch kostbare juweelen, noch bedienden altoos bereid om

(1) *Universa vanitas et afflictio spiritus.* (Ecl. 1. 14.)

haar te voldoen en bij haar hun hof te maken. Nogtans is het geheel anders, en die gelooven dat zij voldaan zijn, bedriegen zich. Vraag haar of zij een volmaaktten vrede genieten, of zij volkomen gelukkig leven, wat zullen zij antwoorden? Allen zullen u zeggen dat zij een ongelukkig leven leiden, en zelfs niet weten wat vrede is. De harde behandeling die zij moeten verduren van hare echtgenooten, het verdriet dat de kinderen haar aandoen, jaloeschheid, vrees, bekommering des huisgezins, vervullen hare dagen met angst en bitterheid.

Elke gehuwde vrouw mag eene martelares van geduld genoemd worden, in geval dat zij wezenlijk geduldig is; zoo niet, leidt zij in dit leven eene marteldood die haar nog veel pijnlijker zal wezen gedurende de eeuwigheid. Al had zij geen ander lijden te verduren, de knaging van het geweten zou voldoende zijn om haar aanhoudend te kwellen; want daar zij gehecht is aan de aardsche goederen, denkt zij weinig aan hare ziel, nadert weinig tot de heilige Sacramenten, en is weinig bedacht om zich aan God aan te bevelen; van deze hulpmiddelen die noodzakelijk zijn om wel

te leven beroofd, kan zij zich niet vrijwaren van zonde, noch de gedurige verwijtingen van haar geweten ontvluchten. Ziedaar hoe de vreugden die de wereld belooft, in bitterheid veranderen, en eene reden worden te vreezen voor de zaligheid. — Ongelukkige die ik ben, zal zij tot zich zelve zeggen: wat zal er bij de dood van mij worden, na dit leven dat ik doorbreng van God verwijdert in eenen zonden staat, en onophoudelijk overgaande van kwaad tot erger. Ik zou mij willen afzonderen om een weinig te overwegen; maar de zorgen die mijne familie vereischt, de gedurige beslemmering van mijn huisgezin laten mij zulks niet toe. Ik zou de predikingen willen aanhooren, meermalen biechten en Communiceeren, dikwijls naar de kerk gaan, doch mijn man verzet er zich tegen; dikwijls kan ik niet, gelijk het betaamt, vergezeld worden; daarbij heb ik aanhoudende bezigheden: zorg voor kinderen, bezoeken, en zoo vele andere lasten die nooit ontbreken, houden mij gedurig te huis opgesloten, zoodat het mij nauwelijks op de feestdagen toegelaten wordt de Mis te gaan bijwonen, en dan nog op het laatste uur. Ik heb eene dwaasheid begaan met te

willen huwen; ik kon zoo gemakkelijk heilig worden in het klooster! — Maar waartoe dient al dat jammeren, tenzij om de droefheid die men gevoelt, nog te vermeerderen ziende dat er geen tijd meer is om het besluit welk men heeft genomen van zich aan de wereld te geven te herroepen? En is alzo het leven vol bitterheid, wat zal de dood zijn? Dan zal de vrouw dienstmeiden, echtgenoot en kinderen rondom haar bed zien weenen; doch dit alles, verre van haar eenige verlichting te verschaffen, zal slechts de smart vermeerderen; en alzo gekweld, arm aan verdiensten en vol schrik over hare eeuwige zaligheid, moet zij verschijnen voor Jezus-Christus die haar zal oordeelen.

Welk integendeel is het geluk van eene religieuze die uit liefde voor Jezus-Christus aan de wereld heeft verzaakt, te leven omringd van zoovele heilige bruiden van Jezus, in eene eenzame cel, verre van het gewoel der wereld en van de naaste gevaren God te verliezen die men in de wereld bij elken stap aantreft! en hoeveel grooter zal deze troost zijn in het oogenblik der dood, hare jaren te hebben doorgebracht in gebeden, verstervingen en zoo vele andere oefenin-

gen van godsvrucht, in bezoeken aan het Heilig Sacrament, biechten en Communien, akten van ootmoedigheid, van hoop, van liefde tot Jezus-Christus! De duivel wel is waar, zal niet nalaten haar te verontrusten, door de herinnering aan de fouten die zij in hare jeugd heeft bedreven; doch haar Goddelijke Bruidegom voor Wien zij de wereld heeft verlaten, zal haar wel gerust stellen; en alzoo vertroost zal zij sterven met een vol betrouwen, minzaam met den gekruisten Jezus vereenigd, die haar ten hemel zal voeren om er een eeuwig geluk te genieten.

Daar gij aldus, mijne beminde dochter, den staat te kiezen hebt waarin gij uw leven moet doorbrengen, neem dien welken gij zoudt willen gevolgd hebben, zoo gij de dood nabij waart. Bij de dood zegt ieder persoon die wereldsch leefde, met leedwezen tot zich zelve, op het zien dat de wereld voor haar eindigt: Ach, had ik gewerkt om heilig te worden! had ik toch de wereld verlaten om mij aan God toe te wijden! — Maar wat gedaan is, is gedaan; niets blijft meer over dan te sterven en te verschijnen voor den rechterstoel van Jezus-Christus, die zeggen zal: Kom geze-

gende ziel, kom u eeuwig met mij verblijden ; — of wel : Verwijder u van Mij, en ga voor eeuwig naar de hel.

Gij moet dus kiezen tusschen de wereld en Jezus-Christus.

Kiest gij de wereld, weet dat gij het vroeg of laat zult beklagen ; denk er dus wel aan. De wereld ziet een groot getal vrouwen verloren gaan ; het klooster daarentegen ziet er weinige. Beveel u den gekruisten Jezus en zijner allerheiligste Moeder aan, opdat zij u de genade schenken datgene te kiezen wat het beste voor uwe zaligheid is.

Zoo gij religieuze wilt worden maakt het voornemen u te heiligen ; want wilt gij in het klooster leven en onvolmaakt leven gelijk sommige religieuzen die niet zeer ijverig zijn, dan zal het u tot niets dienen in eene orde te treden ; verre van daar, gij zoudt er een ongelukkig leven en daarna eene rampzalige dood vinden.

Eindelijk , ofschoon gij veel tegenzin zoudt hebben om u in een klooster op te sluiten, kan ik u toch den huwelijken staat niet aanraden, daar de heilige Paulus dien aan niemand aanbeveelt, buiten het geval van volstrekte noodzakelijkheid die, gelijk

ik verhoop, niet bestaat voor u ; blijf dan in de wereld binnen uw huis en tracht daar heilig te worden.

Ik verzoek u gedurende negen dagen het volgende gebed te doen :

Heer, Jezus-Christus, die gestorven zijt voor mijne zaligheid ; ik smeek U door de verdiensten van uw bloed, mij het licht en de sterkte te geven welke mij noodig zijn om den staat te kiezen waarin ik het zekerst mijne ziel zal redden. — En gij mijne teedere Moeder Maria ! verkrijg mij deze genade door uwe machtige voorspraak.

REDEVOERING

TOT GODVRUCHTIGE JONGE DOCHTERS. (1)

Mijne beminde dochters in Jezus-Christus!

Mijn voornemen is niet, u in dit onderhoud al de verdiensten en voordeelen uit te leggen die de jongedochters bekomen door hunne maagdelijkheid aan Jezus-Christus toe te wijden ; ik zal mij vergenoegen deze in het kort aan te stippen.

VERHEVENHEID VAN DEN MAAGDELIJKEN STAAT.

Ten eerste worden de maagden in Gods oogen, schoon als de Engelen des hemels. ² Baronius verhaalt, dat men bij de dood van eene godvruchtige maagd, Georgia genaamd, eene groote menigte duiven heen en weer zag vliegen ; en toen haar lichaam naar de kerk werd gedragen, kwamen die duiven op het dak nederzitten juist boven de plaats waar de doodkist stond, en zij verwijderden zich alleen na de begrafenis der overledene. Iedereen geloofde dat deze

(1) «Handboek voor den Missionaris.» 8 Hoofd. § 3, «Prédication.» Ch. 8. § 3. T. XVI p. 272.

(2) Erunt sicut Angeli Dei in cœlo. (Matth. 22. 30.)

duiven Engelen waren die het maagdelijk lichaam van die Heilige alzoo vereerden.

Daarenboven, wanneer eene jonge dochter aan de wereld verzaakt en zich aan de liefde van Jezus-Christus toewijdt, wordt zij de Bruid van den Zoon Gods. In het Evangelie wordt de Zaligmaker nu Vader, dan Meester en Herder der zielen genoemd; maar voor de maagden noemt Hij zich Bruidegom. ¹

Als eene jonge dochter in de wereld zich wil vestigen, onderzoekt zij eerst, indien zij voorzichtig is, degenen die naar hare hand dingen, en tracht te weten wie onder hen de edelste en de rijkste is. Wenden wij ons dan tot de Bruid in het Hooglied, die volmaakt de voorrechten van den goddelijken Bruidegom kent, en vragen wij haar, wie Hij is. — Zeg mij, o heilige Bruid! wie is degene dien gij bemint, en die u de gelukkigste aller vrouwen maakt? ² Mijn Welbeminde, is haar antwoord, is geheel wit door zijne zuiverheid, en rood door de liefde die Hem verteert; in een woord, Hij is zoo schoon, zoo edel, zoo vriendelijk, dat

(1) Exierunt obviam Sponso. (Matth. 25. 1.)

(2) Dilectus meus candidus, et rubicundus, electus ex millibus. (Cant. 5. 19.)

men in Hem den beminnelijksten aller bruidegommen vindt.

Toen men aan de heilige Agnes den Zoon van den Stadhouder van Rome tot Bruidegom aanbood, had deze roemvolle maagd dan wel gelijk tot antwoord te geven, zooals de heilige Ambrosius verhaalt, dat Zij eene veel gunstigere partij gevonden had. ¹

Dergelijk antwoord gaf de heilige Domitilla, nicht van den keizer Domitianus, aan de personen die haar wilden overtuigen, dat zij met den graaf Aurelianus kon huren, aangezien dat hij toestemde dat zij christen bleef. — « Maar zegt mij, antwoordde zij hun, indien zich aan eene jonge dochter van den eenen kant een groote vorst, en van den anderen kant een arme burger aanbood, wien van beiden zou zij tot bruidegom kiezen? Om mij aan Aurelianus te schenken zou ik den Koning des hemels moeten verlaten; dit ware wel eene dwaasheid, die ik geenszins wil begaan!» Alzoo, om getrouw te blijven aan Jezus-Christus, wien zij hare maagdelijkheid had geschonken, leverde zij zich over om levend verbrand te worden, straf tot welke zij door

(1) Sponsum offertis? meliorem reperi. (De Virg. l. 1.)

haar barbaarschen minnaar zelve veroordeeld werd. ¹

De edelmoedige zielen, die uit liefde tot Jezus-Christus aan de wereld verzaken, worden de geliefde bruiden van den Zoon Gods. Zij worden de Eerstelingen van het Lam Gods genoemd. ² Waarom Eerstelingen? Omdat, zegt de kardinaal Hugues, evenals de eerste vruchten aangenamer zijn dan de anderen, zoo ook de maagden het voorwerp van de voorliefde des Heeren zijn. De goddelijke Bruidegom voedt zich tusschen leliën. ³ En wie zijn die leliën, tenzij de vurige zielen die hunne maagdelijkheid aan Jezus-Christus toewijden? De eerbiedwaardige Beda verzekert, dat de eer welke de maagden aan God geven door de lelie hunner zuiverheid ongeschonden voor Hem te bewaren, een zang is, den Heer aangenamer dan de zang van alle andere Heiligen. Inderdaad, de Heilige Geest verklaart het, geen ander goed kan de verdienste van de maagdelijkheid evenaren. ⁴ Om deze reden ook, zegt de kardinaal Hugues, kan men

(1) Croiset. Exerc. 12 mai.

(2) Primitiæ Deo et Agno. (Apoc. 14. 4.)

(3) Qui paseitur inter lilia. (Cant. 2. 16.)

(4) Non est digna ponderatio continentis animæ. (Ecclesi 26. 20.)

van de andere beloften, maar niet van de belofte der maagdelijkheid, ontslagen worden. Daarom ook meenen de leeraren dat de heilige Maagd Maria, bereid geweest ware aan de verhevene waardigheid van Moeder Gods te verzaken, liever dan den schat van hare maagdelijkheid te verliezen.

Wie dan hier op aarde zal ooit de heerlijkheid kunnen begrijpen, die God in den hemel voor zijne zuivere bruiden heeft weggelegd? De kerkleeraren zeggen, dat de maagden in den hemel hunne eigene eerekrans hebben, dit is eene bijzondere blijdschap waarvan de andere heiligen beroofd zijn.

Maar gaan wij over tot hetgeen meer rechtstreeks het voorwerp betreft dat wij thans in het oog hebben.

Eene jonge dochter zal mij zeggen: Kan ik niet insgelijks heilig worden wanneer ik een huwelijk aanga? — Gij zult het antwoord niet uit mijnen mond, maar uit dien van den heiligen Paulus vernemen; gij zult terzelfder tijd zien welk verschil er bestaat tusschen de maagden en de gehuwde personen. Ziehier de woorden van den Apostel: «De ongehuwde vrouw, de maagd, denkt aan hetgeen den Heer betreft; denkt om heilig

te zijn naar lichaam en geest ; maar de gehuwde denkt om hetgeen de wereld aangaat, hoe zij haren man zal behagen. » ¹
 — Dan voegt hij er bij : « Dit echter zeg ik tot uw nut ;... tot bevordering van wat eersaam is en in staat stelt om den Heer zonder verhandering te bidden. » ²

Laat ons dezen raad van den Apostel goed overwegen. Ik merk ten eerste op, dat de gehuwde vrouwen, wel is waar heilig kunnen zijn naar den geest, maar niet naar het lichaam ; terwijl eene maagd die godvruchtig leeft, heilig is naar geest en lichaam, daar zij hare maagdelijkheid aan Jezus-Christus heeft geschonken. « Heilig naar lichaam en geest. » Neemt daarenboven deze woorden in acht : « Hetgeen in staat stelt om den Heer zonder verhandering te bidden. » — Ach ! wat al verhanderingen vinden de gehuwde vrouwen om heilig te worden ! Verhanderingen des te grooter naarmate hun staat verhevener is. Om heilig te worden moet men er de middelen toe nemen, vooral zich veel op het inwendig

(1) Mulier innupta et virgo cogitat quae Domiri sunt, ut sit sancta corpore et spiritu ; quae autem nupta est, cogitat quae sunt mundi, quomodo placeat viro.

(2) Porro hoc ad utilitatem vestram dico..., ad id quod honestum est, et quod facultatem praebet sine impedimento Dominum obsecrandi. (1. Cor. 7. 34.)

gebed toeleggen, dikwijls de heilige Sacramenten ontvangen, en onophoudelijk aan God denken. Maar hoe kan eene gehuwde vrouw den tijd hebben om zich met goddelijke zaken bezig te houden? » De gehuwde vrouw denkt aan hetgeen de wereld betreft, hoe zij haren man zal behagen » ¹ zegt de heilige Paulus, zij moet in de behoeften van haar huisgezin, in voedsel en kleeding voorzien; zorgen voor de opvoeding der kinderen, haren man en zijne bloedverwanten voldoen; daardoor, voegt er de Apostel bij, wordt haar hart verdeeld, en zij is verplicht hare genegenheden tusschen echtgenoót, kinderen en God te verdeelen. Hoe kan eene gehuwde vrouw tijd hebben om veel te bidden en dikwijls tot de heilige Tafel te naderen, wijl zij er niet eens genoeg vindt voor hetgeen haar huisgezin vereischt? De man wil gediend worden, de kinderen weenen, schreeuwen of vragen duizende dingen; hoe dan te midden van zoo veel zorg en gewoel zich aan het inwendig gebed overgeven? Nauwelijks zal zij op Zondag naar de kerk kunnen gaan om daar in ingetogenheid God te bidden en te com-

(1) *Quae nupta est, cogitat quae sunt mundi, quomodo placeat viro.*

municeeren. De goede wil zal haar bijblijven; maar het zal haar zeer moeilijk zijn zich op de goddelijke zaken naar behooren toe te leggen. Door deze ontbeering, wel is waar, zou zij verdiensten kunnen winnen, door zich over te geven aan den wil van God, die in zulken staat van haar niets anders vraagt dan een gedurig offer van onderwerping en geduld; doch te midden van zooveel verstrooidheden en beslommering, zonder gebed noch sacramenten, zal het haar bijna onmogelijk zijn die heldhaftige deugd van geduld en overgiving te bezitten.

Och! gave God dat de gehuwde vrouwen niets anders te betreuren hadden dan het gebrek aan noodigen tijd om hunne godvruchtige oefeningen te verrichten! Het grootste kwaad is het gevaar waarin die ongelukkige zich aanhoudend bevinden de genade Gods te verliezen, daar zij verplicht zijn dikwijls met schoonbroeders en andere naastbestaanden of vrienden van hunnen man, hetzij te huis of elders te verkeerren. Dit weten de jonge dochters niet; maar dit weten zeer goed de gehuwde vrouwen die dagelijks aan al die gevaren zijn blootgesteld; dit weten ook de biechtvaders die

hen aanhooren. Wij spreken niet van de droevige dagen welke al de gehuwde vrouwen moeten doorbrengen. Het slecht gedrag van eenen man, het verdriet dat de kinderen hun aandoen, de behoeften van het huishouden, de lastige eerbewijzingen aan schoonmoeder en schoonzusters, de smarten der baring die altijd met doodsgevaar gepaard gaat, achterdocht, gewetensangsten aangaande de opvoeding der kinderen, dit alles vormt eene keten van kwellingen in welke de gehuwde vrouwen onophoudelijk zuchten, gelukkig nog indien zij hunne ziel niet verliezen, en God hun de genade schenkt van niet uit de hel van dit leven over te gaan tot de hel der eeuwigheid ! Dit is het lot dat de jonge dochters wacht die zich aan de wereld schenken. Maar hoe, zal men mij zeggen, onder al die gehuwde vrouwen is er niet ééne die heilig wordt? — O ja, er zijn er, maar welke ? Zij die de heiligheid bereiken door te lijden als martelaressen, zij die alles voor God weten te verduren, met een geduld dat niets kan ontstellen. Hoe velen zijn er die zich tot zulke volmaaktheid verheffen ? Helaas ! het zijn witte raven ! En zoo gij er eene aantreft zult gij vernemen

dat zij bitterlijk weent van spijt omdat zij in de wereld gebleven is, terwijl zij zich aan Jezus-Christus kon toewijden. Ik voor mij herinner mij niet, onder de gehuwde vrouwen, ooit eene godvruchtige persoon die over haren staat tevreden was te hebben aangetroffen.

Het waar geluk is dus het aandeel der personen die zich aan Jezus-Christus schenken. Zij zijn buiten de gevaren waaraan de gehuwde vrouwen noodzakelijk zijn blootgesteld. Zij hebben hun hart, noch aan kinderen, noch aan wereldsche menschen, noch aan vergankelijke goederen, noch aan ijdelens opschik, noch aan welke dienstbaarheden ook, gehecht. De gehuwde vrouwen zijn verplicht zich met zorg en groote onkosten te versieren om volgens haren staat in de wereld te verschijnen en te behagen aan hare echtgenooten; eene jonge dochter integendeel die zich aan Jezus-Christus heeft geschonken, heeft anders niets noodig dan een kleed dat haar dekt, hoe gemeen het ook zij; zij zou zelfs ergernis geven indien zij zich sierlijk kleepte. Daarenboven behoeven de maagden niet voor huisgezin, noch voor kinderen, noch voor echtgenoot te zorgen; al hare gedach-

ten en zorg hebben ten doel Jezus-Christus te behagen, Wien zij ziel, lichaam en liefde hebben gegeven. Zoo is hare geest vrijer om aan God te denken, en zij hebben meer tijd om te bidden en dikwijls de heilige Sacramenten te ontvangen.

Maar laat ons de verschooningen hooren die sommige personen, welke weinig liefde voor Jezus-Christus hebben, aangeven.

Ik zou, zegt men, aan het wereldsche wel willen verzaken, kon ik maar in een klooster treden, of ten minste indien het mij altijd geoorloofd ware naar de kerk te gaan om er mijne godvruchtige oefeningen te verrichten; maar van den eenen kant kan ik te huis niet blijven, waar ik broeders heb die mij mishandelen; en, van den anderen kant weigeren mij mijne ouders het veelvuldig bezoeken der kerk. — Alvorens te antwoorden stel ik u deze vraag: Wilt gij aan de wereld verzaken om een gemakkelijker leven te leiden of om uwe heiligheid te bewerken, om uwen wil te doen of dien van Jezus-Christus? En zoo gij de wereld wilt verlaten om uwe heiligheid te bewerken en aan Jezus-Christus te behagen, stel ik u eene tweede vraag: Zeg mij, waarin bestaat de heiligheid? De heiligheid bestaat

hierin niet, in een klooster te wonen, noch den ganschen dag in de kerk door te brengen; maar wel bestaat zij, van den eenen kant, in veel te bidden en dikwijls te communiceeren indien men kan, en van den anderen kant in te gehoorzamen, zich voor het huis nuttig te maken, in de afzondering te leven en de moeilijkheden en versmadingen voor God te verdragen. En zoo gij in het klooster tradt, wat zoudt gij daar doen, meent gij? Zoudt gij daar altoos op het koor of in uwe cel zijn, en er niet uitgaan tenzij om u naar de eetzaal of naar de recreatie te begeven? — Zeker is er in het klooster een tijd bepaald voor het gebed, de mis en de communie; maar daarna moeten de religieuzen zich ook met den huisdienst bezig houden, bijzonder de leekezusters, die niet naar het koor gaande aan het werk worden gezet, en bijgevolg minder tijd aan het gebed kunnen besteden. Van alle kanten roept men: een klooster, een klooster! Ach! de godvruchtige personen, die arm zijn, kunnen veel gemakkelijker het gebed beoefenen en heilig worden in hun eigen huis dan in een klooster! Hoe velen zijn er mij bekend, die het beklagd hebben een klooster te zijn ingetreden, vooral in zekere

huizen waar de kloostergemeente talrijk is en de arme leekzusters nauwelijks een tijd vinden om hun rozenhoedje te bidden !

Maar, zult gij antwoorden, ik heb eenen vader en eene moeder van lastigen aard, broeders die moedwillig zijn ; allen mishandelen mij, ik kan het niet uitstaan. — Welnu ! indien gij u aan de wereld geeft, zult gij er niemand meer vinden die u tegenstrijdt, geene schoonmoeder, schoonzusters, man of kinderen ? Ach ! hoe vele harde behandelingen zijn er te verduren van den kant der echtgenooten ! eerst doen zij schoone beloften, en kort daarna zijn het geene échtgenooten meer, maar eer dwingelanden voor hunne ongelukkige vrouwen, die zij niet als hunne gezellinnen, maar als hunne slavinnen beschouwen. Vraagt het, vraagt het aan alle gehuwde vrouwen, en gij zult zien of hetgeen ik zeg niet waar is ; doch liever, vraagt het niet en zeg mij of gij soms deze waarheid niet reeds geleerd hebt door het voorbeeld uwer moeders ? Ten minste, hebt gij u aan God gegeven en valt er in uw huis te lijden, gij zult het verdragen ter liefde van Jezus, en de Heer weet wel hoe het kruis u licht en zoet te maken ; maar welke smart is het te moeten

lijden, en lijden voor de wereld, zonder troost noch verdienste! Geloof mij, indien Jezus u tot zijne liefde roept, indien Hij u voor zijne bruiden wil, gehoorzaamt zonder vrees aan zijne stem, Hij zal niet nalaten u te troosten en te verheugen, zelfs te midden van het lijden. Dit moet nogtans verstaan worden, zoolang gij Hem zult beminnen en u als zijne ware bruiden gedragen.

MIDDELEN OM DE MAAGDELIJKE ZUIVERHEID TE
BEWAREN.

Leert dan welke de middelen zijn die gij moet nemen om als ware bruiden van Jezus-Christus te leven en tot de heiligheid te geraken.

Om heilig te zijn is het niet genoeg dat eene maagd hare maagdelijkheid beware en bruid van Jezus-Christus genoemd worde; zij moet nog de deugden beoefenen die eigen zijn aan eene bruid van Jezus-Christus. Men leert in het Evangelie, ¹ dat de hemel wordt vergeleken met de maagden; maar met welke? ongetwijfeld met de wijze maagden en niet met de dwaze. De wijze maagden traden de bruiloftszaal binnen;

(1) Matth. 25, 1.

maar de dwaze vonden de deur gesloten, en haar zeide de Bruidegom: «Ik ken u niet.»¹ Gij zijt maagden, maar ik erken u niet voor mijne bruiden. — De ware bruiden van Jezus-Christus volgen haar goddelijken Bruidegom overal waar Hij gaat. «Zij volgen het Lam waar het gaat.»² Wat beteekent dit, den Bruidegom volgen? De heilige Augustinus verklaart: dat is Hem navolgen door zijne voetstappen naar ziel en lichaam te bewandelen. Na Hem uw lichaam te hebben toegewijd, moet gij Hem geheel uw hart schenken, zoodat het zich uitsluitend bezig houde met Hem te beminnen. Gij moet dus de middelen gebruiken om u geheel aan Jezus-Christus te geven.

1. Het eerste middel is het *inwendig gebed* op hetwelk gij u ijverig moet toeleggen. Maar denkt niet dat men om te overwegen, in een klooster moet zijn of geheel den dag in de kerk doorbrengen. Te huis, wel is waar, is er dikwijls geraas en verwarring ter oorzaak van personen die over en weer gaan; nochtans, als men het wil, vindt men altijd plaats en tijd om zich aan het gebed

(1) Nescio vos.

(2) Sequuntur Agnum quocumque ierit. (Apoc. 14. 4.)

over te geven ; zoo bij voorbeeld wanneer er in het huis meer stilte heerscht, hetzij 's morgens vóór dat de anderen opstaan, hetzij 's avonds, nadat zij zich ter rust hebben begeben. Overigens is het niet noodig om het inwendig gebed te doen, dat men altijd op de knieën blijve zitten ; wanneer er geen gunstiger oogenblik is, kan men de overweging zelfs werkende en gaande doen ; het is genoeg zich met God bezig te houden : bij voorbeeld aan het lijden van Jezus-Christus, of aan een ander godvruchtig onderwerp denken.

2. Het tweede middel is het *dikwijls ontvangen* der heilige Sacramenten : de Biecht en de Communie. — Wat de Biecht betreft men moet zich eenen Bestuurder kiezen, aan wiens leiding men zich in volle gehoorzaamheid onderwerpe ; zoo niet zal men nooit zeker wandelen. — Aangaande de Communie is het weinig er slechts uit gehoorzaamheid toe te naderen ; men moet ze verlangen en vragen. Dit goddelijk brood vereischt eene hongerige ziel ; Jezus-Christus wil verlangd worden. Het dikwijls communiceeren maakt de bruiden van Jezus aan den hemelschen Bruidegom getrouw, voornamelijk door haar in de heilige zui-

verheid te bevestigen. Het heilig Sacrament bewaart alle deugden in de ziel, maar zijn voornaamste uitwerksel schijnt te zijn, de lelie der maagdelijke zuiverheid ongeschonden te bewaren volgens de woorden van den Profeet, die dit hemelsch Brood de Tarwe der uitverkorenen noemt en den Wijn die maagden voortbrengt.

3. Het derde middel is de *Afzondering* en de *Waakzaamheid*. — De goddelijke Bruidgom vergelijkt Zijne welbeminde met eene lelie omringd van doornen: «Gelijk eene lelie onder de doornen, zoo is mijne vriendin onder de dochters.» ¹ Indien eene jonge maagd te midden der gezelschappen, der vermaken en andere wereldsche ijdelheden wil leven, zal het haar onmogelijk wezen aan Jezus-Christus getrouw te blijven; zij moet zich dus gedurig tusschen de doornen der onthouding en der versterving bewaren, en vooral jegens de personen van het andere geslacht zich niet alleen met de grootste voorzichtigheid en zedigheid in hare blikken en woorden gedragen, maar ook nog, als dit noodzakelijk zou zijn, met strengheid. Deze zijn de doornen die de

(1) Sicut liliū inter spinas sic amica mea inter filias, (Gaut. 2. 2.)

leliën, dit is, de jonge maagden bewaren; zonder deze voorzorgen gaan zij weldra verloren. — De Heer vergelijkt nog de schoonheid zijner bruid bij die eener tortelduif. ¹ Waarom? Omdat de tortelduif uit hare natuur genegen is het gezelschap der andere vogelen te vluchten, en altijd gaarne alleen is. Alzoo wordt eene maagd schoon in de oogen van Jezus-Christus, wanneer zij een afgezonderd leven leidt en doet wat van haar afhangt om zich verborgen te houden en niet te verschijnen. De heilige Hieronymus zegt, dat deze Bruidegom der zielen jaloersch is. ² Daarom is het Hem zeer onaangenaam eene maagd te zien welke zich aan zijne liefde heeft toegewijd, en nogtans in de wereld zoekt te schitteren en aan de menschen te behagen. De waarlijk deugd-zame personen verkiezen zich zelve te mismaken, liever dan het voorwerp te zijn eener kwade begeerte. — De eerbiedwaardige zuster Catharina van Jezus, eer zij Theresianer-non werd, had de gewoonte zich met vuil water te wasschen en zich daarna aan de brandende zon bloot te stellen om de kleur van haar aangezicht te ver-

(1) *Puehræ sunt genæ tuæ sicut turturis.* (Cant. 1. 9.)

(2) *Zelotypus est Jesus.* (Epist. ad. Eust.)

liezen. Bollandus verhaalt, dat de heilige Andregesina ten huwelijk verloofd, den Heer bad, haar geheel te misvormen; en terstond werd zij verhoord: zij verscheen eensklaps met melaatschheid bedekt, zoodanig dat eenieder haar vluchtte; maar toen de verloving ontbonden was, bewam zij hare eerste schoonheid weder: — In den Spiegel van voorbeelden, door Jacobus Vitri geschreven, leest men dat in een klooster eene jonge dochter was, die zich aan God had toegewijd, en wier oogen eenen vorst bekoord hadden. Daar deze bedreigde het klooster in brand te steken zoo zij niet in zijne verlangens toestemde, wat deed zij? Zij rukte zich de oogen uit en zond ze hem in eenen schotel met deze boodschap: «Zie hier de pijlen die uw hart gewond hebben, neem ze en laat mijne ziel ongeschonden.» — Dezelfde schrijver haalt nog het voorbeeld aan van de heilige Euphemia, die door haar vader aan eenen graaf verloofd was. Ziende dat hij die naar hare hand vroeg, geen middel verwaarloosde om haar ten huwelijk te verkrijgen, nam zij op zekeren dag een mes en sneed zich den neus en de lippen af, zeggende: «IJdele schoonheid, gij zult voor mij geene gelegenheid

van zonde wezen!» De heilige Antonius verhaalt insgelijks dat de heilige Ebbe, abdis van het klooster van Coldingham, een inval der barbaren vreezende, zich met een scheermes den neus en de bovenste lip tot aan de tanden afsneed, en naar haar voorbeeld, deden de andere religieuzen, ten getalle van dertig, hetzelfde. De barbaren kwamen inderdaad, en daar zij haar zoo mismaaft zagen, werden zij woedend, staken het klooster in brand, en deden haar allen in de vlammen omkomen. Baronius die dit verhaal bevestigt, zegt dat de kerk die Maagden als martelaressen vereert. — Zij werden door den heiligen Geest tot deze heldhaftige daad aangedreven; daarom is het aan anderen geenszins geoorloofd zoo te handelen. Overigens ziet gij, wat de maagden die Jezus-Christus beminnen, gedaan hebben om aan de begeerlijkheid der wulpsche menschen te ontsnappen; ten minste moet elke jonge dochter zich zedig gedragen zoo min mogelijk onder de oogen der wereld verschijnen. Indien het ongelukkiglijk gebeurde, dat eene maagd zonder haar schuld het slachtoffer werd van eenig geweld, zij stelle zich gerust; hare zuiverheid zal daarom niet geschonden

zij n
den
ont
lee
ver
het
zie
een
om
ger
A
bev
ge
ma
zij
me
he
zu
he
rel
ge
ge
ge
vo
re

(
nor
(De

zijn. Zoo antwoordde de heilige Lucia aan den dwingeland die bedreigde haar te laten onteeren. «Indien ik tegen mijnen wil beledigd word, zal ik eene dubbele kroon verwerven.» Men kent de zinspreuk : « Niet het gevoel, maar de toestemming kwetst de ziel.» Daarenboven weest verzekerd dat eene jonge dochter, wier gedrag zedig en omzichtig is, zich ook zal doen eerbiedigen.

4) Het vierde middel om de zuiverheid te bewaren, is de *versterving* der zinnen. Volgens den heiligen Basilius, ¹ moet eene maagd om rein te blijven, zuiver van *tong* zijn, door altijd zedig te spreken, en nooit met manspersonen tenzij uit noodzakelijkheid en dan nog met weinige woorden; zuiver van *gehoor*, en daarom vermijden het oor te leenen aan gesprekken over wereldsche zaken; zuiver van *oogen*, door ze gesloten of neergeslagen te houden in tegenwoordigheid der personen van het ander geslacht; zuiver van *gevoel*, met de grootste voorzorg te gebruiken, hetzij jegens anderen, hetzij jegens zich zelve; maar vooral

(1) Nulla in parte mæchhari convenit virginem, non lingua, non aure, non oculo, non tactu, multoque minus animo.
(De Vera Virg.)

moet zij zuiver van *geest* zijn en trachten, door zich spoedig tot Jezus en Maria te wenden, aan alle oneerbare gedachten te wederstaan. — Te dien einde moet zij ook haar lichaam door vasten, onthouding, lijfkastijding en boetewerken versterven; maar om deze verstervingen te plegen moet men verlof van zijnen biechtvader hebben, anders zouden zij eerder voor de ziel na-deelig zijn indien zij hoogmoed veroorzaakten. Niemand mag dus dergelijke boetedoen, alvorens hij de toestemming van zijnen bestuurder verkregen heeft; maar deze toestemming moet men verlangen en vragen, want de biechtvaders staan zulks niet toe, zoolang men er geen verlangen voor te kennen geeft. Jezus is een Bruidegom van bloed, Hij heeft onze zielen als zijne bruiden aangenomen op het kruis, waarop Hij voor ons tot den laatsten druppel van zijn bloed vergoten heeft. ¹ Vandaar dat de bruiden die Hem beminnen, gaarne kwellingen, ziekten, smarten, mishandelingen, beledigingen lijden, en ze niet slechts met geduld maar ook met vreugde aannemen. Zoo moet deze plaats der Heilige Schrift: «Zij volgen

(1) Sponsus sanguinum tu mihi es. (Exod. 4. 25.)

het Lam waar Het gaat» ² verstaan worden. De maagden volgen Jezus, haar goddelijken Bruidegom en zingen met blijdschap zijn lof, zelfs te midden der versmadingen en der kwellingen, naar het voorbeeld van zoo vele heilige Martelaressen, die hare tevredenheid deden uitschijnen te midden der folteringen of terwijl zij tot de dood gingen.

Eindelijk, om de genade der volharding in een heilig leven te verkrijgen, moet gij zorgen u dikwijls en vurig aan de Koningin der Maagden, de allerzuiverste Maria, aan te bevelen. Zij is de middelares, die de vereeniging der zielen met haren goddelijken Zoon bewerkt en sluit; zij geleidt de maagden tot Hem en biedt ze Hem aan als bruiden. ² Eindelijk zij bezorgt aan die uitverkorene bruiden de deugd van volharding; zonder den bijstand van Maria zouden zij even zoo vele ontrouwe bruiden worden.

SLOTWOORD.

Gij dus die mij aanhoort, (ik wend mij tot de jonge dochters die zich door den god-

(1) Sequantur Agnum quocumque ierit. (Apoc. 14. 4.)

(2) Adducentur Regi virgines post eam. (Ps. 44. 15.)

delijken Bruidegom geroepen voelen om ter zijne liefde aan de wereld vaarwel te zeggen) gij die het godvruchtig besluit hebt genomen, geenszins aan de wereld, maar aan Jezus-Christus toe te behooren, ik wil niet dat gij reeds vandaag die belofte doet, en dat gij aanstonds de verplichting op u neemt van de eeuwige zuiverheid te bewaren; deze belofte zult gij doen wanneer God het u zal ingeven, en wanneer gij daartoe de toestemming van uwen biechtvader zult verkregen hebben; ik wil slechts, dat gij door eene eenvoudige akte, zonder verplichting, Jezus-Christus zoudt bedanken voor de gunst die Hij u bewijst, met u tot zijne liefde te roepen; ik vraag dat gij u aanbiedt, om Hem gedurende gansch uw leven, geheel en al toe te behooren. Spreekt dus tot Hem op deze wijze:

Ach! mijn dierbare Jezus, mijn God en mijn Verlosser, die voor mij gestorven zijt! Verschoon mij indien ik U ook mijnen Bruidegom durf noemen; ik waag het, dewijl ik zie dat Gij U gewaardigt mij tot deze eer uit te noodigen; dit is eene genade waarvoor ik niet weet hoe U te bedanken. Ik zou op dit uur in de hel moeten zijn; en liever dan mij te straffen,

wilt Gij dat ik uwe bruid worde. Ach! ja, mijn goddelijke Bruidegom! ik verzaak aan de wereld, ik verzaak aan alles uit liefde tot U; en ik schenk mij geheel aan U. Ach! wat is voor mij de wereld? de wereld! Mijn Jezus! Gij zult voortaan mijn eenig goed, mijn eenige liefde wezen. Ik zie dat gij geheel mijn hart wilt; geheel wil ik het U geven; ik smeeek U, aanvaard mijn offer, verstoot mij niet gelijk ik verdien. Vergeet al het verdriet dat ik U in het verleden heb aangedaan; het is mij leed uit geheel mijne ziel. Ach! ware ik gestorven alvorens U te vergrammen! Schenk mij vergriffenis; ontsteek in mij uwe heilige liefde; verleen mij de genade U getrouw te zijn, en nimmer meer U te beledigen. Gij hebt U, mijn Bruidegom, geheel aan mij gegeven: Ziehier, ik geef mij geheel aan U.

O Maria, mijne Koningin en mijne Moeder! boei mijn hart aan Jezus; maar hecht het zoo vast, dat het zich nooit meer van Hem scheidt.

ZEGEN. ¹

Thans ga ik u zegenen en door dezen zegen vereenigen met Jezus-Christus, opdat gij Hem nooit meer verlaten zoudt; gij, terwijl ik u zegen, schenkt Hem uw hart en zegt:

Mijn Jezus, mijn goddelijke Bruidegom!
voortaan wil ik U beminnen, U alleen, en
niets anders.

(1) Terwijl gij deze laatste woorden leest, verbeekht U dat de heilige Bisschop, die ze u toespreekt, uit den hemel U zegent. (DE VERTALER.)

VAN DE
ROEPING TOT HET PRIESTERSCHAP.

---

§ I.

NOODZAKELIJKHEID DER ROEPING OM DE HEILIGE
WIJDINGEN TE ONTVANGEN.

Om eenen levensstaat, welke het ook zij, aan te gaan, moet men noodzakelijk daartoe van God geroepen zijn; want zonder deze roeping is het, zoo niet onmogelijk, ten minste toch zeer moeilijk aan de verplichtingen van dezen staat te voldoen en zalig te worden. Maar, indien de roeping vereischt wordt voor ieder anderen, is zij volstrekt noodzakelijk om den geestelijken staat te aanvaarden. Deze is de eenige deur, door welke het geoorloofd is in de kerk te treden. Alwie er op eene andere wijze ingaat, is een dief en een roover, zegt de Heer zelf. ¹ Daaruit besluit de heilige Cyrillus van Alexandrië, dat hij die de heilige

(1) Qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille fur est et latro. (Jo. 10. 10.)

wijdingen ontvangt zonder er van God toe geroepen te zijn, zich aan diefstal schuldig maakt, dewijl hij eene genade rooft, welke God hem niet wil geven. ¹ Ook heeft de heilige Paulus verklaard, dat de goddelijke roeping noodzakelijk vereischt wordt om tot het priesterschap te worden verheven, het voorbeeld aanhalende van Aaron en van Jezus-Christus zelve. ²

Niemand dus, hoe geleerd, hoe wijs en hoe heilig hij ook zij, kan uit zich zelve het heiligdom ingaan, als hij niet te voren door God is geroepen en binnengeleid. Jezus-Christus zelf, ongetwijfeld de geleerdste en heiligste der menschen, « vol van genade en waarheid, ³— in wien alle schatten der wijsheid en der geleerdheid verborgen zijn, » ⁴ Jezus-Christus zeg ik, wilde vooral eer Hij zich met de priesterlijke waardigheid bekleedde, door God geroepen worden.

De Heiligen, zelfs wanneer zij van de god-

(1) *Latrones et fures appellat eos qui se ultro, ad non sibi datam desuper gratiam obrudunt. (In Jo. 10. 10.)*

(2) *Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur a Deo, tanquam Aaron. Sic Christus nonsemetipsum clarificavit ut pontifex fieret, sed qui locutus est ad eum: Filius meus es tu. (Heb. 5.4.)*

(3) *Plenum gratiae et veritatis. (Jo. 1. 14.)*

(4) *In quo sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae absconditi. (Col. 2. 3.)*

delijke roeping verzekerd waren, vreesden zich met het priesterambt te belasten. De heilige Augustinus, in zijne nederigheid, aanzag het geweld dat zijn bisschop jegens hem gebruikte om hem priester te wijden, als eene straf zijner zonden. ¹ De heilige Ephrem, om niet genoodzaakt te worden het priesterschap te ontvangen, hield zich als zinneloos; en de heilige Ambrosius veinsde wreedaardig te zijn. De heilige monnik Ammon sneed zich de ooren af om de heilige wijding te ontgaan, en dreigde ook nog de tong uit te rukken, indien men aanhield hem door dit voorstel te ontrusten. ² In een woord, de heilige Cyrillus van Alexandrië verzekerd dat alle Heiligen gevreesd hebben de priesterlijke waardigheid te aanvaarden, evenals men aarzelt een zwaren last op te nemen. ³ Kan er in dit alles, zegt de heilige Cyprianus wel iemand gevonden worden vermetel genoeg om uit

(1) *Vis mihi facta est, merito peccatorum meorum.* (Epist. 21. E, B.)

(2) « In de levens der Heiligen vindt men soms daden die eer bewondering dan navolging van ons vorderen, dewijl zij in zekere omstandigheden, op ingeving van den H. Geest, volbracht werden. »

DE VERTALER.

(3) *Omnes Sanctos reperio divini ministerii ingentem velut molem formidantes.* (De Fest. pasch. hom. 1.)

eigen beweging, zonder goddelijke roeping, de heilige wijding te willen ontvangen? ¹

Wie het heiligdom zonder roeping binnendringt, beledigt het gezag van God, even als een onderdaan het gezag van zijnen vorst zou schenden, indien hij zich uit eigen goeddunken, als minister wilde aanstellen. Welk zou niet de vermetelheid van een onderdaan zijn, die zonder bevel des konings, ja zelfs tegen zijnen wil de kroongoederen zou bestieren, de rechtsgedingen uitwijzen, het bevel over het leger voeren, in één woord de bedieningen van onderkoning uitoefenen? Deze bemerking is van den heiligen Bernardus. ² En welke zijn de bestieringen der priesters, tenzij uitdeulers te zijn in het huis van God, volgens den Heiligen Prosper. ³ Opperhoofden der kudde van Jezus-Christus, volgens den heiligen Ambrosius. ⁴ Uitleggers der goddelijke wet, volgens den heiligen Dionysius. ⁵ Plaatsvervangers van Jezus-Christus, vol-

(1) Ita est aliquis sacrilegæ temeritatis ac perditæ mentis, ut putet sine Dei iudicio fieri sacerdotum? (Epist. 55.)

(2) Audeatne aliquis vestrum terreni cuiuslibet reguli, non præcipente aut etiam prohibente eo, occupare ministeria, negotia dispensare. (De conv. ad cler. c. 19.)

(3) Dispensatores regis domus. (De Vita cont. l. 2. c. 2.)

(4) Duces et rectores gregis Christi, (De Dign. Sac. c. 2.)

(5) Interpretes divinarum judiciorum.

gens den heiligen Joannes Chrysostomus. ¹
Zou iemand die dit weet, nog de stoutmoedigheid hebben bedienaar van Jezus-Christus te worden zonder daartoe geroepen te zijn?

De gedachte alleen, van zich in een koninkrijk van het bewind meester te maken, is eene misdaad van den kant eens onderdaans, zegt de heilige Petrus Chrytologus. ²
Alleen in het huis van een eenvoudigen burger willen dringen om zijne goederen en zaken te regelen, is reeds eene vermetelheid; want zelfs onder de bijzondere personen heeft de meester het volle recht den bestuurder zijner zaken te kiezen en aan te stellen. En gij, zegt de heilige Bernardus, zonder van God geroepen te zijn, zonder door Hem te zijn ingeleid, gij wilt in zijn huis binnentreden, om zijne belangen in hand te nemen en over zijne goederen te beschikken? ³

Ziedaar waarom de Kerkvergadering van Trente verklaard heeft dat de Kerk, alwie zonder roeping het priesterlijke ambt durft

(1) Vicarii Christi (hom. 17.)

(2) Regnum velle servum, crimen est. (Serm. 23.)

(3) Quid illud temeritatis, imo quid insaniae est? tu irreverenter irrui, nec vocatus nec introductus. (De Vita Cler. c. 5.)

aanvaarden, niet als haren bedienaar, maar als eenen roover beschouwt. ¹ Dergelijk priester mag zich veel moeite geven, maar zijne werkzaamheden, zullen hem weinig voordeel bij God aanbrengen; wat meer is, de werken die verdienstelijk zijn voor anderen, zullen integendeel hem even zoo vele strafwaardige daden worden. Veronderstelt dat een knecht van zijn meester bevel ontvangen hebbe het huis te bewaren; hij krijgt zin om te gaan arbeiden in den wijngaard; welnu, hij moge zweeten en zich vermoeien, wel verre van eene belooning te bekomen, zal hij zich eerder op eene straf moeten verwachten. Dusdanig is het lot van dezen die zonder roeping het heiligdom indringen: ten eerste zal de Heer hunne werken niet aannemen, omdat zij buiten zijn wil ondernomen zijn, ² en vervolgens in plaats van belooning verdienen zij straf. ³

Wie dan de heilige wijdingen wil ontvangen, moet vooreerst wel onderzoeken, of

(1) Decernit Sancta synodus eos qui ea (ministeria) propria temeritate sibi sumunt, omnes, non Ecclesiae ministros, sed fures et latrones per ostium non ingressos habendos esse. (Sess. 23. cap. 4.)

(2) Non est mihi voluntas in vobis dicit Dominus exercituum, et munus non suscipiam de manu vestra. (Mal. 1. 10.)

(3) Quisquis externorum accesserit (ad tabernaculum), occidetur. (Num. 1. 51.)

hij door God tot die verhevene waardigheid geroepen is, zegt de heilige Joannes Chrysostomus. ¹ Nu, om te erkennen of eene roeping van God komt, moet men er de kenteekenen van onderzoeken. Luistewij naar de vermaning die de Heer ons geeft. Wanneer men een toren wil bouwen, begint men met zijne berekeningen te maken, ten einde verzekerd te zijn dat men over middelen te beschikken heeft om de noodige onkosten, tot voltrekking van het werk, te dekken. ²

---

§ II.

KENTEEKENEN VAN GODDELIJKE ROEPING TOT HET PRIESTERSCHAP.

Zien wij nu welke de teekenen zijn eener goddelijke roeping tot de priesterlijke waardigheid.

Vooreerst is het de hooge afkomst niet. Volgens den heiligen Hieronymus, wanneer men een opperhoofd wil kiezen, om de vol-

(3) Quoniam dignitas magna est, et revera divina sententia comprobanda. (In I, Tim. hom. 5.)

(4) Quis enim ex vobis, volens turrin aedificare, non prius sedens computat sumptus qui necessarii sunt, si habeat ad perficiendum? Luc. 14. 28.)

keren op den weg der eeuwige zaligheid te geleiden, moet men niet het adellijke bloed maar de heiligheid des leven beschouwen. ¹ En zoo ook spreekt de heilige Gregorius. ²

Verder is het ook niet de wil der ouders, die hunne kinderen tot het priesterschap aansporend, niet het welzijn hunner ziel, maar alleen hunne eigene belangen en de voordeelen hunner familie in het oog hebben. Zij denken aan niets anders, zegt de Schrijver van het «Onvolmaakt werk,» dan aan deze wereld, en zij vergeten de eeuwigheid die moet volgen. ³

Eindelijk zijn het zelf de begaafdheden niet en de geschiktheid welke iemand tot het priesterambt zou hebben; want, behalve de behoorlijke bekwaamheid wordt een goed leven vereischt, gepaard met goddelijke roeping.

Welke zijn dan de ware kenteekenen, waaraan men zien kan dat iemand door God tot den geestelijken Staat geroepen is? Ziedaar de drie voornaamste.

(1) Principatum in populos, non sanguini deferendum, sed vitæ. (In tit. 1.)

(2) Quos dignos divina probet electio secundum vitæ, non generis meritum.

(3) Matres corpora natorum amant, animas contemnunt; desiderant illos valere in sæculo isto, et non curant quid sint passuri in alio. (Op. imp. hom. 35.)

1^e De oprechte meening.

Het eerste is eene oprechte meening. Men moet het heiligdom ingaan door de deur, en die deur is Jezus-Christus zelf. ¹ De wettige ingang tot het heiligdom is dus geenszins de begeerte die men zou hebben aan zijne ouders te behagen of zijne familie te verheffen, noch belangen, noch eigenliefde; maar de meening alleen om God te dienen door te werken tot zijne glorie en de zaligheid der zielen, gelijk zeer juist een geleerd Schrijver (de Voortzetter van Tournely) zegt. ² Indien gij daartoe wordt geleid door heerschezucht, eigenbelang, of drift tot eer, zegt een andere Godgeleerde, wordt gij geroepen, niet door God maar door den duivel. ³ En wie zich met zoo onwaardige meening tot de wijding aanbiedt, voegt de heilige Anselmus hierbij, zal niet den zegen maar den vloek van God ontvangen. ⁴

(1) Ego sum ostium ovium. . Per me si quis introierit, salvabitur. (Jo. 10. 7.)

(2) Si enim aliquis liber ab omni vitioso affectu, ad Clerum, Deo deservendi causa et salutis populi gratia solum, se conferat, vocari a Deo praesumitur. (De Ord. q. 4. a 4.)

(3) Ambitione duceris, vel avaritia? inhias honori? Non te vocat Deus, sed diabolus tentat. (Hall. 1. 13. c. 2. et 4.)

(4) Qui enim si ingerit et propriam gloriam quaerit, gratia Dei rapinam facit; et ideo non accipit benedictionem, sed maledictionem. (In Heb. 5.)

2^e *De wetenschap en de begaafdheden.*

Het tweede kenteeken der roeping is, dat men de noodige wetenschappen en begaafdheden hebbe, om het priesterlijk ambt behoorlijk te vervullen. De priesters moeten de leeraren zijn die de Wet Gods aan de volkeren leeren. ² Sidonius Apollinarius zeide, dat de geneesheeren die weinig geleerd zijn, dikwijls de zieken dooden in plaats van genezen. ² Een onwetend priester, vooral indien hij biechtvader is, zal, met valsche leeringen te onderwijzen en slechten raad te geven, den ondergang van vele zielen veroorzaken, want daarom juist dat hij priester is, wordt hij licht geloofd. Hetgeen aan Yvo van Chartres deed zeggen, dat de aanneming tot de heilige wijdingen, behalve een goed gedrag, eene voldoende geleerdheid vereischt. ⁵

De priester, behalve de kennis die hij hebben moet van al de rubrieken van het Missaal, om de heilige Mis te lezen, is nog verplicht de voornaamste zaken te weten

(1) *Labia enim sacerdotis custodiunt scientiam, et legem requirent ex ore ejus.* (Mal. 2. 7.)

(2) *Medici parum docti multos occidunt.* (Lib. 2. ep. 12.)

(3) *Nulli ad sacros ordines sunt promovendi, nisi quos vita et doctrina idoneos probat.*

welke het Sacrement van boetvaardigheid betreffen. Elke priester, wel is waar, is niet verplicht biechtvader te worden, tenzij de dringende behoeften van het land dat hij bewoont zijnen dienst vereischen; nogtans is ook ieder eenvoudig priester verplicht ten minste datgene te kennen wat men gewoonlijk weten moet om de biecht der stervenden te kunnen hooren, dat wil zeggen: in welk geval hij de macht heeft de absolutie, met of zonder voorwaarde aan den zieke te geven; welke verplichting hij hem moet opleggen indien hij een of anderen kerkelijken ban heeft beloopen. Hij is nog verplicht minstens de algemeene grondregels der zedeleer te kennen.

3° *Een wezenlijk goed leven.*

Het derde kenteeken der roeping tot den geestelijken staat, is een wezenlijk goed leven.

Zoo moet het leven van een wijdeling ten eerste onschuldig zijn, dit is bevrijd van zondesmet. De Apostel vereischt dat hij die de priesterwijding wil ontvangen onberispelijk zij, volgens hetgeen hij aan

zijn leerling Titus schrijft. ¹ In de eerste eeuwen der Kerk, kon alwie eene enkele doodzonde had bedreven, geene wijding meer ontvangen; dit wordt door een besluit der eerste kerkvergadering van Nicea be-
wezen. ² Volgens den heiligen Hieronymus was het niet voldoende om tot het priester-
schap te worden toegelaten, dat men om-
streeks den tijd der wijding zonder zonde was; maar er werd nog vereischt dat men
geene zware zonde bedreven had sinds men
het doopsel ontvangen had. ³ Het is wel
waar dat naderhand de regeltucht der Kerk
niet zoo streng meer was; maar niettemin
vereischte zij ten allen tijde dat hij die,
na in zware zonde te zijn gevallen, de hei-
lige wijdingen wilde ontvangen, sedert een
geruimen tijd zijn geweten zuiver hadde
behouden. Dit zien wij in een brief van
Alexander III aan den aartsbisschop van
Rheims, aangaande een diaken die een an-
deren diaken geslagen had. De Paus beslist
dat de schuldige, indien hij een waar leed-

(1) Et constituas per civitates presbyteros, sicut et ego disposui tibi: Si quis sine crimine est, etc. (Tit. 1. 5.)

(2) Qui confessi sunt peccata, canon (ecclesiasticus ordo) non admittit. (Can. 9.)

(3) Ex eo tempore quo in Christo renatus est, nulla peccati conscientia remordeatur. (In Tit. 1.)

wezen heeft over zijne misdaad, in de be-
dieningen zijner wijding zal kunnen her-
steld worden, maar na de absolutie ont-
vangen en de opgelegde boete volbracht te
hebben; later zelfs indien hij het voorbeeld
van een volmaakt leven geeft, zal men hem
de priesterwijding kunnen toedienen. ¹
Hebt gij dan de gewoonte van de eene of
andere ondeugd aangenomen en hebt gij
deze nog niet afgelegd, wacht u eene heilige
wijding te ontvangen; dit zou eene zware
fout zijn, die den heiligen Bernardus met
afschrik vervulde. Het betaamt ten minste,
zeide hij, dat men zijn eigen geweten in
orde stelle, alvorens zich met dit van an-
deren te bemoeien. ² Een oud Schrijver,
Gildas de Wijze, van hen sprekende, die
vol van slechte gewoonten de vermetelheid
hebben tot het priesterschap op te klimmen,
zegt, dat zij eerder verdienen schandelijk
ten toon gesteld te worden. ³ Wij besluiten

(1) *Et si perfectæ vitæ conversationis fuerit, eum in pres-
byterum (poteris) ordinare. (Cap. 1. De Diacono. Qui cler.)*

(2) *Horreo considerans unde, quo vocaris, præsertim cum
nullum intercurrerit penitentiae tempus. Et quidem rectus
ordo requirit ut prius propriam, deinde alienas curare studeas
conscientias. (Epist. 8.)*

(3) *Multo digniores erant ad catastam pœnalem quam ad
sacerdotium trahi. (Cast. in eccl. ord.)*

dus met den heiligen Isidorus, dat men de heilige wijdingen geheel en al moet weigeren aan alwie nog aan de eene of andere zondige gewoonte onderworpen is. ¹

Maar wanneer men de eer verlangt het altaar op te klimmen, is het niet genoeg vrij van zonde te zijn; men moet wezenlijk goed zijn, dat wil zeggen, reeds den weg der volmaaktheid bewandelen, en zekere gewoonte van deugd bezitten. Wij hebben genoegzaam in onze zedelijke Theologie door het algemeen gevoelen der leeraren bewezen, dat hij die in de gewoonte van ondeugd leeft en tot eene heilige wijding wil verheven worden, in goede gesteltenis moet zijn niet alleen om het Sacrament van Boetvaardigheid, maar ook nog om de heilige wijdingen te ontvangen; zoo niet, zal hij voor het een en ander slecht gesteld zijn. Daarbij is het eene zware fout, zoo wel van den wijdeling die de absolutie ontvangt, met de meening van zonder de vereischte gesteltenis tot de heilige wijdingen te worden verheven, als voor den biechtvader die hem de absolutie geeft; want het is niet genoeg dat hij die tot de heilige

(1) Non sunt promovendi ad regimen Ecclesiae qui adhuc vitiis subjacent. (Sent. 1. 3. c. 34.)

wijdingen nadert uit den staat van zonde zij opgestaan; hij moet nog, wij herhalen het, en wezenlijk deugdzaam leven leiden; iets wat toch noodzakelijk is voor den geestelijken staat, volgens den tekst van Alexander III hierboven aangehaald: «Indien zijn leven en zijn gedrag volmaakt zijn.»¹ Het besluit van dien Paus bewijst, dat de boetvaardigheid voldoende is voor de beoefening eener orde die men reeds heeft ontvangen, maar niet om tot eene verhevenere wijding te worden toegelaten; en dit is juist hetgeen de engelachtige Leeraar zegt.² Deze leering is gelijkvormig aan die welke de heilige Dionisius reeds had vastgesteld.³ De heilige Thomas geeft hiervan twee redenen: de eerste is, dat deze die de heilige wijdingen ontvangt, zich zoo verre boven de eenvoudige geloovigen moet verheffen door de heiligheid van zijn leven, als hij boven hen is geplaatst door de waardigheid zijner bediening.⁴ De tweede reden is, dat

(1) Si perfectæ vitæ et conversationis fuerit.

(2) Ordines sacri præexigunt sanctitatem; unde pondus ordinum imponendum est parietibus jam per sanctitatem desiccatis, id est, ab humore vitiorum. (2. 2. q. 187. at.)

(3) In divino omni non audendum aliis ducem fieri, nisi secundum omnem habitum suum factus sit deiformissimus et Deo simillimus. (De Eccl. Hier. c. 3.)

(4) Ad idoneam executionem ordinum non sufficit bonitas

men door de wijding de zending ontvangt, om aan het altaar de verhevenste bedieningen uit te oefenen, welke meer heiligheid vereischt dan de religieuze staat. ¹

Ook verbiedt de Apostel ² neophieten of nieuwbekeerden te wijden; met andere woorden volgens de uitlegging van den heiligen Thomas, degenen die nog geene bewijzen hunner standvastigheid in de beoefening der deugden gegeven hebben. ³ De Kerkvergadering van Trente, zinspelende op de woorden der heilige Schrift ⁴ legt daarom aan de bisschoppen op, niemand tot de wijding aan te nemen, dan dezen die er zich door eene rijpe wijsheid waardig van toonen. ⁵ En het is noodzakelijk, zegt de heilige Thomas, dat dit oprecht deugd-

qualiscumque, sed requiritur bonitas excellens, ut, sicut illi qui ordinem suscipiunt super plebem constituuntur gradu ordinis, ita et Superiores sint merito sanctitatis; et ideo praexigitur gratia quae sufficiat ad hoc quod digne connumerentur in plebe Christi. (Suppl. q. 35. a 1.)

(1) Quia per sacrum ordinem aliquis deputatur ad dignissima ministeria, quibus ipsi Christo servitor in sacramento altaris; ad quod requiritur major sanctitas interior quam requirat etiam religionis status. (2. 2. q. 184. a 8.)

(2) I. Tim. 3. 6.

(3) Qui non solum aetate neophytæ, sed et qui neophiti sunt perfectione.

(4) Aetas senectutis vita immaculata. (Sap. 4. 9.)

(5) Sciant episcopi debere ad hos (sacros) ordines assumi dignos duntaxat, et quorum probata vita senectus sit. (Sess. 23. ep. 12.)

zaam leven der wijdelingen bekend zij, niet op eene twijfelachtige, maar op eene zekere wijze. ⁶ Deze voorzorg beveelt de heilige Gregorius vooral aan, voor hetgeen de deugd van zuiverheid betreft. ² Hij vereischt te dien opzichte eene beproeving van verscheidene jaren. ⁵

---

§ III.

AAN WELKE GEVAREN MEN ZICH BLOOTSTELD MET
DE WIJDINGEN ZONDER ROEPING TE ONTVAN-
GEN.

Uit hetgeen wij hierboven gezegd hebben volgt, dat alwie de heilige wijdingen ontvangt zonder in zich de teekenen der goddelijke roeping te erkennen, niet van zware zonde te verontschuldigen is. Dit is het gevoelen van een groot getal godgeleerden, zooals Habert, Noël Alexander, Juénus, en den Voortzetter van Tournely ;

(1) Sed etiam habeatur certitudo de qualitate promovendorum. (Suppl. q. 36. a 4.)

(2) Nullus debet ad ministerium altaris accedere, nisi cujus castitas ante susceptum ministerium fuerit approbata. (Lib. 1. ep. 42.)

(3) Ne unquam ii qui ordinati sunt, percant, prius aspi-
ciatur si vita eorum continens ab annis plurimis fuit. (Lib. 3 ep. 26.)

en dit heeft voor hen de heilige Augustinus duidelijk geleerd, wanneer hij over de straf spreekt welke de Heer aan Core, Dathon en Abiron overzond omdat zij zich zonder daartoe geroepen te zijn, met de priesterlijke bedieningen dorsten bemoeien; de heilige Leeraar verzekert dat dit voorbeeld eene vermaning is voor alwie zich zonder roeping tot de heilige wijdingen aanbiedt. ¹ De reden hiervan is, dat het eene groote en onverschoonbare vermetelheid is het heiligdom binnen te treden zonder daartoe door God geroepen te zijn; hij die zich daaraan schuldig maakt blijft vervolgens beroofd van de genaden van staat en van de noodige hulp zonder dewelke men, in het algemeen gesproken, zijne plichten kan vervullen, maar niet zonder groote moeite, volgens de opmerking van Habert. Hij zal een lidmaat zijn buiten zijne plaats, dat niet werken kan tenzij pijnlijk en onvolmaakt. ² Men is

(1) *Condemnati sunt ut daretur exemplum, ne quis non sibi a Deo datum munus pontificatus invaderet... Hoc patienti quicumque se in episcopatus, aut presbyteratus, aut diaconatus officium conantur ingerere. (Serm. 30. app. E. B.)*

(2) *Non sine magnis difficultatibus poterit saluti suae consuere. Manebitque in corpore Ecclesiae velut membrum in corpore humano suis sedibus motum, quod servire potest, sed agre admodum et cum deformitate. (De Ord. p. 3, c. 1. § 2.)*

bijgevolg in groot gevaar zijne ziel te verliezen; want zegt de bisschop Abelly, dit is eene der zonden tegen den heiligen Geest waarvan, volgens de getuigenis van het Evangelie, het zeer moeilijk is vergiffenis te bekomen. ¹

De Heer verklaart dat Hij de hevigste verontwaardiging gevoelt tegen hen die in de Kerk willen heerschen, zonder dat Hij ze daartoe geroepen heeft. ² Ziehier hoe de heilige Gregorius deze woorden uitlegt. ³ Wat al moeite, wat al bewegingen, wat al smeekingen en andere middelen gebruiken niet zekere personen om de wijding te erlangen, en dat zonder roeping, alleen uit aardsche inzichten! Maar « Wee hun, die tegen mijn wil zulke ondernemingen aangaan, » zegt de Heer door den mond van Isaias. ⁴ In den dag des oordeels zullen zij

(1) Qui sciens et volens, nulla divinae vocationis habita ratione, sese in sacerdotium intruderet, haud dubie seipsum in apertissimum salutis discrimen injiceret, peccando scilicet in Spiritum Sanctum; quod quidem peccatum vix aut rarissime dimitti ex Evangelio discimus. (Sac. chr. p. 1. c. 4.)

(2) Ipsi regnaverunt, et non ex me., iratus est furor meus in eos, (Os. 8. 4.)

(3) Ex se, et non ex arbitrio summi Rectoris, regnant; nequaquam divinitus vocati, sed sua cupidine accensi, culmeu regimibus rapiunt potius quam assequuntur. (Past. p. 1. c. 1.)

(4) Vae filii dersertores, dicit Dominus, ut faceretis consilium, et non ex me. (Is. 30. 1.)

eene belooning komen vragen; maar Jezus-Christus zal hun verre van zich verstooten.¹ De priesters zonder roeping, zijn wel is waar arbeiders en bedienaars van God, omdat zij de priesterlijke merkteekenen ontvangen hebben; maar zij zijn bedienaars door ongerechtigheid en roof, dewijl zij den schapenstal uit eigen beweging en zonder roeping zijn binnengegaan. Zij hebben de sleutels niet ontvangen, zegt de heilige Bernardus, maar hebben ze geroofd.² Zij mogen nog zoo veel arbeiden, de Heer zal ze voor hunne moeite niet beloonen; Hij zal ze eerder straffen, omdat zij het heiligdom niet langs den rechten weg zijn ingetreden.³ De Kerk, zegt de heilige Leo, ontvangt alleen degenen die de Heer kiest, en die Hij daardoor waardig maakt zijne bedienaren te wezen.⁴ Zij ver-

(1) Multi dicent mihi in illa die: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus (prædicando, dicendo) et in nomine tuo dæmonia ejicimus (corrigeno, lites componendo, errantes reducendo)? — Et tunc confitebor illis: quia nunquam novi vos; discedite a me, qui operamini iniquitatem. (Matth. 7. 22.)

(2) Tollitis, non accipitis claves; de quibus Dominus queritur: «Ipsi regnaverunt et non ex me» (De conv. ad Cler. c. 19.)

(3) Labor stultorum affligit eos, qui nesciunt in urbem pergere. (Ecl. 10. 15.)

(4) Eos Ecclesia accipit quos Spiritus sanctus præparavit, et dignatio cœlestis gratiæ gignit. (In die ass. suæ. s. 2.)

werpt degenen die God niet heeft geroepen, omdat zij komen om haren ondergang liever dan haar voordeel te bewerken, en wel verre van haar te stichten, eene oorzaak van droefheid en smaad zijn, gelijk de heilige Petrus Damianus zegt. ¹

Hen die de Heer zal gekozen hebben, zal Hij tot het priesterschap aanvaarden; ² dus zullen degenen die Hij niet geroepen heeft verworpen worden. Ook houdt de heilige Ephrem dezen voor verloren, die de stoutmoedigheid heeft zonder roeping priester te worden. ³ Petrus Blossius drukt in andere woorden, bijna dezelfde gedachte uit. ⁴ Wie zich in zijne roeping bedriegt, loopt veel meer gevaar verloren te gaan dan degene die afzonderlijke geboden overtreedt; deze laatste immers kan uit zijn val opstaan en zijne reis langs den goeden weg voortzetten; de andere integendeel die zich in zijne roe-

(1) *Nemo deterius Ecclesiam lædit. (Con. cler. aub. e. 3.)*

(2) *Quos elegerit (Dominus), appropinquabunt ei. (Num. 16. 5.)*

(3) *Obstupesco ad ea quæ soliti sunt quidam incipientium audere, qui temere se conantur ingerere ad munus sacerdotii assumendum, licet non adsciti a gratia Christi: ignorantes, miseri, quod ignem et mortem sibi accumulunt. (Or. de Sacerd.)*

(4) *Quam perditus est qui sacrificium in sacrilegium, qui vitam convertit in mortem! (Ep. ad Rich. Cond.)*

ping bedriegt, slaat eenen verkeerden weg in, op welken hij zich van het vaderland meer en meer verwijdert, naarmate hij vooruitgaat. Men zal op hem dit woord van den heiligen Augustinus kunnen toepassen: Gij loopt goed, maar buiten den weg. ¹

Wij moeten dus wel overtuigd zijn van hetgeen de heilige Gregorius zegt, dat onze eeuwige zaligheid voornamelijk afhangt van onze gehoorzaamheid om den staat te omhelzen tot welken de Heer ons roept. ² De reden hiervan is klaarblijkend; immers God is het, die in de orde zijner voorzienigheid, aan een ieder van ons zijn levensstaat aanwijst, en die vervolgens de genade en hulpmiddelen bereidt welke eigen zijn aan de bedieningen waartoe Hij ons roept. Dit is de gedachte van den heilige Cyprianus. ³ En deze is ook de orde der voorbestemming van ieder onzer, volgens de woorden van den Apostel: ⁴ «Zoo komt na de roeping de rechtvaardiging, en na de rechtvaardiging de verheerlijking, dat wil zeggen, de ver-

(1) Bene curris, sed extra viam.

(2) A vocatione pendet æternitas.

(3) Ordine suo, non nostro arbitrio, Sancti Spiritus virtus ministratur. (De Sing. cler.)

(4) Quos prædestinavit, hos et vocavit; et quos vocavit hos et justificavit; quos autem justificavit, illos et glorificavit. (Rom. 8. 30.)

werving van het eeuwig leven. Bijgevolg zal hij, die aan de goddelijke roeping niet gehoorzaamt, noch gerechtvaardigd, noch verheerlijkt worden. Pater Ludovicus van Grenade had dus wel reden te zeggen, dat de roeping het hoofdrad is van geheel het leven; en even als een uurwerk bij het ontstellen van het hoofdrad gansch bedorven is, zoo ook, zegt de heilige Gregorius van Nazianze, indien wij van onze roeping afwijken, zal geheel ons leven niet anders meer zijn dan eene opvolging van dwalingen. Immers, in een staat tot welken God ons niet heeft geroepen, zullen ons de noodige hulpmiddelen om ons wel te gedragen ontbreken.

Eenieder heeft zijne eigene gave van God, de eene dus, en de andere zoo.¹ Deze spreuk van den Apostel, beteekent volgens de uitleggers, dat God aan eenieder de genade schenkt die hij noodig heeft om de plichten van den staat tot welken Hij hem roept, behoorlijk te vervullen; zoo leert de heilige Thomas.^{2 5 4} Hieruit volgt dat van den

(1) Unusquisque proprium donum habet ex Deo: Alius quidem sic, alius vero sic (I. Cor. 7. 7.)

(2) Cuienque datur potentia aliqua divinitus, dantur etiam ea per quae executio illius potentie possit congrue fieri. (Suppl. q. 35. a 1.)

eenen kant ieder bekwaam is om het ambt uit te oefenen waartoe God hem bestemt, maar van een anderen kant is hij niet bekwaam eene bediening waar te nemen tot welke hij niet geroepen is. Zoo is de voet, gegeven om te gaan, voorzeker ongeschikt voor het gezicht; en insgelijks het oog, dat gegeven is om te zien, is niet in staat om te gaan. Hoe dan zou hij, dien God tot het priesterschap niet bestemd heeft, de priestelijke bedieningen wel kunnen vervullen?

De Heer kiest zelf de arbeiders die in zijnen wijngaard moeten werken. ¹ Ziedaar waarom de goddelijke Verlosser niet gezegd heeft: Bidt de menschen dat zij gaan oogsten, maar: Bidt den Heer des oogstes dat Hij arbeiders te dien einde zende. ² En elders voegt Hij er bij: Ik zend u, gelijk mijn Vader mij gezonden heeft. ³ Welnu, wanneer God iemand tot eene betrekking roept, geeft Hij alle hulpmiddelen die hem noodig

(3)(4) Illos quos Deus ad aliquid elegit, ita prae parat et disponit, ut ad id ad quod eliguntur inveniuntur idonei, secundum illud: « Idoneos nos fecit ministros Novi Testamenti » (II. Cor. 3. 6.) (p. 3. q. 27 a 4.)

(1) Ego elegi vos, et posui vos, ut eatis et fructum afferatis. (Jo. 15. 16.)

(2) Rogate ergo dominum messis, ut mittat operarios in messem suam. (Luc. 10.)

(3) Sicut misit me Pater et ego mitto vos. (Jo. 20. 21.)

zijn, zegt de heilige Leo. ¹ En dit heeft Jezus zelf verklaard met deze woorden: « *Ik ben de deur. Zoo iemand door mij ingaat zal hij behouden worden! en hij zal in- en uitgaan, en weiden vinden;* ² hetgeen beteekent: *Hij zal ingaan*: Al wat de priester door God geroepen onderneemt, zal hij zonder zonde en zelfs met verdienste volbrengen; *en hij zal uitgaan*: Hij zal zich te midden der gelegenheden en der gevaren bevinden, doch met de hulp des hemels er ongehinderd doorgaan; *en weiden vinden*: Eindelijk, in de beoefening van zijn ambt, zal hij ondersteund worden door bijzondere genaden, die hem met groote schreden op den weg der volmaaktheid doen voortgaan, omdat hij zich in den staat bevindt waarin de Heer hem geplaatst heeft. Zoodat hij met betrouwen kan zeggen, dat hij onder Gods geleide staat, en in den overvloed van alle goederen. ³

De priesters daarentegen, die door God niet zijn gezonden om in zijne kerk te ar-

(1) Qui mihi honoris est auctor, ipse mihi fiet administrationum adjutor; dabit virtutem qui contulit dignitatem. (In die ass. suae s. 1.)

(2) Ego sum ostium. Per me si quis introierit, salvabitur: et ingredietur et egredietur, et pascua inveniet. (Jo. 10. 9.)

(3) Dominus regit me et nihil mihi deerit, in loco pascuae ibi me collocavit. (Ps. 22. 1.)

beiden, zullen zich door Hem verlaten en tot eeuwige schande en eindelooze rampen veroordeeld zien, gelijk Hij verklaart door den mond van Jeremias. ¹

Een mensch kan niet tot de hooge waardigheid van het priesterschap verheven worden dan door Gods macht, zegt de heilige Thomas, ² dewijl hij wordt aangesteld als heiligmaker der volkeren en plaatsbekleeder van Jezus-Christus. Maar dengene die uit eigen wil tot eene zoo verhevene waardigheid opklimt zal overkomen wat de Wijze zegt : « Nadat hij hoog was verheven zag men dat hij een dwaze was. » ³ Ware hij in de wereld gebleven, hij zou misschien een deugdzaam mensch zijn geweest; maar priester geworden zonder roeping, zal hij een slechte priester zijn en, in plaats zich voor de Kerk nuttig te maken, zal hij Haar een ware geesel zijn; zoo drukt zich de Romeinsche Catechismus uit, wanneer hij

(1) Non mittebam prophetas, et ipsi currebant. Propterea ecce ego tollam vos portans, et derelinquam vos... et dabo vos in opprobrium sempiternum, et in ignominiam æternam, quæ nunquam oblivione delebitur. (Jer. 23. 21-39.)

(2) Ut divina virtute evehatur, et transmittatur supra naturalem rerum ordinem. (Apud Hab. de Ord. p. c. 3. 1. § 2.)

(3) Stultus apparuit, postquam elevatus est in sublime. (Prov. 30. 32.)

van zulke priesters spreekt. ¹ Wat goed zou men in de kerk kunnen doen, nadat men er zonder roeping is ingetreden? Het is zeer moeilijk, zegt de heilige Leo, dat zulk een slecht begin, worde opgevolgd door een goed einde. ² De heilige Laurentius Justinianus spreekt op dezelfde wijze. ³ En de goddelijke Meester verzekert dat niet alleen de vrucht zal weggeworpen, maar de plant zelve uitgeroeid worden. ⁴ Ook, volgens Petrus Blossius, wanneer de Heer toelaat dat iemand tot het priesterschap kome zonder er toe geroepen te zijn, is dit voor hem geen genade, maar eene straf; want een boom die niet goed ingeworteld en aan den wind is blootgesteld, zal weldra vallen, en men zal hem vervolgens in het vuur werpen. ⁵ Het is dus voor hem zelven en tevens voor anderen een ongeluk gelijk de heilige Bernardus opmerkt; want hij

(1) *Hujusmodi hominum genere nihil infelicius, nihil Ecclesie Dei calamitosius esse potest. (P. 2. c. 7. q. 3.)*

(2) *Difficile est ut bono peragantur exitu, quæ malo sunt inchoata principio. (Epist. 87.)*

(3) *Qualem, oro, potest fructum producere corrupta radix? (De Compunct.)*

(4) *Omnis plantatio, quam non plantavit Pater meus cælestis, eradicabitur. (Matt. 15, 13)*

(5) *Ira est, non gratia, cum quis ponitur super ventum, nullas habens radices in soliditate virtutum. (De inst. ep. c. 3.)*

die het heiligdom niet wettig is ingetreden, zal de wegen der ongetrouwheid blijven bewandelen, en in plaats van de zaligheid der zielen te bewerken, zal hij veeleer voor hen eene oorzaak van dood en verderf zijn.¹ Dit komt overeen met deze zedeles van Jezus-Christus: «Wie door de deur niet ingaat... is een dief en een roover.»²

Maar, zal men zeggen, zoo men slechts diegenen aanneemt welke al de kenteecken van roeping voor zich hebben waarvan gij spreekt en die gij vereischt, dan zullen er weinige priesters in de Kerk zijn en de hulpmiddelen zullen aan de geloovigen ontbreken. — De vierde kerkvergadering van Laterane geeft hierop reeds het antwoord: het is veel beter slechts een klein getal goede priesters te hebben, dan er velen, maar slechte te tellen.³ Daarenboven, volgens de bemerking van den heiligen Thomas, verlaat God zijne Kerk nooit zoodanig dat zij beroofd blijft van de waardige

(1) Qui non fideliter introivit, quidni infideliter agat et contra Christum? faciet ad quod venit et mactet utique et disperdat. (De Vita cler. 6. 7.)

(2) Qui non intrat per ostium..., ille fur est et latro. — Fur non venit nisi ut furetur, et mactet, et perdat. (Jo. 10. 1. 10.)

(3) Satius est maxime in ordinatione Sacerdotum paucos bonos quam multos malos habere. (Cap. 97.)

bedienaren, die haar noodig zijn om in de behoeften der geloovigen te voorzien. ¹ En zoo men de volkeren door onwaardige dienaars wilde besturen zou men, zegt met reden de heilige Leo, niet hunne zaligheid maar hunnen ondergang willen. ²

(1) *Deus nunquam ita deserit Ecclesiam suam, quin inveniatur idonei ministri sufficientes ad necessitatem plebis.*
(Suppl. q. 36. a. 4.)

(2) *Non est hoc consulere populis sed nocere.* (Epist. 87.)

MIDDELEN

OM DE GODDELIJKE ROEPING TE KENNEN.

NUT DER GODVRUCHTIGE OEFENINGEN GEDURENDE
DE GEESTELIJKE AFZONDERING.BRIEF AAN EEN JONGELING DIE NADENKT OVER DE
KEUZE VAN EENEN STAAT.

Ik heb den brief ontvangen, door welken gij mij te kennen geeft, dat gij nog onzeker zijt wegens den levensstaat dien gij moet omhelzen. Gij zegt mij daarenboven, dat gij aan Mijnheer uwen pastoor, den raad hebt medegedeeld dien ik u had gegeven van eene geestelijke afzondering op een buitengoed uwer ouders te maken, ten einde uwe roeping te onderzoeken; hij heeft u geantwoord, dat het niet noodig is gedurende acht dagen de hersenen in de eenzaamheid te gaan uitdroogen, maar dat het voldoende is de geestelijke oefeningen bij te wonen welke hij binnen kort in zijne kerk aan het volk zal prediken. — Daar gij mij dus op nieuw raad vraagt omtrent de geestelijke afzondering, moet ik u een breedvoeriger antwoord geven en uitleggen,

ten eerste : hoe veel nuttiger het is de geestelijke oefeningen in stilzwijgendheid in eene eenzame plaats te verrichten, dan ze in het openbaar te doen terwijl men naar huis terugkeert, waar men gelijk te voren met zijne ouders en vrienden blijft spreken en omgaan. En aldus zou het met u gesteld zijn, te meer daar u, zooals gij mij schrijft, eene kamer ontbreekt om uwe oefeningen te verrichten. Wat mij betreft, ik heb eene allergrootste genegenheid voor de oefeningen welke men doet in de eenzaamheid, dewijl ik beken mijne bekeering en het besluit van de wereld te verlaten, aan deze heilige oefening verschuldigd te zijn. — Ik zal ten tweede de middelen en voorzorgen opgeven die gij moet aanwenden om uit deze oefeningen de gewenschte vrucht te trekken. — Wanneer gij mijnen brief zult gelezen hebben, gelief, bid ik u, dien ook aan Mijnheer uwen pastoor te laten zien.

I.

Spreken wij dan eerst over het groot nut der godvruchtige oefeningen welke men doet in eene geestelijke afzondering waar men zich met niemand dan met God alleen

onderhoudt; zien wij vóór alles de reden hiervan.

De waarheden des eeuwigen levens, zooals de groote zaak onzer zaligheid, de waarde van den tijd dien de Heer ons verleent om verdiensten voor den hemel in te zamelen, de verplichting om God te beminnen voor zijne oneindige goedheid en de onbegrensde liefde die Hij ons toedraagt, — deze waarheden en andere van dien aard kunnen niet met de oogen des lichaams, maar alleen met het oog des geestes gezien worden. Van een anderen kant is het zeker, indien het verstand aan den wil de waarde van eenig goed of de afschuwelijkheid van eenig kwaad niet voorstelt, dat nooit de wil dat goed omhelzen noch dat kwaad vluchten zal. Trouwens, dit is juist hetgeen de menschen die aan de wereld gehecht zijn, ongelukkig maakt: zij leven in de duisternis, en daar zij de grootheid niet zien noch der goederen noch der kwalen die eeuwig duren, worden zij door de neigingen der zinnen verleid, geven zij zich over aan ongeoorloofde vermaken en storten zoo ellendig in het verderf.

Ziedaar waarom de Heilige Geest ons vermaant, dat wij om de zonden te vermijden,

onophoudelijk onze uitersten moeten voor oogen hebben; dit is: de dood die een einde stelt aan al het aardsch genot, en het oordeel in hetwelk wij aan God rekenschap moeten afleggen van geheel ons leven: « *Gedenk uwe uitersten en gij zult in eeuwigheid niet zondigen.* » ¹ Ach! zegt Hij nog, dat zij verstandig waren, dat zij de zaken wel verstonden, dat zij het einde voorzagen! ² Door deze woorden wil de Heer ons doen verstaan dat de menschen, indien zij de zaak van het ander leven overwogen, allen voorzeker hunne heiligmaking zouden ter harte nemen, en niet één zich aan het gevaar zou blootstellen tot een ongelukkig leven voor de gansche eeuwigheid over te gaan. Maar zij sluiten de oogen voor het licht, en aldus verblind werpen zij zich in eenen afgrond van kwalen. Daarom, naar het voorbeeld van den koninklijken Profeet, baden de Heiligen onophoudelijk den Heer hen te verlichten opdat zij niet in den nacht der zonde zouden vallen, en hun den weg te wijzen dien zij bewandelen

(1) Memorare novissima tua, et in aeternum non peccabis. (Eccli. 7. 40.)

(2) Utinam saperent et intelligerent, ac novissima providerent. (Deut. 32. 29.)

moesten om zijn heiligen wil te volbrengen. ¹

Welnu, om dat goddelijk licht te verkrijgen moet men tot God naderen. ² Even als wij, zegt de heilige Augustinus, de zon niet kunnen zien dan door middel van haar eigen licht, zoo kunnen wij ook het goddelijk licht niet aanschouwen tenzij door het licht van God zelven. ³ En dit vindt men in de geestelijke afzondering; daar naderen wij tot God, en de Heer bestraalt ons met zijn licht. De geestelijke oefeningen bestaan slechts hierin, dat men zich voor eenigen tijd van den omgang der menschen verwijdert en in de eenzaamheid begeeft, om met God alleen te verkeerem; daar spreekt God tot ons door zijne ingevingen, en wij spreken tot God door de overweging, door Hem te beminnen, door het berouw over het ongenoegen dat wij Hem hebben aangedaan, door ons aan te bieden om Hem voortaan uit geheel ons hart te dienen, door Hem te

(1) *Illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte.* (ps. 12. 4.) — *Deus illuminet vultum suum super nos* (ps. 66. 2.) — *Notam fac mihi viam, in qua ambulem* (ps. 142. 8.) — *Da mihi intellectum, et discam mandata tua* (ps. 118. 73.)

(2) *Accedite ad eum et illuminamini.* (Ps. 33. 6.)

(3) *Sicut solem non videt oculus nisi in lumine solis, sic lumen verum ac divinum non poterit intelligentia videre nisi in ipsius lumine.* (De sp. et An. c. 12.)

smeeken ons zijn heiligen wil te doen kennen en sterkte te geven om dien te volbrengen.

Job benijdde het geluk der koningen en vorsten dezer aarde die zich eenzame woningen bouwen.¹ Welke zijn die koningen? Volgens den heiligen Gregorius zijn het degenen die zich boven de wereldsche beslommeringen verheffen en het gewoel der wereld ontvluchten, om waardig te worden zich geheel alleen met God bezig te houden.²

Terwijl de heilige Arsenius onderzocht welke middelen hij gebruiken moest om heilig te worden, liet hem de Heer deze woorden hooren: *Vlucht, zwijg, rust.*³ Verwijder u van de wereld; spreek niet meer met de menschen, ten einde u alleen met mij te onderhouden; en rust alzo ongestoord in de eenzaamheid. — Deze hemelsche raadgeving waarnemend, wendt zich de heilige Anselmus met deze woorden tot een persoon die door zijne tijdelijke zaken

(1) Nunc enim... requiescerem, cum regibus et consulibus terræ, qui ædificant sibi solitudines. (Jol. 3. 13.)

(2) Ædificant solitudines. Id est, seipsos a tumultu mundi, quantum possunt, elongant, ut soli sint, et idonei loqui cum Deo.

(3) Fugo, tace, quiesce.

als overladen, zich beklaagt geen oogenblik rust te hebben. ¹ Die woorden kunt gij allen op u zelve toepassen: « Vlucht, zegt de Heilige, onttrek u een weinig tijds aan de aardsche bezigheden die u ontroeren en bekommeren, en rust bij God in de eenzaamheid: zeg tot Hem: Heer! leer mij waar en hoe ik U kan vinden, opdat ik tot U geheel alleen spreke en alsdan uwe woorden aanhoore. »

Het is zeker dat God tot degenen spreekt die Hem zoeken, maar Hij doet zulks niet te midden van het gewoel der wereld; dit werd gezegd aan Elias, toen God deze Profeet in de eenzaamheid riep: « De Heer is niet in het gewoel. » ² De stem des Heeren, werd er bijgevoegd, is als de adem van een zachten wind ³ die zich nauwelijks laat hooren; en niet het oor des lichaams verneemt hem, maar slechts het oor des harten, zonder gedruis en te midden eener zoete rust. — Dit ook verklaart de Heer door den mond van den Profeet Osce: « *Ik zal die ziel*

(1) Fuge paululum occupationes terrenas, absconde te modicum a tumultuosis cogitationibus tuis; vaca alicquantulum Deo, et requiesce in eo. Dic Deo: Eia, nunc doce cor meum, ubi et quomodo te quaerat, ubi et quomodo te inveniat. (Medit. 21.)

(2) Non in commotione Dominus. (III Reg. 19, 11.)

(3) Sibilus auræ tenuis.

*in de eenzaamheid leiden en tot haar spreken.»*¹ Wanneer hij eene ziel tot zich wil trekken, leidt Hij haar in de eenzaamheid, verre van de listen der wereld en den omgang der menschen, en daar doet Hij haar zijn vurig woord hooren.² Het woord Gods wordt een vurig Woord genoemd, omdat het de ziel van alwie het aanhoort doet wegsmelten, volgens de uitdrukking der gewijde Bruid: «Mijne ziel smolt weg toen mijn welbeminde sprak.»³ Dit maakt haar bereid om zich gemakkelijk te laten besturen en een leven te omhelzen aan den wil des Heeren gelijkvormig. In een woord, het goddelijk woord heeft eene werkdadige en uitvoerende kracht, tot dusverre dat het in de zielen uitwerkt hetgeen God van haar vraagt zoodra het gehoord wordt.

De Heer zeide op zekeren dag aan de heilige Theresia: «Er zijn vele zielen tot welke ik zeer gaarne zou spreken; maar de wereld maakt zoo veel gedruis in hun hart dat mijne stem er niet gehoord kan

(1) *Ducam eam in solitudinem, et loquar ad cor ejus* (Os. 2. 14.)

(2) *Ignitum eloquium tuum.* (Ps, 118. 140.)

(3) *Anima mea liquefacta est, ut (Dilectus meus) locutus est.* (Cant. 5. 6.)

worden. Ach ! mochten zij zich een weinig van de wereld verwijderen ! » Dus, Mijnheer en dierbare vriend, God wil u spreken, maar spreken met u alleen in de afzondering ; want, indien Hij tot U sprak in het midden uwer familie, zouden bloedverwanten, vrienden en huiselijke bezigheden niet nalaten gerucht in uw hart te maken, en de stem des Heeren zoudt gij niet vernemen. Daarom hebben de Heiligen, familie en vaderland verlaten, en zijn in een spelonk, of in eene woestijn, of in de cel van een klooster gaan wonen, om God daar te vinden en naar zijne stem te luisteren. De heilige Eucher ¹ verhaalt, dat iemand verlangde te weten waar Hij God zou kunnen vinden, en daaromtrent een meester van het geestelijk leven ging raadplegen ; deze leidde hem in eene eenzame plaats waar hij hem zeide : « Hier vindt men God, » zonder er iets anders bij te voegen. Hierdoor gaf hij hem te verstaan, dat God niet gevonden wordt te midden van het gewoel der wereld, maar in de eenzaamheid. De heilige Bernardus ² zeide, dat bij God beter had leeren kennen te midden der beuken-

(1) Ep. ad Hib.

(2) Ep. 106.

en eikenboomen, dan in alle wetenschappelijke boeken die hij bestudeerd had.

De wereldlingen bevinden zich gaarne in het gezelschap van vrienden, met wie zij zich onderhouden en vermaken; maar de heiligen verlangen op afgelegene plaatsen te leven, te midden der bosschen of in spelonken, om met God alleen vertrouwelijk om te gaan, die zich aan hem in de eenzaamheid mededeelt en gemeenzaam, gelijk een vriend tot zijnen vriend, tot hen spreekt. Dit getuigt de h. Hieronymus. « *O eenzaamheid waar God minzaam met de zijnen spreekt en omgaat.* » ¹ De eerwaardige pater Vincentius Carafa zeide, dat indien hij iets op aarde wenschelijks vond, hij niets andere zou vragen dan een kleine grot met een stuk brood en een godvruchtig boek, om daar gedurig verwijderd van de menschen te leven, en met niemand omgang te hebben dan met God alleen. De goddelijke Bruidegom prijst, in het Hooglied de schoonheid der eenzame ziel en vergelijkt haar bij die der tortelduif, ² en wel juist omdat de tortelduif het gezelschap der an-

(1) O solitudo, in qua Deus cum suis familiariter loquitur et conversatur.

(2) Pulchræ sunt genæ tuæ sicut turturis. (Cant. 1. 9.)

dere vogelen vlucht en zich altijd in de afgelegenste plaatsen ophoudt. Ook bewonderen de Engelen met blijdschap de schoonheid en den glans eener ziel die ten hemel vliegt, nadat zij hier op aarde een verborgen en eenzaam leven, als in eene woestijn, heeft geleid. ¹

Ik heb dit alles willen schrijven om in u den lust voor de oefeningen der geestelijke afzondering op te wekken; want ik vertrouw dat gij door deze proef, wel verre van de hersenen uit te droogen, gelijk Mijnheer de pastoor zegt, integendeel van God zooveel geestelijke genoegens zult ontvangen, dat gij zult wederkeeren met gevoelens van liefde voor deze heilige oefening, met het besluit voor de toekomst, om haar nooit na te laten maar ieder jaar te hernieuwen. Welnu, dit zal een zeer groot voordeel voor uwe ziel zijn, welken staat gij ook mocht kiezen; in de wereld toch verdorren de zorg der bezigheden, de aanhoudende kommer en stoornis, den geest wezenlijk zoodanig, dat men dien van tijd tot tijd moet verfrisschen en vernieuwen, volgens de

(1) Quæ est ista q uæ ascendit de deserto, deliciis affluens
(Cant. 8. 5.)

vermaning van den heiligen Paulus: «Her-
nieuw den geest uws gemoeds.»¹

De koning David aan de onafscheidbare
zorgen der aardsche dingen ter prooi,
wenschte vleugelen als de duif te hebben,
om verre van de wereld te vliegen en rust
te vinden.² Doch, wyl hij de wereld niet
lichamelijk verlaten kon, trachtte hij nog-
tans van tijd tot tijd de bekommering van
het koningschap te ontvluchten, en zich
met God in de eenzaamheid te onderhou-
den; en zoo vond hij den vrede des harten
terug.³

Onze Heer Jezus-Christus zelf, die geene
eenzaamheid noodig had om met God ver-
eenigd te leven, wilde nogtans ten einde
ons een voorbeeld te geven, dikwijls van
het verkeer der menschen zich verwijderen
en op bergen of in wildernissen zich af-
zonderen om te bidden.⁴ Hij wilde insge-
lijks dat zijne leerlingen zich, na hunne
apostolische werkzaamheden in eene een-

(1) *Renovamini autem spiritu mentis vestrae.* (Eph. 4. 23.)

(2) *Quis dabit mihi pennas sicut columbae, et volabo, et requiescam.* (Ps. 54. 7.)

(3) *Ecce elongavi fugiens, et mansi in solitudine.*

(4) *Dimissa turba, ascendit in montem solus orare.* (Matth. 14. 23.) — *Ipse autem secedebat in desertum, et orabat.* (Luc. 5. 16)

zame plaats begaven, om er de rust des geestes te smaken. ¹ Hierdoor leert Hij ons, dat, zelfs te midden der geestelijke bezigheden, de geest door een noodzakelijk verkeer met de menschen zich altijd eeniger wijze verflauwt; en daarom heeft men noodig zijne krachten te hernieuwen in de geestelijke afzondering.

De wereldlingen, wel is waar, gewoon hun vermaak in gesprekken, gastmalen en spelen te zoeken, verbeelden zich dat men in de eenzaamheid, van dergelijke gemakkelikheden beroofd, eene onverdraaglijke verveling lijdt. Dit inderdaad overkomt dengenen die hun geweten met zonden bezoedeld hebben; zoolang de wereldsche zaken hen bezig houden, denken zij niet aan hunne ziel; maar nauwelijks zijn zij werkeloos in de eenzaamheid (waar zij echter God niet zoeken), of de knagingen komen hun voor den geest en beletten hen de minste rust te vinden; zij ondervinden er dus niets anders dan kwelling en verdriet. Neem integendeel een persoon die God zoekt; deze zal in de eenzaamheid geene verveling, maar geluk en blijdschap

(¹) Venite seorsum in desertum locum, et requiescite pusillum. (Marc. 6. 31.)

vinden ; dit verzekert ons de Wijze Man. ¹ Voorzeker is het geenszins onaangenaam of vervelend zich met den Heer te onderhouden ; daarentegen verschaft zijne tegenwoordigheid voldoening en vrede.

De eerbiedwaardige kardinaal Bellarminus ten tijde der vacantie, wanneer anderen zich naar hun landgoed begaven om de buitenlucht te genieten, nam er genoegen in zich in eene eenzame woning af te zonderen om er gedurende eene maand de geestelijke oefeningen te verrichten ; hij zeide dat dit zijn vrije tijd was ; en voorzeker genoot hij daar eene inwendige vreugde, verre boven al de gemakelijkheden te verkiezen welke de anderen zich konden verschaffen.

De heilige Carolus Borromeus hield twee maal 's jaars de geestelijke oefeningen, en hij vond daar zijn paradijs. Gedurende eene dezer afzonderingen op den berg Varallo, werd hij door eene ziekte aangetast die hem ten grave sleepte. Insgelijks noemde de heilige Hieronymus de eenzaamheid zijn Paradijs op aarde. ²

(1) Non enim habet amaritudinem conversatio illius, nec tedium convictus illius, sed letitiam et gaudium. (Sap. 8. 16)

(2) Solitudo mihi paradus est. (Ep. ad Rust.)

Maar, zal men wellicht zeggen, welk genoegen is er te vinden wanneer men alleen is en niemand heeft met wien men zich kan onderhouden? — Ach! antwoordt de heilige Bernardus, wie God in de eenzaamheid zoekt, bevindt er zich niet alleen; want de Heer blijft in zijn gezelschap en maakt hem gelukkiger dan indien hij in de omgeving der grootste vorsten dezer aarde leefde. — Wat mij betreft, voegt de heilige Abt er bij, nooit was ik minder alleen dan wanneer ik alleen was. ¹

De profeet Isaias beschrijft de zoetheid, welke God doet smaken aan allen die Hem in de eenzaamheid zoeken. ² De Heer weet eene ziel wel te beloonen die zich aan de wereld onttrekt; Hij vergoedt haar honderdvoudig het verlies der wereldsche vermakelijkheden; van hare eenzaamheid maakt Hij een lusthof waar zij een volmaakt geluk geniet; daar immers wordt zij door het gewoel der wereld niet gestoord en zij vindt er niets dan redenen om God,

(1) Nunquam minus solus, quam eum solus. (De Vita Sol.)

(2) Consolabitur Dominus Sion, et consolabitur omnes ruinas ejus; et ponet desertum ejus quasi delicias, et solitudinem ejus quasi hortum Domini: gaudium et lætitia invenietur in ea, gratiarum actio, et vox laudis. (Is. 51. 3.)

die haar zoo zeer liefkoost, te danken en te loven.

Zou men in de geestelijke afzondering geene andere voldoening hebben dan de kennis der eeuwige waarheden, dit ware reeds genoeg om haar boven alles te doen verlangen. De kennis immers der goddelijke waarheden verschaft aan de ziel eene volmaakte tevredenheid die zij niet vinden kan in de wereldsche ijdelheden, dewijl zij anders niets zijn dan logen en bedrog. Welnu, het geluk dat men smaakt gedurende de oefeningen in stilzwijgendheid verricht, bestaat juist hierin dat men in een helder licht de waarheid der christene grondregels inziet : bij voorbeeld, van hoe groot belang de eeuwigheid is, de afschuwelijkheid der zonden, de waarde van Gods genade, de liefde die Hij ons toedraagt, de dwaasheid dergenen die om voorbijgaande vermaken de eeuwige goederen verliezen en zich eindelooze pijnen voorbereiden. Dan geschiedt het, dat men bij het zien dier groote waarheden de krachtdadigste middelen neemt om zijne zaligheid te verzekeren, en zich verheft boven zich zelve, gelijk Jeremias spreekt. ¹ Daar verzaakt men

(1) *Sedebit solitarius, et tacebit, quia levavit super se Thren. 3. 28.*

aan de aardsche genegenheden, men vereenigt zich met God door gebeden, verlangens om hem geheel toe te behooren, offering van zich zelve, herhaalde akten van berouw, liefde en onderwerping; alsdan treedt men al het geschapene met voeten, en met medelijden ziet men op degenen die zoo veel werk maken van de goederen dezer wereld. Die goederen worden verachtelijk gevonden, wanneer men overweegt hoe klein zij zijn en hoe zij de liefde onwaardig zijn van een hart dat geschapen is om God, het oneindig goed, te beminnen. Het is zeker dat men bij het einde dezer geestelijke oefeningen geheel anders, en veel beter is dan bij hun aanvang. De heilige Joannes Chrysostomus was van gevoelen, dat de geestelijke afzondering een krachtig middel is om tot de volmaaktheid op te klimmen. ¹ Ook roept een geleerd schrijver met reden uit: Gelukkig hij, die het geraas der wereld ontvlucht, en zich door den Heer tot de geestelijke oefeningen, tot de zoete eenzaamheid laat geleiden waar men de

(1) Ad adipiscendam perfectionem, magnum in secessu subsidium.

vrengde des hemels smaakt ! ¹ De predikingen die men in de kerken doet zijn altoos goed ; doch, als degene die het geluk hebben ze bij te wonen, zich niet behartigen om hetgeen zij gehoord hebben te overwegen, zullen zij er weinig vrucht uit trekken ; het zijn juist de overwegingen die de heilige voornemens te weeg brengen, en die overwegingen zullen nooit geschieden gelijk het behoort, indien zij niet gedaan worden in de eenzaamheid. Zoodra de schelp den dauw des hemels heeft onvangen, gaat zij aanstonds dicht, zij daalt in de diepte der zee en vormt zoo de parel. Het is onbetwistbaar, dat de vrucht der geestelijke oefeningen tot zijne volmaaktheid gebracht wordt, door het overwegen in de eenzaamheid geheel alleen met God, der waarheden die men in de prediking of in een boek gelezen heeft. Daarom liet de heilige Vincentius a Paulo, in zijne missiën, nooit na de toehoorders aan te sporen tot het verrichten der geestelijke oefeningen in de eene of andere afgezonderde plaats. Een enkel heilige grondregel wel

(1) *Felix homo, quem Christus e mundi strepitu, in spiritualia exercitia, et solitudinem cœlesti amœnitate florentem inducit.*

overwogen is genoeg om iemand te heiligen. Zoo werd de heilige Franciscus Xaverius bewogen de wereld te verlaten, om den indruk welken op hem deze woorden van het Evangelie maakten: « Wat toch baat het den mensch zoo hij de geheele wereld wint, maar zijne ziel verliest. »¹ Een jonge student had van een goeden religieus eene gedachte over de dood gehoord; hij veranderde van gedrag en leidde van toen af een voorbeeldig leven. De heilige Clemens van Ancyra leed met blijdschap voor Jezus-Christus al de folteringen welke hem de dwingeland deed uitstaan, zich de woorden herinnerende van zijne moeder vernomen: « Wij strijden voor het eeuwig leven. »²

Zoo gij u een juist denkbeeld wilt vormen van het nut dat de oefeningen der geestelijke afzondering voortbrengen, en gij hebt over deze stof een boek ter uwe beschikking, lees dit en zie dan welke wonderbare bekeeringen aan dit middel van zaligheid zijn te danken. Laat mij er u eenige aanhalen.

Pater Maffei verhaalt dat er te Siëna een

(1) Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, animæ vero suæ detrimentum patiatur. (Matth. 16. 26.)

(2) Negotium pro quo contendimus, vita æternâ est.

priester was die een schandelijk leven leidde. Deze groote zondaar stemde er in toe de geestelijke oefeningen te doen onder de leiding van een missionaris die zich bij toeval in die stad bevond ; daardoor kwam hij niet alleen tot inkeer en sprak eene goede biecht, maar op zekeren dag als er een groote toeloop van volk in eene kerk plaats had, beklom hij, met eene koord om den hals, den predikstoel en daar, onder eenen vloed van tranen, vroeg hij aan allen vergiffenis voor de ergernissen die hij gegeven had, daarna trad hij in de Orde der Capucijnen en stierf er als een heilige. In zijne laatste oogenblikken zeide hij, dat hij zijn geluk geheel aan de oefeningen der geestelijke afzondering verschuldigd was.

Ingelijks spreekt Pater Bartoli van een duitschen edelman die zich aan alle ondeugden had overgegeven, en tot zoo verre gekomen was dat hij door een geschrift, geteekend met zijn bloed, zijne ziel aan den duivel verkocht. Naderhand terwijl hij de oefeningen der geestelijke afzondering deed, greep een zoo leveudig berouw over zijne zonden hem aan, dat hij door de hevigheid zijner droefheid verscheidene malen in onmacht viel. Daarna volhardde hij

in het leiden van een verstorven leven tot aan zijne dood toe.

Ziehier een ander feit aangehaald door Pater Rossignoli. In Sicilië woonde een baron wiens zoon buitenmate losbandig geworden was. Vruchteloos had de vader verschillende middelen aangewend om den jongeling te verbeteren, en ten laatste vond zich deze ongelukkige vader genoodzaakt hem onder de galeislaven in ketenen te boeien. Maar een goede religieus door medelijden bewogen, ging den jongeling opzoeken, en door zijne innemende manieren haalde hij hem over om op de galei zelf, eenige gedachten aangaande de eeuwigheid te overwegen : nadat hij deze oefeningen volbracht had, verlangde hij eene generale biecht te spreken, en veranderde zoodanig van gedrag, dat zijn vader het geluk had hem wederom in zijn huis te mogen opnemen en hem als te voren zijne liefde toedroeg.

In Vlaanderen had een jongeling, insgelijks ten gevolge van de geestelijke afzondering, aan een gansch ongeregeld leven vaarwel gezegd. Daar zijne vrienden over zijne bekeering verwonderd stonden, zeide hij hun : « Mijne verandering verwondert

u ; maar ik mag u verzekeren, dat de duivel zelf indien hij in staat ware de geestelijke oefeningen te volgen, niets meer zou noodig hebben om het besluit te nemen van boetvaardigheid te doen. »

Een religieus die zich door zijne kwade gewoonten onverdraaglijk gemaakt had, ontving van zijne oversten het bevel eene geestelijke afzondering te houden. Bij zijn vertrekt spotte hij met de oefeningen en zeide tot zijne vrienden : « Bereidt uwe rozenkransen om ze bij mijne terugkomst, aan mij te doen aanraken. » Maar de heilige oefeningen bekeerden hem zoo goed, dat hij het voorbeeld van het klooster werd ; en bij het zien van zulke verandering, wilden ook zijne medebroeders de weldaad der geestelijke afzondering genieten.

Eenige jongelingen ziende dat sommige van hunne vrienden de geestelijke oefeningen gingen bijwonen, wilden hen vergezellen niet om er nut uit te trekken, maar alleen om deze godvruchtige handelwijze in hunne gesprekken te bespotten. Maar juist het tegenovergestelde geschiedde ; want zij werden zoodanig getroffen en door gevoelens van leedwezen bewogen, dat zij

hunne zuchten en tranen niet konden weerhouden ; allen spraken eene goede biecht en veranderden van gedrag.

Hier zou ik van dergelijke feiten er nog vele kunnen bijvoegen ; een voorbeeld echter (van een religieuze uit het klooster Torri di Specchi te Rome) wil ik niet overslaan. Zij deed zich voor als eene geleerde vrouw, doch leidde een geheel onvolmaakt leven. Toen eens de geestelijke oefeningen in dit klooster gepredikt werden, onderwierp zich in het begin deze religieuze met tegenzin ; doch de eerste overweging, wier onderwerp het einde van den mensch was, maakte zulken indruk op haar, dat zij tranen stortte en tot haren biechtvader ging zeggende : « Vader ik wil mij heiligen, en dat zonder uitstel. » Zij wilde nog meer zeggen, maar de tranen beletten haar verder te spreken. Vervolgens in hare cel teruggekeerd, schreef zij eene akte van toewijding van geheel zich zelve aan Jezus-Christus, en omhelsde een boetvaardig en afgezonderd leven, waarin zij tot aan de dood volhardde.

Zoo men geene andere redenen had om de geestelijke afzondering hoog te schatten, zou het voldoende zijn de achting te

overwogen welke zoo vele heilige personen voor die heilige oefeningen hadden. De Heilige Carolus Borromeus begon een heilig leven te leiden, reeds na de eerste geestelijke afzondering die hij te Rome doorbracht. De Heilige Franciscus van Sales schreef insgelijks aan deze oefening het begin van zijn engelachtig leven toe. Pater Ludovicus van Grenade, een man van groote deugd, zeide dat zijn gansch leven niet voldoende zou zijn om de hoogere kennissen der eeuwige zaken uit te leggen die hij gedurende zijne geestelijke afzonderingen had opgedaan. De eerbiedwaardige pater Joannes van Avila wilde dat al de personen die hij bestuurde, de geestelijke oefeningen deden, welke hij eene school van hemelsche wijsheid noemde; en pater Ludovicus Blossius, benedictijn, zeide dat zij een kostbare schat zijn welken God in deze laatste tijden aan zijne Kerk heeft bekend gemaakt, en waarvoor men Hem bijzonder moet bedanken.

II.

Maar indien de geestelijke afzondering voordeelig is aan alle slag van personen, dan is zij bijzonder nuttig aan alwie zich

gelijk hij verplicht is, een levenstaat wil kiezen. Bij sommige schrijvers zelfs lees ik, dat het eerste doel welk men beoogde bij het instellen dezer godvruchtige oefeningen, de keuze was van een levensstaat; daarvan immers hangt de zaligheid van eenieder af. Wij moeten niet verwachten dat een engel des hemels ons de levensbaan zal komen aanwijzen die wij volgen moeten om aan Gods inzichten te beantwoorden; het is genoeg dat men zich den staat welken men meent te omhelzen voor oogen stelle; vervolgens moet men het doel waarnaar men in die betrekking streeft betrachten, alsook de omstandigheden overwegen.

Daar is dus de voornaamste beweegreden om welke ik verlang dat gij de oefeningen in stilzwijgendheid verricht; het is namelijk opdat gij een wijs besluit zoudt nemen aangaande den staat dien gij omhelzen moet. Als gij dan de geestelijke afzondering zult intreden, gelijk ik het van u hoop, spoor ik u aan de volgende raadgevingen ten uitvoer te brengen.

1. Het eenig inzicht dat gij in deze oefeningen hebben moet, is te kennen wat God van u vraagt; alzoo, terwijl gij u naar de plaats der geestelijke afzondering begeeft,

zeg tot u zelve : « Laat ik hooren wat de Heer in mij spreekt. » ¹ Ik ga om te weten wat de Heer mij zal zeggen en wat Hij van mij wil.

2. Het is noodzakelijk dat gij een vast besloten wil hebt aan God te gehoorzamen en de roeping welke Hij u zal bekend maken, zonder het minste voorbehoud, te volgen.

3. Daarenboven moet gij den Heer vurig bidden dat Hij u zijnen wil te kennen geve, tot welken staat ook Hij u bestemme. — Doch bemerk dat gij, om dit licht te erlangen, het vragen moet en u in eene godvruchtige onverschilligheid houden. Wie God bidt om verlicht te worden nopens de keuze van een staat zonder zich in deze onverschilligheid te bevinden, en in plaats van zich aan Gods wil te onderwerpen eerder vraagt dat God aan den zijnen gehoor geve, is gelijk aan een stuurman die veinst te willen, doch inderdaad niet wil dat zijn schip vooruitga ; hij begint met het anker in zee te werpen, en daarna spant hij de zeilen. De Heer verleent zijn licht niet aan dezen die zoo gestemd zijn, en Hij spreekt

(1) Audiam quid loquatur in me Dominus Deus. (Ps. 84. 9.)

tot hen niet. Integendeel, indien gij Hem met eene edelmoedige onverschilligheid bidt en met het besluit zijnen wil te volgen, zal hij duidelijk doen kennen welke staat voor u de beste is. En zoo gij eenigen tegenzin gevoelt, verbeeld u in het oogenblik uwer dood te zijn; denk aan de keus die gij alsdan zult wenschen gedaan te hebben, en neem uw besluit voor dezen staat.

4. Neem met u, in uwe geestelijke afzondering, een boek met overwegingen welke men gewoon is in die oefeningen te doen; lees die overwegingen, zij zullen voor u de plaats der predikingen vervangen; 's morgens en 's avonds zult gij een half uur besteden om er over na te denken. — Neem ook het leven van een Heilige mede, of een ander godvruchtig boek voor de geestelijke lezing. — Deze zullen uwe eenige gezellen zijn gedurende die acht dagen der oefeningen.

5. Om het licht dat gij verlangt te bekomen en duidelijk de stem des Heeren te hooren, is het nog noodig dat gij de oorzaken van verstrooïing verwijdert. Houdt u in stilte, en erkent dat ik God ben. »⁴ Men kan

(1) Vacate, et videte quoniam ego sum Deus. (Ps. 45. 11.)

de hemelsche inspraken niet goed onderscheiden, tenzij men alle betrekking met de wereld doe ophouden. De geneesmiddelen kunnen den zieke niet baten, indien hij niet te gelijk de noodige voorzorgen gebruikt, zooals het vermijden van nadeelige spijzen, het onthouden van buitengewone geestinspanning; eveneens, opdat de geestelijke oefeningen aan eene ziel nuttig zouden wezen, moet gij datgene verwijderen wat met de ingetogenheid tegenstrijdig is, zooals bezoeken uwer vrienden, boodschappen van buiten of brieven die u worden toegezonden. Als de Heilige Franciscus van Sales de oefeningen deed, legde hij de brieven die hij ontving ter zijde, en las deze niet voor het einde zijne afzondering. — Gij moet ook het lezen van vermakelijke, en zelfs van studieboeken achterlaten: aldan moet men niets anders bestudeeren dan het kruisbeeld. Gij zult dus geestelijke boeken in uwe kamer hebben, en gij zult ze niet lezen uit nieuwsgierigheid, maar alleen opdat zij u zouden helpen een besluit nemen aangaande den levensstaat dien God u zal aanwijzen als dezen waarin gij Hem dienen moet volgens zijnen wil.

6. Doch weinig zou het baten de ver-
strooiingen te vermijden die van buiten
komen, indien men geen zorg droeg ook
deze te verwerpen die inwendig zijn ; hij
toch die zich vrijwillig bezig houdt met het
nadenken op wereldsche zaken, op studie of
op dergelijke onderwerpen, zal niet veel nut
uit de geestelijke oefeningen en uit de een-
zaamheid des lichaams trekken, gelijk de
H. Gregorius ons verklaart: « Wat baat de
eenzaamheid des lichaams, indien de een-
zaamheid des harten ontbreekt? » ¹ Petrus
Ortiz, zaakverzorger van Karel-den-Vijde,
wilde een geestelijke afzondering houden op
den Berg-Cassino ; aan de poort des kloosters
zeide hij tot zijne gedachten de woorden
die Onze Zaligmaker tot zijne leerlingen
sprak : « Blijft hier, terwijl ik derwaarts ga
om te bidden. » ² Gedachten der wereld,
blijft hier buiten ; als ik mijne oefeningen
geëindigd heb, zal ik u terugvinden en wij
zullen onze onderhandelingen hernemen.
— Men moet den tijd van de afzondering
alleen gebruiken tot het welzijn zijner ziel,
zonder een oogenblik te verliezen.

(1) Quid prodest solitudo corporis, si solitudo defuerit
cordis? (Mor. l. 30. c. 23.)

(2) Sedete hic, donec vadam illuc, et oram. (Matth. 26. 36.)

7. Eindelijk, als gij in de eenzaamheid zijt, raad ik u aan het volgende gebed te doen dat ik u hier overschrijf :

« Mijn God, ik ben een ellendige, die U vroeger veracht heb ; nu echter, schat en bemin ik U boven alles en niets wil ik meer beminnen dan U alleen. Gij wilt dat ik U geheel toebehoore ; ik wil ook geheel de uwe zijn. « Spreek, o Heer ! want uw dienaar luistert. » ¹ Heer ! maak mij kenbaar hetgeen Gij van mij vraagt ; ik ben besloten in alles naar uw heiligen wil mij te schikken. In het bijzonder, bid ik u, doe mij kennen in weiken staat Gij van mij wilt gediend worden. » ²

Verzuim ook niet u gansch bijzonder aan de goddelijke Moeder Maria aan te bevelen ; smeeke haar dat zij u de genade verkrijgen wil van haar goddelijken Zoon volmaakt na te komen.

Vergeet ook niet, in uwe oefeningen, mij aan Jezus-Christus aan te bevelen ; van mijn kant zal ik niet nalaten vooruop eene bijzondere wijze te bidden ; opdat de Heer

(1) Loquere, Domine, quia audit servus tuus. (1 Reg. 3 10.)

(2) Notum fac mihi viam in qua ambulcm. (Ps. 142. 8.)

238 MIDDELEN OM DE ROEPING TE KENNEN.

zich gewaardige u te heiligen, genade die
ik u uit geheel mijn hart toewensch, mij
noemende enz...

AANHANGSEL.

MIDDELEN DIE MEN GEBRUIKEN MOET OM DE GOD-
DELIJKE ROEPING TE KENNEN.

In dit aanhangsel verzamelen en duiden wij beknopt de voornaamste middelen aan, door welke men gemakkelijk tot de kennis kan geraken van Gods inzichten aangaande den levensstaat dien men moet omhelzen.

I.

Het is vooral van belang dat het hart van zonde vrij zij; de Heer deelt zich gaarne mede aan hen die een zuiver hart hebben. «Zalig zijn deze die zuiver van harte zijn, want zij zullen God zien.» ¹

II.

Heb een wel geregeld gedrag. Te dien einde beschouw den Levensregel dien de Heilige Alphonsus u aanbiedt, en tracht hem getrouw te volgen.

(1) Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.
(Matth. 5. 8.)

III.

Beschouw de zaak der keuze van eenen staat volgens God, als van het grootste belang, dewijl daarvan uwe eeuwige zaligheid afhangt.

IV.

Heb eene rechtzinnige meening en een oprecht verlangen Gods wil, welke die zijn moge, te kennen en te volbrengen. Gij moet u dus in eene volkomene onthechting en in eene godvruchtige onverschilligheid ten opzichte van iederen levensstaat houden, om de werking der genade geenszins te verhinderen, gelijk gij hiervoren, n° 1, 2 en 3, gezien hebt.

V.

Vermijd zorgvuldig de verstrooiing; sluit u ten minste in de eenzaamheid des harten op, naar het voorbeeld van de heilige Catharina van Siëna, en herinner u gedurig dat God dicht bij u is en aan het oor des harten wil spreken; gij zult zijne stem des te spoediger en duidelijker vernemen, als gij minder betrekking zult hebben met de wereld.

VI.

De Heilige Alphonsus legt breedvoerig, in zijnen brief op bladz. 228 aangehaald, het nut der geestelijke afzondering uit. Indien het u onmogelijk zou zijn deze oefeningen te verrichten, hetzij te huis, hetzij in een klooster, waar men gewoonlijk vindt al wat men daartoe kan wenschen, tracht dit te vervangen door een afgezonderd leven en door het dikwijls overwegen der vier uitersten: niets inderdaad is meer in staat u te verlichten en in goede gesteltenissen te houden.

VII.

In oogenblikken van twijfel, vraag raad aan een wijzen zielbestuurder, die als een afgezant van God is om u te onderrichten en u zeker te geleiden.

VIII.

De genade van uwe roeping te kennen en er getrouw aan te beantwoorden, moet het eenige, of ten minste het voornaamste uitwerksel zijn dat gij in uwe godvruchtige oefeningen, overwegingen, communieën, ge-

beden, verstervingen, en in al uwe goede werken tot doel hebt.

IX.

De Heer wacht gewoonlijk niet, dezen te verlichten die hunne toevlucht tot Hem nemen; vooral in eene zoo heilige en aan zijn hart zoo aangename zaak; indien Hij u nogtans gedurende een min of meer langen tijd in de onzekerheid liet, het zij om uwe getrouwheid te beproeven, hetzij om u nog beter te zuiveren, hetzij om u te versterken en tot hoogere volmaaktheid op te voeren, zijt wel op uwe hoede om in niets te verflauwen. Onderwerp u ootmoedig, rust met betrouwen en in vrede tot dat het licht voor u opga, want zeker zal uw hemelsche Vader u verhooren en uwe volharding zal ongetwijfeld met den besten uitslag bekroond worden.

X.

In afwachting dat de Heer zich gewaardige u te verlichten, wees niet minder getrouw om al de plichten te vervullen van den staat waarin zijne goddelijke Voorzienigheid u geplaatst heeft: het zou eene groote fout zijn uwe dagelijksche plichten

te verzuimen terwijl gij eene verandering afwacht ; in dit geval zou God in plaats van u te helpen, zijne hand terugtrekken.

XI.

Ziehier, in 't algemeen, de voornaamste kenteekenen eener ware roeping :

1. *De goede meening*, dit wil zeggen, de meening van dezen of genen levensstaat te omhelzen alleen om aan God te behagen en des te zekerder in de haven der zaligheid aan te landen.

2. *De neiging en de bekwaamheid* om de bedieningen welke aan dien staat eigen zijn uit te oefenen.

3. *De kennis der plichten* die hij oplegt, alsook de *vaste wil*, om deze tot het einde toe te vervullen.

4. *Geen zwaar beletsel* hebben, zooals uiterste of groote nood in welken men zijnen vader of zijne moeder zou laten.

5. Het *gunstige gevoelen* van een wijzen zielbestuurder.

(De Vertaler.)

Int
Vo

o

1

2

5

4

3

Be

v

1.

INHOUD.

Inleiding van den vertaler	v
Voorwoord van den vertaler	vii

RAADGEVINGEN

OVER DE ROEPING TOT DEN RELIGIEUZEN STAAT.

1. In de keuze van eenen staat, welke deze ook zij, moet men zich onderwerpen aan Gods raadsbesluiten	1
2. Over de roeping tot het kloosterleven : hoe gewichtig het is haar stiptelijk te volgen	5
3. Middelen om in de wereld de roeping tot het kloosterleven te bewaren	18
4 Gesteltenissen die vereischt worden om den kloosterlijken staat te omhelzen	32
5. Van de beproevingen waarop men zich te verwachten heeft in het kloosterleven	57
Besluit	65

OVERWEGINGEN

VOOR HEN DIE TOT DEN RELIGIEUZEN STAAT GE-ROEPEN Z'JN.

1. Hoezeer de zaligheid onzer ziel in den religieuzen staat verzekerd is	68

2. Geluk der kloosterlingen in het uur der dood	75
3. Rekening welke hij, die aan zijnen roep niet gehoorzaamt, zal moeten afleggen voor Jezus-Christus in den dag des oordeels	79
4. Foltering welke hij te verduren heeft in de hel, die verworpen wordt om het verlies van zijnen roep	85
5. Van de overgrootte heerlijkheid welke de kloosterlingen genieten in den hemel	88
6 Van den inwendigen vrede, die God aan de goede kloosterlingen ver- leent	95
7. Welk kwaad de lauwheid den kloos- terlingen veroorzaakt	99
8. Hoe dierbaar eene ziel aan God is, die zich geheel aan hem geeft	105
9. Hoe noodzakelijk het is, om heilig te worden, er een groot verlangen naar te hebben	110
10. Van de liefde die wij aan Jezus-Christus verschuldigd zijn, uit erkentenis voor de liefde welke hij ons getoond heeft	115
11. Van het groot geluk der religieuzen, nabij Jezus in het heilig Sacrament te wonen	121
12. Het leven der religieuzen gelijkt het	

73	meest op het leven van Jezus-Christus	126
	15. Van den ijver dien de religieuzen hebben moeten voor de zaligheid der zielen	151
79	14. Hoezeer de deugd van zachtmoedigheid en ootmoedigheid noodig zijn aan een religieus	157
85	15. Van het betrouwen dat de religieuzen moeten hebben in de bescherming van Maria	142
88	Gebed van den H. Thomas van Aquinen .	146
	Antwoord aan een jongeling die raad vraagt over den levensstaat dien hij kiezen moet	149
95	Raadgevingen aan eene jonge dochter, die in twijfel is over den staat welken zij moet kiezen	161

**REDEVOERING TOT GODVRUCHTIGE
JONGEDOCHTERS**

110	Verhevenheid van den maagdelijken staat.	175
	Middelen om de maagdelijke zuiverheid te bewaren	186
	Slotwoord	195

**VAN DE ROEPING TOT HET PRIESTER-
SCHAP**

121	1. Noodzakelijkheid der roeping om de heilige wijdingen te ontvangen . . .	199

2. Kenteekenen van goddelijke roeping
tot het priesterschap 205
3. Aan welke gevaren men zich blootsteld
met de wijdingen zonder roeping te
ontvangen 215

MIDDELEN

OM DE GODDELIJKE ROEPING TE KENNEN.

- Nut der godvruchtige oefeningen gedurende de geestelijke afzondering. Brief aan een jongeling die nadenkt over de keuze van eenen staat 228
- Aanhangsel 259
-

205

215

228

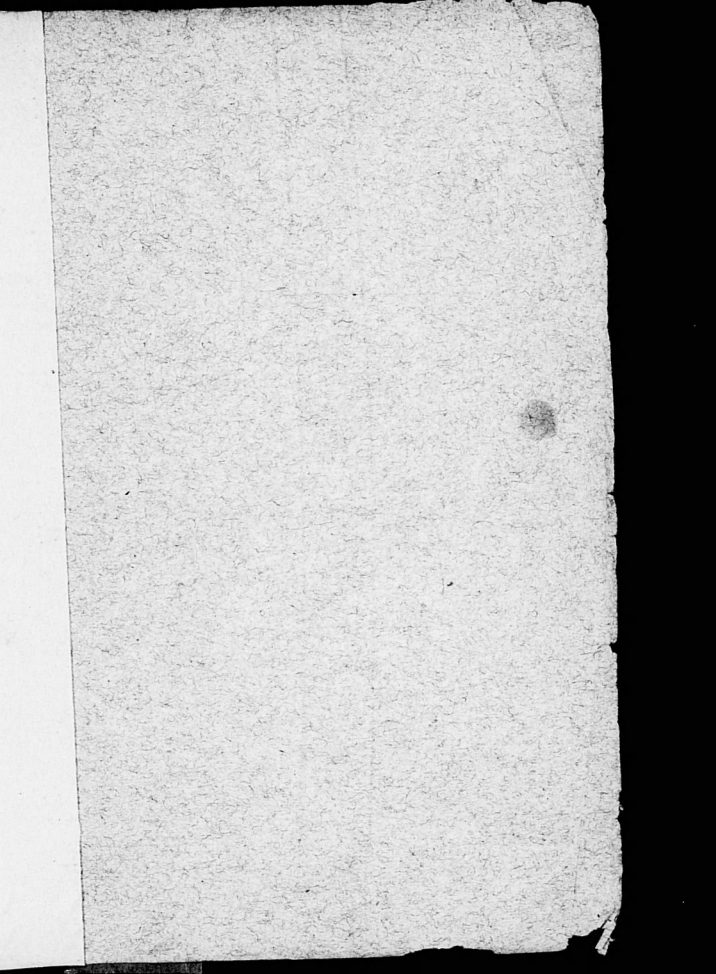
259

2. Kenteekenen
tot het priest
5. Aan welke geva
met de wijd
ontvangen .

M

OM DE GODDEL

Nut der godvruch
rende de geesteli
aan een jongeli
keuze van eenen
Aanhangsel . .

Werken van den H. ALPHONSUS, I

Oefening der liefde tot Jezus-Christi
zielen die verlangen hunne zaligheid te ver-
de volmaaktheid te streven door den H. Al-
guori kerkleeraar, uit het fransch vertaald
Theelen van de Congregatie des allerheiligst-
in-32 van 526 blz. Gebonden in linnen, rood

Devotie tot den H. Joseph, aanwak-
tiën, sermoen en lofzang door den H. Alphon-
kerkleeraar, vertaald door Pater H. Theelen
van 106 bladz. Gebrocheerd . . . . .

Gelijkvormigheid met den wil van
den H. Alphonsus kerkleeraar, uit het fransch
door Pater H. Theelen. Prijs. . . . .

Devotie tot de zielen des vagevu
H. Alphonsus kerkleeraar, uit het fransch
Pater H. Theelen. Prijs. . . . .

Wijze om geduldig met God bezig
den H. Alphonsus kerkleeraar, uit het fransch
door Pater H. Theelen. Prijs. . . . .

Naar den Hemel! Naar den Hemel!
voor hen die lijden, naar den H. Alphonsus
kerkleeraar, door Pater St-Omer, Redemptorist
door Pater Theelen, naar de 2^e uitgave. Prijs

Het wapen des Christen of het ge-
H. Alphonsus kerkleeraar vertaald door Pater
Redemptorist. Prijs . . . . .

Hoe voordeelig het is dagelijks M
naar den H. Alphonsus de Liguori kerkle-
van de Congregatie des allerheiligsten Ve-
Pater St-Omer, Redemptorist, vertaald door
Redemptorist. Prijs. . . . .